

Biblioteca Municipiului Deva
SALA DE LECTURĂ

ANUL XXII - NR. 36 (952) - 1 SEPTEMBRIE 1973

Biblioteca Municipiului Deva
SALA DE LECTURĂ

flacăra

hora la prislop ■ la statistică veți afla că societate înseamnă timp
cibernetică economică ■ ■ ■ dosarul «incorigibilul»
o urmă în existența noastră: femeia de serviciu ■ ■ ■ casa omului

Bogat reprezentat pe scena festivalului, dansul popular a prilejuit, credem, și cele mai reușite momente ale spectacolului, fie că a fost vorba de vigoarea «Arcanului» din Rădăuții Sucevei, a «Horii cu strigături» din ținutul Iacobenilor sau de sobrietatea și eleganța pasului, a fizionomiei și a gesturilor din jocurile maramureșene. A impresionat, de asemenea, acuratețea compozițiilor coregrafice executate de formațiile din Oaș sau din Bistrița-Năsăud (cu o foarte interesantă prelucrare a cunoscutului obicei al «cununii»).

Soliștii vocali sau instrumentiști — între care am remarcat din nou măiestria cunoscutului fluieraș Ilie Cazacu, din Fundu-Moldovei — au adus melodiile specifice locului în care trăiesc, într-o interpretare de înaltă ținută artistică, pe texte autentice, fără acompaniamentul sofisticat îmbrăcat de atâtea melodii difuzate la radio sau televiziune. Am fi preferat să vedem în spectacol și cîțiva din interpreții laureați ai concursului de balade «Pintea Viteazul în creația populară maramureșeană» (anul acesta se împlinesc 270 de ani de la moartea legendarului haiduc), desfășurat în săptămîna premergătoare festivalului.

Stelian CĂRSTEAN

O spinare de munte viu, înfiorîndu-se, tremurînd, zbrîlindu-se sub greutatea mulțimii, încercînd să se scuture de povara celor 50 000 de oameni, după presa locală. Cine a stat să-i numere? Pasul Prislop, duminică 12 august. Anul trecut, se spune, se credea că s-a atins plafonul maxim. Nu există nici un plafon. Imaginația nu realizează tabloul. Este altceva, ce depășește — categoric — puterea închipuirii.

Toată lauda pentru strădaniile organizatorilor, comitetele de cultură și educație socialistă, comitetele Uniunii Tineretului Comunist, consiliile sindicatelor și centrele de îndrumare a creației populare din județele Bistrița-Năsăud, Maramureș și Suceava. Dar festivalul folcloric propriu-zis, ajuns la a VI-a ediție, minunată întrecere a cîntecului, dan-

sului și portului popular, a depășit cadrul porții maramureșene — prin care a trecut, în zvon de alămuri, parada — și chiar al scenei — împresurată de norodul cîta frunză și iarbă — unde și-au etalat talentul și măiestria artiștii amatori din cele trei județe.

Au venit iubitori vechi și mai tineri ai muntelui din toate zările, dar au bătut cale lungă și nenumărați bucureșteni, clujeni, ieșeni, timișoreni și n-a rămas colț de țară unde să nu se fi auzit despre festivalul din legendarul pas al descălecătorilor. Într-o desăvîrșită babilonie s-au înfrățit, sub soare, și călătorii străini. (Cine-s aștia, de-și duc corturile în spinare? N-au unde dormi? Doamnă dragă, încă unul? Dumneata ai să te îmbeți tare!)

Festivalul propriu-zis a însemnat

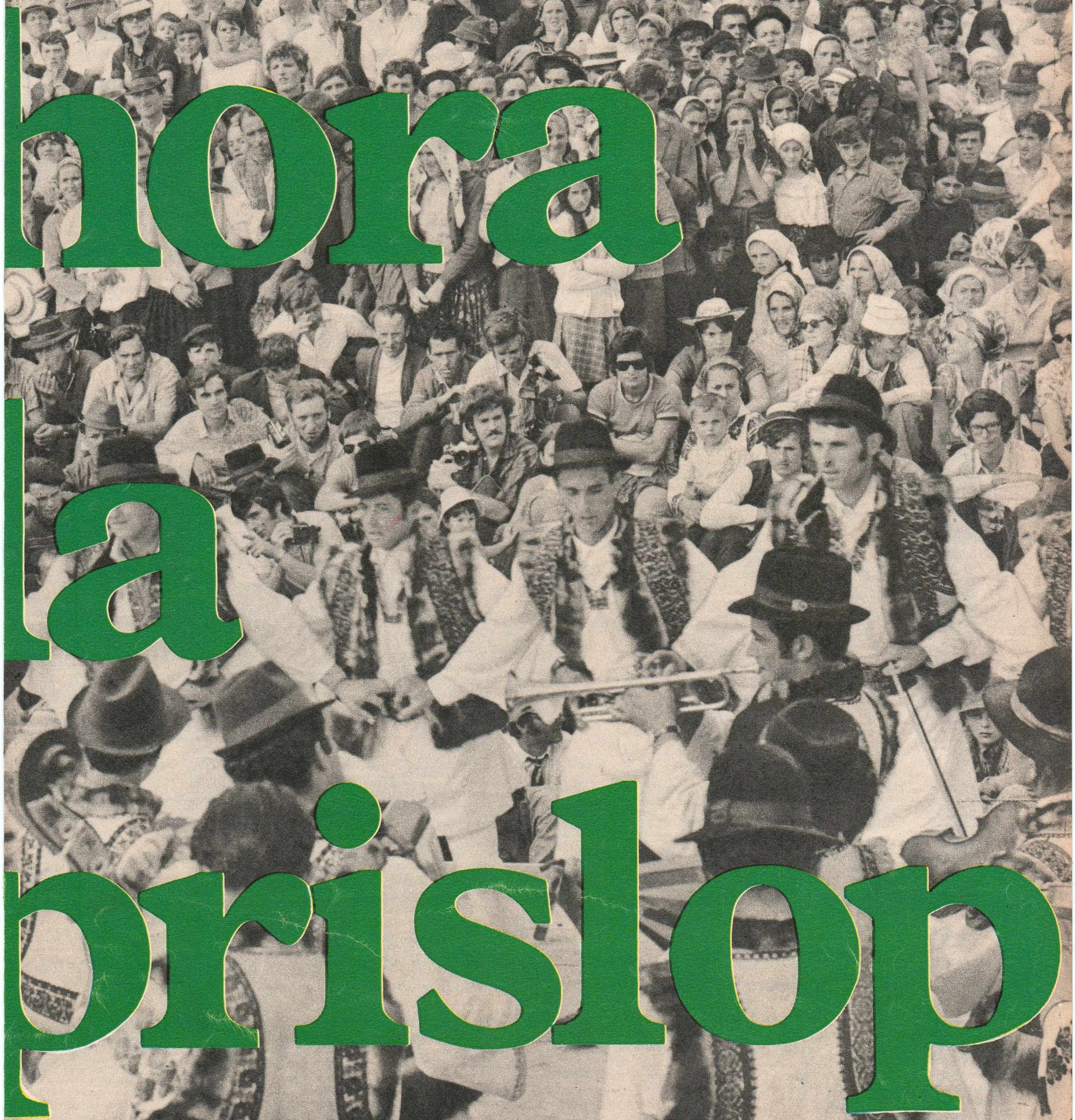
altceva, întîlnirea aceasta spontană directă, neregizată, între oameni cumpliți ai munților și ceilalți (pe la dumneavoastră cum îi vremea?) schimbul de informații (cît ceri pe clopul aista?); deopotrivă bucurii; revederilor sau masa gigantică la iarbă verde (dă-ne și nouă, domnucă patrușprezece mici și-o ladă de bere la noi doi); într-un cuvînt, știință; acestor oameni de a prețui muncile fabuloase ale muntelui, dar și cîntecu și voioșia.

Cine a avut răbdarea și curajul să urce duminică spre Hora la Prislop, negreșit că va reveni la edițiile următoare. Prislopul e o sărbătoare ce nu se termină.

Alexei RUDEANU

Fotografiile de Dumitru VINȚILĂ

honora
la
prislop

ROMÂNIA ÎNTR-O NOU COLABORĂRII, CONDOCĂTORUL PE TRASEUL UNEI CĂLĂTORII O VOR GĂSI ÎN CĂRȚII LA PAGINILE CU HĂRȚI AL

**VOINȚA DE PACE, ÎNȚELEPCIUNEA ISTORICĂ ȘI ÎNCREDEREA ÎN IZBÎNDA
BINELUI PE PLANETA NOASTRĂ, A UNUI POPOR ÎNTREG, ÎNȘOȚESC VOINȚA
DE PACE, CLARVIZIUNEA ISTORICĂ ȘI NEODIHNĂ POPULATĂ DE VII ȘI ROD-
NICE INIȚIATIVE ALE CONDOCĂTORULUI ȚĂRII**

Mulțimea, sosită la aeroport, salută pe președintele țării la plecarea sa într-o lungă călătorie, ale cărei roade pot fi intuite de pe acum — și primele se și văd! — fie și numai prin simpla parcurgere a numeroaselor inițiative anterioare ale României și ale conducătorului ei, pentru pace în lume

Este cea de-a patra zi de când președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, tovarășul Nicolae Ceaușescu, împreună cu tovarășa Elena Ceaușescu, se află, în calitate de înalți soli ai poporului român, pe pământul Cubei, prima dintre cele opt țări ale Americii Latine în care au fost oficial invitați.

Călătoria aceasta, cu date certe de eveniment al vieții internaționale, reprezintă continuarea firească a unei linii politice strălucite prin clarviziunea ei, și a cărei trăsătură definitorie este solidaritatea activă cu toate țările globului, în efortul comun pentru clădirea unei lumi mai bune. O lume mai bună — proclamă politica țării noastre — presupune, în primul rînd, respectul general și reciproc pentru independența deplină și suveranitatea fiecărei țări în parte, în deplină concordanță cu interesele ei fundamentale și conformă cerințelor vremii

noastre. Dar proclamarea acestor înalte principii de politică mondială nu este suficientă dacă nu este puternic susținută prin acte și fapte convingătoare. Vizita de prietenie, pe care conducătorul statului nostru a început-o în unele țări ale Americii Latine, se rînduiește tocmai printre acele acte de cunoaștere, de înțelegere mai largă și mai profundă, ducînd, nemijlocit, la cimentarea solidarității internaționale, la întărirea unui front comun în viziunea și căile de rezolvare a marilor probleme ce frămîntă lumea contemporană.

Înalta misiune a tovarășului Nicolae Ceaușescu în țările Americii Latine, misiune de pace și prietenie, se bucură de un sprijin larg în lumea întreagă. Este reversul prestigiului internațional de necontestat al României socialiste și personal al tovarășului Ceaușescu.

Primirea făcută înalților oaspeți români la

Havana, capitala Cubei socialiste și prietene, confirmă pe deplin acest adevăr. Cu multe zile înainte de sosirea la Havana, presa, posturile de radio și de televiziune cubaneze au marcat însemnătatea istorică a evenimentului. Pagini întregi au fost destinate prezentării pe larg a marilor succese obținute de țara noastră pe toate fronturile construcției economice și social-culturale, edificării socialismului în România. Calde omagii erau aduse conducătorului partidului nostru, subliniindu-se dinamismul, forța înnoitoare a ideilor sale. Presa cubaneză era unanimă în a remarca faptul că vizita înaltei delegații române în Cuba și în celelalte țări ale Americii Latine înseamnă un beneficiu nu numai pentru țările în cauză, ci pentru întreaga desfășurare a evenimentelor pe plan mondial, marcate în ultima vreme de evidente semne de destindere.

Despre triumful primire pe care locui-

torii Havanei au făcut-o tovarășului Nicolae Ceaușescu și tovarășei Elena Ceaușescu presa noastră a relatat pe larg. O adevărată și luminoasă zi de sărbătoare va rămîne în amintirea cetățenilor capitalei Cubei întînirea fierbinte cu înalții oaspeți români.

Începută sub strălucite auspicii, vizita tovarășului Nicolae Ceaușescu și a tovarășei Elena Ceaușescu în Cuba, Costa Rica, Venezuela, Columbia, Ecuador, Peru, Chile, Argentina, îndrituiește convingerea generală într-un succes deplin al unei nobile misiuni de pace și colaborare între popoare.

E. DASCĂLU

ISIUNE A PĂCII ȘI , NICOLAE CEAUȘESCU, ARE COPIII VIITORULUI E ISTORIE ĂCII DURABILE

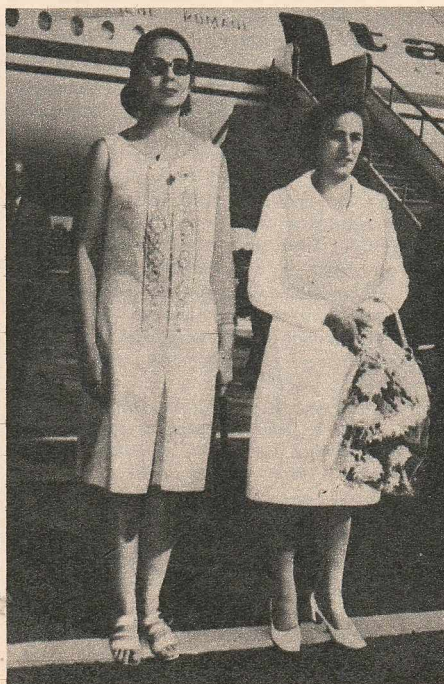
**IN SURIS BĂRBĂTESC ȘI CALD, EXPRESIE A LUMINII INTERIOARE CARE-L
OARTĂ PRIN LUME PE UNUL DIN OAMENII MARI AI TIMPULUI ȘI
IMBOL AL UNEI POLITICI CARE A CONTRIBUIT ȘI CONTRIBUIE LA
OPIREA GHETII ȘI LA LUMINAREA CĂILOR DE ÎNȚELEGERE ȘI COMU-
ICARE DINTRE POPOARELE LUMII**

**O imagine care face azi parte din felul nostru de a concepe și de a concretiza colaborarea cu lumea:
Nicolae Ceaușescu salutându-și compatrioții la plecarea în una din misiunile păcii, călătoria în
America Latină**

**Cuba, prima țară vizitată de tovarășul
Nicolae Ceaușescu și tovarășa Elena Ceaușescu**

săptămîna
politică

istoria și omul

De la București la Havana, la San José, Caracas, Bogota, Quito, Lima, Santiago de Chile, Buenos Aires, peste șapte mări și șapte țări, omul României, reprezentantul României noastre, departe de țară, va continua să facă istoria României — după ceea ce este cu adevărat România față de ea însăși și față de lume.

Azi, la 29 de ani de la Eliberare, ne aflăm în situația în care putem indica cu precizie monumentalul, pe care socialismul îl cere prin structura sa social-economică, monumentalul care pare de neridicat în peisajul nostru mioritic: Argeș, Lotru, Porțile de Fier, Galați, Bîrlad, Slătina, Uzinele «Dacia»...

România, azi, are o fundație solidă, capabilă să-și suporte atît propria creștere, cît și evenimentele din afară. Pornită de cîțiva ani încoace, mai ales, pe o dezvoltare pleneră, în diferite direcții și ramificații, România deține acel trunchi viguros, stabil, care semnifică vocația istorică a unei națiuni. Așa cum arată în interior țara noastră, ne putem încumeta la aspirații de mare anvergură. Socialismul, anunțat de multă vreme ca societate a viitorului, comunismul, evocat ca ideal perpetuu, se dovedesc nu numai realizabile, ci chiar începute, aflate în faza de perfecționare.

«Despre țara mea se știe prea puțin, domnilor, și e păcat», spunea Nicolae Titulescu.

A sosit vremea cînd această constatare nu-și mai găsește acoperire. România a ieșit în lume. O țară iubitoare de pace și de liniște, o țară care luptă activ pentru înlăturarea oricărei primejdii, a oricărei forțe ce ar amenința dezvoltarea pașnică și înflorirea tuturor națiunilor și popoarelor, o asemenea țară nu poate fi necunoscută.

După sărbătoarea noastră națională, după ce simbolul realizărilor naționale a fost salutat cu 21 de salve de tun, după ce a 29-a aniversare a Eliberării patriei a demonstrat fără echivoc felul în care înțelege România să construiască socialismul, felul în care înțelege să contribuie, prin realizările sale, la victoria socialismului și comunismului în lume, România demonstrează, încă o dată, dorința ei de colaborare pașnică cu toate țările lumii, fără deosebire de «rang» sau de sistem. Prin vizita pe care șeful statului și al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, o face în țările Americii Latine, țara noastră va pătrunde pentru întia oară în statele cuprinse de itinerarul călătoriei cu ceea ce este mai important și mai valoros în România azi: puterea acestei națiuni de a-și continua propria istorie,—lăsîndu-se determinată de ea și determinînd-o la rîndu-i — , puterea acestei națiuni de a contribui la prefigurarea și constituirea faptelor ce mîine vor fi socotite istorie a lumii.

Alexandru PAPILIAN

mai presus de senzational

Din păcate, așa ne-am obișnuit să credem: că faptul negativ e purtător al unei încălcări mai mari de senzational, că el stârnete într-o mai mare măsură curiozitatea noastră omenească, interesul nostru, în sfârșit că, tocmai de aceea, el e mai «ziaristic». O fi o doză de adevăr și în părerea asta, dar, credeți-mă, e teribil de reconfortant pentru un gazetar să se întâlnească — sub semnul senzationalului, în sens de maxim interes — cu un fapt pozitiv. Pur și simplu cu un fapt pozitiv. Ca acesta, de pildă:

La 1 aprilie '73, în cadrul Centralei de construcții-montaj București s-a înființat Șantierul numărul 6. Mai precis, un șantier specializat în anumite operații — confecții metalice, izolații și tinichigerie, instalații, fasonatul și montajul armăturilor de oțel-beton, confecții de cofraje de toate tipurile, montare și demontare de schele autoridicătoare și de căi de macarale, gospodărirea utilajelor ș.a. — și care are menirea să deservească, sub aceste aspecte, absolut toate celelalte șantiere ale centralei.

Urmările acestui act de reorganizare aparțin, zic eu, de categoria senzationalului, a faptelor de maxim interes pentru noi toți. Dar mai bine apreciați-le singuri!

În aprilie, producția Șantierului numărul 6 a corespuns unei valori de 7 milioane și jumătate lei; în mai, de 9 milioane și jumătate lei; în iunie, de 14 milioane; în iulie, de 10 milioane; și, rețineți, tot acest progres s-a realizat în condițiile dificultăților inerente oricărui început. Oricum, formațiile anexe ale șantierei, care îndeplineau funcțiile amintite în cadrul vechii formule organizatorice, nici pe departe nu reușeau să asigure producții care, însumate, să se ridice la asemenea valori.

Trecerea de la echipe mici, de circa șapte oameni, și dispersate, la mari brigăzi complexe, de până la 65 de oameni, a făcut posibilă policalificarea și, implicit, asigurarea unui front permanent de lucru pentru toți oamenii șantierului. Noua organizare dă posibilitatea unei judicioase manevrări a forței de muncă, dă posibilitatea atacării fronturilor care cer urgență, a fronturilor «unde arde». Hala Traian, de exemplu, a trebuit terminată, în cinstea lui 23 August.

doar în patru zile; și a fost terminată în patru zile! Deci avea dreptate inginerul Nicolae Minzala când spunea: «Noi funcționăm cu fapte, nu cu vorbe».

Productivitatea unui om pe șantierul 6 este de 30 000 de lei pe trimestru, cu alte cuvinte un indice serios pentru sectorul construcții.

Buna organizare a șantierului și plata în acord global a muncii sînt argumente foarte convingătoare pentru cointeressarea oamenilor. Așa se și explică de ce problema fluctuației cadrelor nu numai că a fost eliminată, ci s-a ajuns și la o continuă creștere a numărului celor care muncesc pe acest șantier.

Cu toate sarcinile sporite, nu a existat nici un obiectiv a cărui punere în funcțiune să fie periclitată de șantierul 6. Dimpotrivă, el a pus umărul din plin la terminarea la timp a investițiilor — de la școli și creșe până la locuințe — a căror predare către beneficiar nu suferea amînări. Iar în zilele de 23 și 24 august constructorii șantierului 6 s-au prezentat în chip masiv la lucru.

Deci, un colectiv în care pînă și cei comozi «au trecut la policalificare», un colectiv de profesioniști, în general, serioși, dar care, în special, are și el virfurile lui; mă gîndesc la șefii de brigadă Mircea Oprea, Eleferie Marinescu, Tache Stere, Nicolae Bușe, Constantin Zone, Dumitru Mitrea.

Cam aceste lucruri au rezultat din micro-masa rotundă ad-hoc la care au participat tovarășii ingineri Andrei Nicolaescu, șeful șantierului, Nicolae Georgescu, inginer șef, Nicolae Minzala, șef de lot, și tovarășul Ștefan Velicu, secretarul organizației de bază a partidului.

Însă, dincolo de succesul acestui tînar șantier — fără a cărui contribuție, rețineți, nu-i de conceput realizarea nici unei investiții de pe întreg teritoriul Bucureștiului — și chiar dincolo de senzationalul acestor realizări obținute doar în cele citeva luni de existență a șantierului, vă rog să vedeți și cauza lor, vreau să spun dăruirea autentică comunistă cu care muncesc oamenii lui.

Nelu IONESCU

estetic va fi mai frumos ...

La tovarășul inginer Aurel Rizea se ajunge ușor pentru că toți cei din Pipera știu unde lucrează dînsul. Urci treptele în urma cuiva și, după ce ocolești un coridor mozaicat cu «pefeleu», intri și te prezinți tovarășei secretare. De aici încolo lucrurile sînt cît se poate de simple și firești, la fel ca omul înalt, ușor încărunit, care mă întîmpină cu cea mai mare bunăvoință: *Mai întii ar trebui, nu?, să vă spun exact unde sînteți și cu cine stați de vorbă.* Aproximativ mai știu și eu ceva-ceva, vă rog să treceți însă cu vederea în discuția ce va urma marea mea ignoranță în specialitatea dumneavoastră. Cît despre C.I.L.-Pipera, nu știu nimic. A, nu-nu, nu se mai numește așa, acum e Centrala de prelucrare a lemnului-București. Centrala, cum se obișnuiește, a fost grefată pe unitatea cea mai mare, cea de aici, al cărei director am fost și sînt în continuare, avînd și funcția de director general adjunct în centrală. Pe perețele din față, pe sticlă, este scris NICI O MAȘINĂ ȘI NICI UN UTILAJ SUB RANDAMENTUL PLANIFICAT, NICI UN MINUT NELUCRAT! — Nicolae Ceaușescu, îndemn pe care, spune tovarășul Rizea, e bine să-l ai bîbă mereu în față un director general. Secretara intră și întrebă dacă mai dorește tovarășul director să fie chemat inginerul Popa — acesta însă nu mai dorește, pentru că momentan nu-și mai amintește

în ce problemă. Sînt chemați însă tovarășii ingineri Mihăilă și Brazeș cu citeva situații pentru tovarășul ziarist. *Noi, spune tovarășul Rizea, pe lîngă investițiile mici, modernizări, extinderi, tehnică nouă avem una principală: noua fabrică de casete de televizoare; urmează să intre în funcțiune în decembrie.* Avantaj economic; reducerea totală a cheltuielilor de transport, pînă acum «Electronica», «vecina de peste gard», primind casetele de la șapte unități amplasate în diferite zone ale Capitalei. *Tovarășul Rizea consideră însă că avantajul cel mai important constă în posibilitățile de colaborare cu «Electronica». Aproape fiind unul de celălalt, vom putea lucra împreună, iar specialiștii lor și ai noștri vor avea contacte permanente...* Bine-bine, mă mir eu, dar casetele noii fabrici vor arăta alt fel? *Sigur, odată cu deschiderea ei vom trece la finisajul casetelor cu poliesteri și la acoperirea lor cu folie de P.V.C., metode practicate numai în țări dintre cele mai avansate. Estetic va fi mult mai frumos, durata în timp se va mări și întreținerea...* Justificarea investiției este elocventă, apare un tovarăș cu niște foi în mînă, care ridică o problemă de plată a unor ore suplimentare, la telefon. Oradea, și alte asemenea semne certe că te afli în biroul unui om cu probleme. Totuși, tovarășe director, o investiție devine rentabilă numai dacă se

respectă un termen stabilit, altfel pierderile... A, nu, nici nu poate fi vorba de așa ceva. *Cu toate că avem multe greutăți în ceea ce privește primirea unor utilaje din import și din țară (IUPS-urile din Filași, Reghin, Vatra Dornei) noi avem certitudinea că vom putea pune în funcțiune fabrica cu cel puțin 15 zile înainte de termen.* Și, în sfârșit, auzim un lucru rar, relațiile cu proiectantul (I.C.P.I.L.) și cu constructorul (Trustul de construcții agrozootehnice) sînt foarte bune, aceștia fiind oameni serioși. Mai mult, deși din anumite motive finanțarea s-a deschis cu aproape o lună mai tîrziu decît era prevăzut, constructorul nu numai că a recuperat, reușind să intre în grafic, cum se spune, ci se află în avans în momentul de față. Bună tovarășie de oameni serioși care chiar și vor să muncească împreună pentru a

construi o fabrică sau, cum le place spună inginerilor, «să realizeze o mare capacitate de producție cu tehnologii moderne, dotată cu utilaje de mare productivitate». La Pipera lucrurile au o dezvoltare logică și armonioasă: constructorul își bine treaba, proiectantul are deja pe mîna documentația tehnologică pentru noile sete de televizoare, iar beneficiarul a montat o parte din utilaje, face cursuri calificare pentru muncitorii care vor luca în fabrică și a și trecut la executarea setelor de televizoare, Verificatoarea în privința asta, tovarășul director general e mulțumit de investiție, iar noi urmează să fim și mai mulțumiți de calitățile noilor casete de televizoare, numai să nu ni se defecteze prea des televizorul.

Julian NEAC

cît patru județe, dar asta obligă!

Dimineața au fost, toți cei despre care va fi vorba mai jos, la manifestație, trebuiau să se afle acolo, în capul coloanei, fruntășii în muncă te obligă, ca orice noblețe, și de altfel puțină mișcare nu strică, și mai e și sentimentul acesta de sărbătoare, pe scurt, au fost, au scandat lozinci, au purtat drapele, dar capul le era pe jumătate în altă parte. Seara, la recepție, la Consiliul de Miniștri, și-au pus costumele închise, cravata la gît, au ciocnit cite un pahar, nu-i puțin lucru să ciocnești un pahar cu conducătorii statului, parcă nici nu-ți vine să-l bei. Dar s-au liniștit cu adevărat abia a doua zi, în 24 august, cînd au ajuns acolo unde le fusese de fapt tot timpul capul: la uzină. La treabă. La investiții, cum se zice. «Oamenii ăștia parcă s-au cununat cu uzina», mi-i prezintă secretarul cu problemele industriale de la sectorul 3, inginerul Barbu Petrescu. Oamenii ăștia, adică strungarul matritier Vasile Nicolae, de la Uzina de mecanică fină, mecanicul Vasile Iscru, Erou al Muncii Socialiste, de la Uzina «23 August», și turnătorul Dumitru Mușat, de la Uzina de pompe. Cei care, la ora actuală, n-au pic de tîhnă și zbirnie de muncă, ei și mulți alții, care stau ore întregi și după program, și mai întii gîndesc (sînt coautori ai multor lucrări de investiții), iar apoi pun mîna, și sufletul, și cheamă și tinerii la treabă voluntară ca să scoată din impas — acolo unde e cazul — sau să împingă mai departe ceea ce ne preocupă pe toți acum, în vara aceasta: lucrări de investiții. Investițiile din sectorul 3 al Capitalei, ca să spunem adevărul pînă la capăt.

Cu sectorul acesta, bătrînul Il Negru, mai tînarul 23 August, și actualul 3, nu e

de glumit, credeți-mă. Are populație Ploieștiul — 180 000 locuitori. Are o producție cît patru județe laolaltă, dacă se numesc Mehedinți, Vrancea, Buzău, Vaslui. Dă 26% din producția Bucureștilui — e deci cel mai important sector industrial al Capitalei. Aici, în 3, sînt puncte cele mai fierbinți și înalte ale metalurgiei bucureștene — «23 August», «Republica» «F.C.M.E.», «Neferal», «Mecanica fină», «Uzina de pompe» și multe altele; sectorul făgăduiește să dea peste prevederile planului o producție industrială de aproape 11 miliarde, o cincime din ceea ce va da în toată Capitala. Bun. Perfect. Ne înnoim. Ne întindem. Investim bani grei. Dar cum merg treburile?

Merg bine la «Republica», aflu eu în termeni tehnici, aici, unde se extinde tehnologia de țevi.

Păcat, mare păcat și durere că la «Acumulatoru» sau la «Neferal» lucrările rămîn seră în urmă și că acum trebuie muncit tare pentru a recupera pînă în ianuarie-februarie ceea ce nu s-a făcut, pentru a se algera cîntec în căutarea timpului pierdut. Să zice totuși, pentru a ne mai liniști, că de vreme ce Uzina de pompe (care-și va mări cu 35% capacitatea generală de producție) și-a construit pînă în prezent peste 55% din noia capacitate, și că deci modernele mașini hidraulice vor ieși la timp pe ogoare ca să le irige fără zgîrcenie, să zicem deci că tot e bine cînd se termină cu bine, cînd grădina e bun și piinea rumenă se află pe masă.

Sanda FAU

milioanele se cheltuiesc cu folos

Convorbire cu ing. Pompiliu Ionescu, din serviciul planificare și dezvoltare de la Uzinele «Republica»

— Care sînt cele mai importante investiții din acest an la Uzinele «Republica»?

— Să începem cu extinderea trîgătoriei de țevi la rece. Obiectivul e de o mare însemnătate: majorează producția de țevi trase la rece cu circa 9 300 tone pe an. De notat că este vorba de sortimente cu calități superioare, tipuri și dimensiuni care nu s-au mai produs și erau importate, printre ele și țevi din oțel inoxidabil, care se folosesc în industria alimentară la instalațiile de preparare a laptelui ori a untului. O altă investiție pe care o considerăm de o importanță majoră este cea privind fabricarea țevilor de cazane. Aici doi factori sînt de evidențiat: creșterea producției de țevi în uzina noastră, iar în al doilea rînd înlocuirea exportului. Ar mai trebui să vorbim și de tehnicitatea acestor produse. Implantate în operă, orice defectiune sau imperfecțiune ar produce daune serioase.

De aceea, aceste țevi se încearcă la diverse probe de presiune, suprafață etc., controalele se fac cu pulberi magnetice, cu ultrasunete etc. Deci, investiția este menită să îmbunătățească produsele noastre. În sfârșit o investiție pe care o considerăm tot o mare importanță este așa-numitul atelier de tratamente termice pentru țevile de mare adîncime (pentru foraje de la 6-10 mii de metri). Prin intrarea în funcțiune a acestui obiectiv se va obține circa 10 sută din producția uzinei.

— Investițiile acestea atestă interes pentru noi produse și tehnologii. Vor fi da obiectivele în funcțiune la termen?

— Din septembrie datele de intrare în funcțiune devin scadente și avem toată ovingerea că ele vor fi respectate.

— Nici o rămîner în urmă?

— Din păcate, trîgătorii de țevi la rece este influențată negativ de procurarea apar-

i electrice (dulapuri electrice de co-
dă, de conexiuni) care se execută la
xandria. Dacă și Alexandria ar fi onorat
anda, dacă Electroaparataj și Fabrica de
nente pentru automatizare. și-ar fi ono-
la rîndul lor comenziile...

— Din «dacă» în «dacă».
— Rămănerile în urmă sînt de circa o
ă, o lună și jumătate, dar după inter-
țiile noastre și folosirea altor materiale.
ercăm să recuperăm. Mai complicată e
ația la secția de țevi sudate Colentina,
e este în extindere cu o linie. ce urmează
ntre în funcțiune în 1974. Aici există o
înere în urmă în valoare de 2 milioane
jumătate lei. Nouă încă nu ne-au sosit
lajele, dar totuși facem presiuni asupra
structorului, considerînd că termenul
31 decembrie 1973 nu va fi respectat.
— Mai sînt cîteva luni bune însă.
— Trustul s-a angajat să construiască hala
s-o acopere. Dar n-are brațe de muncă.
caută la lași, la Cîmpulung Moldovenesc,
ci în provincie. Oricum, și noi facem
orturi ca să ne îndeplinim angajamentele.

C. BOZBICI

ideea de economie

Dintre toate axiomele economice, una,
cea fundamentală, s-a păstrat intactă, in-
ferent de sistemul economic, indiferent
descoperirile moderne, ultramoderne,
u supramoderne. Investiția. Fără investiție
mic nu poate fi stabil, nimic nu poate gan-
ta un viitor economic de valoare. Lipsa
vestiției exclude ideea de economie.

Planul de investiții trebuie realizat inte-
al. În termenele stabilite, în condiții teh-
co-economice cît mai bune. Este momen-
l ca exactitatea și calitatea să primeze.
ortul național, pînă nu demult materia-
ta mai ales în cantitate, se cere acum
drumat și spre perfecționarea obiective-
or. Dealtfel, în condițiile noastre, se arată
documentele de partid, adevărata reali-
re înseamnă calitate. Avem destule resurse
entru ca tot ce facem să facem bine.

Totodată însă, ceea ce facem trebuie să
cem la timp. În anul 1973 au intrat în
ncțiune 135 de obiective industriale
alte unități în agricultură. E foarte bine.
i totuși nu e de ajuns. În industriile chimică,
metalurgică, a materialelor de construcții,
agricultură, în economia forestieră, se
onstată, după cum s-a arătat la ședința
Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R. din
august, o rămăneri în urmă față de preve-
erile planului. În industria construcțiilor
le mașini și în industria ușoară nu s-au
espectat, uneori, termenele de punere în
ncțiune a unora dintre marile obiective.

În anul acesta, considerat hotărîtor pen-
ru îndeplinirea cincinalului înainte de ter-
nen, realizarea investițiilor, darea în func-
iune a capacităților de producție la terme-
ele stabilite, este un fapt de primă impor-
anță. Graficele de execuție trebuie respec-
ate. Urmărirea realizării investițiilor tre-
buie înfăptuită atît de către planificator,
atît de către executant, cît și de către bene-
iciar, adică de către cel mai interesat dintre
parteneri. Cuvîntul acestuia din urmă tre-
buie să se facă bine auzit.

lată, așadar, ce înseamnă lunile ce urmea-
ză. Efort. Un mare efort. Pentru eliminarea
tuturor neajunsurilor din activitatea de
aprovizionare a șantierelor de investiții.
Pentru mai buna organizare a muncii pe
aceste șantiere. Pentru recuperarea rămă-
nerilor în urmă. Pentru asigurarea îndepli-
nirii la termen a planului de investiții și,
prin aceasta, pentru asigurarea îndeplinirii
planului cincinal înainte de termen, ceea
ce va asigura trecerea la următorul plan
economic în bune condițiuni.

În fapt, această atenție sporită, care tre-
buie acordată acum realizării planului de
investiții, este, la urma urmei, un act poli-
tic. Un act de cultură aplicată. Este unul
dintre aspectele civilizației noastre. Chema-
rea adresată de șeful statului, de secretarul
general al partidului, tovarășul Nicolae
Ceaușescu, tuturor factorilor responsabili,
tuturor oamenilor muncii, de a depune în-
treaga energie și pricepere în înfăptuirea
la timp a investițiilor planificate este, ca
întotdeauna, expresia acestei civilizații, a
civilizației moderne, din România de azi,
modernă, socialistă.

Alexandru STOICHIȚĂ

fluența circulației probleme ce își cer grabnic rezolvarea

Șoferul care abandonează ditamai auto-
camionul de 5 tone pe culoarul de lîngă
bordura unei artere cu trafic intens —
destinat mijloacelor de transport în co-
mun și tracțiunii grele — dovedește că
nu este conștient de răul care-l provoacă
circulației, deoarece un asemenea ob-
stacol afectează nu numai fluența unei străzi,
ci deseori a unei zone întregi. La 500-1 000
de metri de locul cu pricina, te întrebi
de ce a scăzut viteza de circulație a șiru-
lui de mașini în care ești încadrat? Răs-
punsul îl afli cînd ești nevoit să depășești
mastodontul care ocupă o întregă bandă
de circulație. În aceste cazuri e vorba de
fapt de un simplu calcul aritmetic. Pe o
distanță de cîteva zeci sau sute de metri
banda a doua și a treia preiau autovehicu-
lele care trebuiau să se deplaseze pe cu-
loarul întii.

Asupra fluenței circulației pot acționa
pozitiv însă nu numai măsurile pentru în-
tărirea disciplinei în rîndul participanților
la trafic, ci și acelea menite să rezolve
două mari probleme ale circulației: par-
carea autovehiculelor și preselecția mași-
nilor în funcție de direcția de mers.

În ce privește parcarea s-au făcut desi-
gur atît în București cît și în unele orașe
din provincie, în special în ultimii ani,
foarte multe. Ne aflăm în stadiul cînd cu
minimum de cheltuieli trebuie să găsim
noi posibilități de parcare, de eliberare
a căilor rutiere de «povar» mașinilor care
staționează pe spațiul destinat fluxului ru-
tier.

O soluție ar reprezenta-o organizarea
parcării pe trotuare. În special pe magistra-
lele rutiere circulate de mijloace de trans-
port în comun, nerezolvarea acestei pro-
bleme transformă mașinile ce staționează
pe benzile de circulație în obstacole nu
numai supărătoare, dar și primejdioase pen-
tru întregul trafic. Crearea pe trotuarele
late, prin marcaje, a unor «cășuțe» desti-
nate pentru parcarea autoturismelor și re-
glementarea precisă a modului de parcare
ar aduce nu numai un spor de fluență, dar
și de siguranță în circulație, deoarece în
prezent nu puține sînt cazurile de tampo-
nări și chiar accidente grave din cauza
parcării pe partea carosabilă.

Inițiativa din Capitală de a se trece la
fabricarea pe scară largă a bordurilor țesute
care să ușureze abordarea trotuarelor de

către autoturisme va facilita fără îndoială
organizarea parcării pe trotuare. Consider
însă necesar ca și în alte orașe, îndeosebi
unde se ridică cu acuitate problema parcă-
rii pe trotuare, să se realizeze asemenea
amenajări.

În prezent, pentru a nu stînjeni circula-
ția și a-și proteja mașinile, mulți automo-
biliști își parchează mașinile pe trotuare.
În puține locuri este reglementat însă acest
mod de parcare și de aceea fiecare își
așază autovehiculul pe trotuar cum crede
de cuviință. Acest lucru afectează însă de-
seori circulația pietonieră, accesul la unele
instituții și întreprinderi și în plus dă arte-
relor respective un aspect inestetic.

În interesul circulației, al traficului de
călători și de mărfuri, această problemă se
cere de urgență rezolvată.

Și în domeniul preselecției s-au făcut
în ultimul timp progrese considerabile.
Un exemplu îl reprezintă portalurile in-
stalate de organele de administrare a dru-
murilor naționale în numeroase intersecții
din afara localităților. Suficient de mari
pentru a fi observate de la cîteva sute de
metri, cu litere și cifre vizibile de la distan-
ță, realizate din folii reflectorizante, aceste
mijloace de semnalizare oferă nu numai
posibilitatea informării precise asupra tra-
seului de urmat, dar și aceea a ocupării cu-
lorului de circulație în funcție de direcția
de mers.

Panourile care indică numărul de benzi
și prin săgeți, destinația culoarelor, in-
stalate în Piața Unirii, la intersecția străzilor
Armata Poporului și Răzoare și în alte
puncte din București, sînt de asemenea,
un ajutor prețios pentru automobilisti în
alegerea benzilor respective. Conjugîndu-se
cu panourile mari și indicatoarele săgeți
de orientare, aceste mijloace de semnali-
zare contribuie la fluidizarea circulației în
intersecții, deoarece șoferul nu mai e ne-
voit să oprească autovehiculul și să se in-
formeze asupra direcției de mers și nici
din pricina necunoașterii destinației ben-
zilor să ocupe culoare care îl obligă să ur-
meze o altă direcție decît cea dorită. De
aici kilometri în plus, timp pierdut, nervi etc.

Nu rareori în aceste circumstanțe auto-
mobiliștii iritați de «plimbarea» la care
au fost obligați din pricina neinformării,
concentrîndu-și atenția să ajungă la punc-
tele dorite și mai puțin la trafic, au comis

Faptul că în fluidizarea circulației
sînt vital interesați toți cei care
participă la traficul rutier nu mai
reprezintă de mult o noutate. Im-
portant este însă ca fiecare să-și dea
seama de acest lucru și să acțio-
neze în direcția cursivizării circu-
lației.

accidente.

Organizarea unei preselecții bune con-
tribuie deci nu numai la cursivizarea trafi-
cului, ci și la sporirea siguranței șoselei.

Fără îndoială că cea mai bună informare
asupra preselecției poate fi neutralizată de
indisciplina unor șoferi care ocupă de pildă
banda de lîngă bordură și apoi virează la
stînga sau se înscriu pe banda de lîngă linia
mediană și apoi, traversînd întregul sens
de circulație, trec în diagonală pe culoarul
de lîngă bordură pentru a vira la dreapta.
Din neatenție, unii automobilisti nu observă
panourile de orientare și preselecție și
nici săgețile albe desenate pe asfalt, ocu-
pînd altă bandă decît cea dorită. În ase-
menea situații trecerea peste liniile con-
tinuie de despărțirea benzilor constituie o
încălcare ce poate afecta grav fluiditatea și
siguranța traficului. Soluția în asemenea
cazuri este continuarea deplasării pe direc-
ția indicată de săgeți pînă la un punct de
unde circulația permite revenirea la direc-
ția dorită. Orice greșeală se plătește!

Nu mai puțin adevărat este însă și faptul
că îndeosebi în orașe, la multe intersecții
de străzi cu mai multe benzi, lipsesc săge-
țile albe pe spațiul carosabil și indicatoa-
rele de preselecție. Sînt și locuri unde
direcția este indicată printr-o singură să-
geată, pe asfalt, iar indicatoarele de pre-
selecție sînt prea mici și prost amplasate
pentru a fi văzute de pe banda a II-a și a III-a.
Este păcat că nu a fost preluată și în alte
orașe inițiativa de la Bacău de a înscrie cu
litere mari, albe, în interiorul culoarelor lo-
calitățile către care conduc benzile respec-
tive.

În multe țări cu circulație dezvoltată
specialiștii au ajuns la concluzia că în pre-
gătirea viitorului conducător auto cunoaș-
terea modului de circulație în intersecții
(unde preselecția este «alfa și omega») tre-
buie să ocupe un loc de prim ordin.
În consecință, la examinarea candidaților
respectivi cît puțin 30-40% din timp este
dedicat verificării acestor cunoștințe.

Consider că și în școlile noastre de
șoferi trebuie să se insiste mai mult pe
însușirea cunoștințelor de acest gen.

Circulația modernă, fluentă și sigură este
de neconceput fără organizarea în cele
mai bune condiții a preselecției traficului.

Colonel Victor BEDA

MIRON RADU PARASCHIVESCU-AMINTIRI DIN COPILĂRIE (VI)

Așa îmi treceau zilele și nopțile sub îngrijirea și însoțirea Linei. Nici nu le mai țineam șirul. Seara, mama se-ntorcea de la școala ei, între timp Lina adusese laptele proaspăt muls de la vacă, se făcea mămăliga și cina era gata. După masa de seară, Lina pleca la ea acasă, iar mama făcea «lecțiile» cu mine pînă ce începeam să picotesc lîngă fitilul lămpii. Atunci mă dezbrăca și mă culca-n pătucul meu vechi de fier, cu plasă de sîrmă, unde adormeam curînd visînd (visînd, oare?...) îngerii cu care mă jucam pînă dimineața cînd Lina venea să ne ciocăne-n ușa.

Cine-o fi fost acest înger păzitor al primei mele copilării? Azi ar trebui să aibă vreo 62-64 de ani, deci să fie o mamă și, eventual, o bunică-n toată puterea vîrstei, căci era clădită din rasa aceea rară a bărbaților și femeilor din subcarpat, trăiți în aerul curat al muntelui și îmbătrîniți în munci care le plac. Mama a murit demult, printre hîrtiile rămase de la ea nu e niciăieri pomenit numele Linei, iar de-a întrebă de-o Lină la Văleni, unde cel puțin treizeci dintr-o sută de femei se cheamă Lina, nu are nici un rost. Iar a intra prin Tabaci din casă-n casă și să întreb dacă nu locuiește acolo o Lină care a fost acum 50 de ani, în serviciu la «Doamna» (cum i se zicea mamei tot timpul și de către toată lumea, cît a stat în Văleni), nu numai că mi-ar părea lipsit de sens și de șansa vreunei reușite, dar de ce n-aș spune-o?... — presupunînd că aș da de «adevărată» Lina, oare găsirea ei azi nu ar însemna distrugerea totală a celeilalte, a fetiței de 14-15 ani care mi-a rămas atît de bine și de aerian în același timp, conturată în memorie? Și apoi, am eu dreptul de-a o distruge pe «aceia» Lina de la cei șase ani ai mei în schimbul unei bătrînele fie și simpatice, fie și fermecătoare, dar pe care azi aș ști bine că n-o mai poate aștepta nici un balcon unde să zboare, în afara celui albastru care dintotdeauna ne așteaptă pe toți? Hélas! si le vent se leve, il faut tenter de revivre... fără să năruim sub vanul moloz al ambițiilor noastre pozitive un eșafodaj sau chiar o clădire la care-am lucrat o viață-ntreagă spre-a o păstra întregă și nealterată. Cînd pînă și rugina poate conserva fierul sub carapacea ei, de ce să-i răpesc eu, în ce mă privește, acest drept amintirii? Mi s-ar părea, cred, că redescoperind-o pe Lina cu vîrsta ei de azi, cea concretă, aș îmbătrîni brusc eu însumi cu cîteva zeci de ani, iar cîștigul acestei cunoașteri faustice, vai! ce mic și de nepreț e față de acela al unui segment din copilăria mea pe care-l pot păstra, de nu etern, dar sigur inalterabil.

Să te păstrezi în «țara minunilor» nu însemnează neapărat să te minți pe tine însuși ci a conserva, conștient, o calitate sau o trăsătură din ceea ce e divin în omenesc, fără să fie mistică, nici taină.

Am văzut anul trecut expoziția Tut-Ank-Âmmon la Paris. Și geniul aceluia împărat ucis (de cine oare, cu atîta certă-ndemînare) la 18 ani, rămîne cu totul de neînțeles,

nu numai fiindcă masca lui de aur i-a păstrat trăsăturile și culoarea intacte, ci fiindcă tinerețea lui învinge pînă azi milenii de uitare și de moarte.

Căci, din fericire, un vis al lumii eterne e visul lumii întregi, un vis al recreării veșnice, sau, dacă vrem, vis al visării eterne e visul lumii-ntregi, dacă prin visare înțelegem re-naștere, re-invenție de sine.

Prin Lina aceea de-acum 50 de ani, eu nu visez la moarte și nici nu sînt atît de arierat încît să cred că-mi voi putea retrăi copilăria (deși lucrul ăsta nu e cu totul exclus), dar imaginea ei îmi e dovada cea mai concretă, singura materială cu puțință, că viața nu curge-n haos și că o secundă de supraviețuire asupra sa însuși se preschimbă pentru orice exemplar uman într-o certitudine a biruinței sale asupra morții.

Prin Lina, îngerul meu cu aripi și fostul meu înger gardian, eu nu-mi supraviețuiesc numai fără să mă sinucid dar și — ceea ce mi se pare mult mai important — fără să mă mutilez.

Ea îmi sculpează dinlăuntru meu o statură și un chip conforme dorinței mele de dănuire prin invenție și re-invenție neîncetată de sine, un chip pe care nici chiar viscolul, gerul, zăduful sau războiul nu mi-l vor putea mula după voia (dacă întîmplarea are și ea o voie!...) și asemănarea lor.

«Mă vreau dizolvat în tăceri, diafan», asta vrea să spună — și fără cea mai mică urmă de emfază. Iar vocea mea va străbate prin aceste tăceri numai întrucît, asemeni unui vas ancorat profund, își va aduna și grupa într-însa toate celelalte voci care-au precedat-o ca s-o compună. Adică toate celelalte voci egale ei înseși.

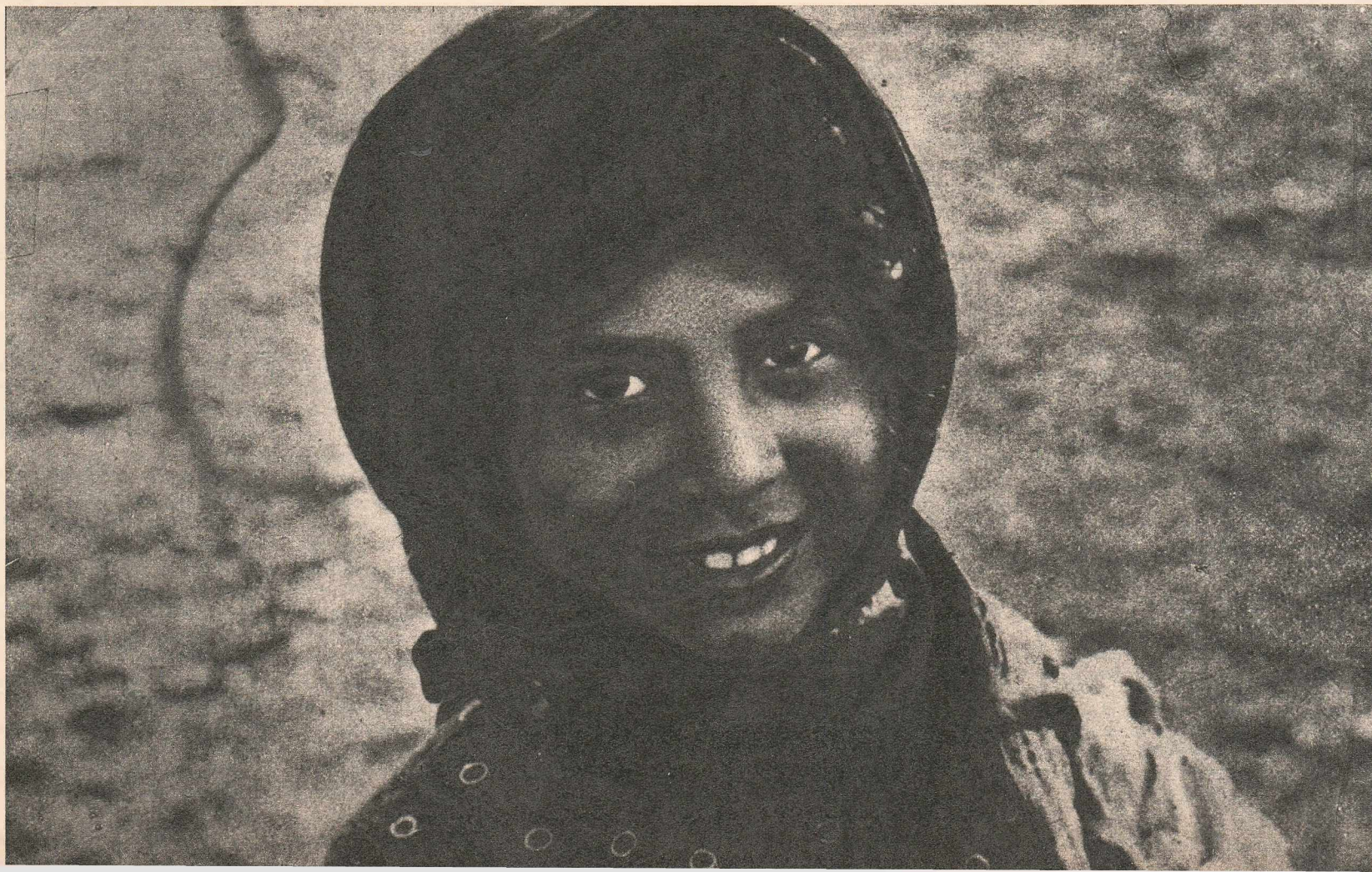
(Domnul Ionică Dima a trăit, zdravăn și falnic asemenea unuia din puținii pomi ce-i mai rămăseseră-n grădina unde și eu am copilărit, nu fiindcă eu căzusem dintr-unul din ei și-n felul ăsta scăpasem de două zile de «lecții» ca să le pot dărui invenției și tăcerii, ci fiindcă nici unul din cei trei plumbi pătrunși și rămași în coșul pieptului său n-a putut exploda. N-a putut nu însemnează că n-a vrut, dar însemnează sigur că acest supraviețuitor a trei proprii morți succesive a vrut să-i supraviețuiască și să le biruie. Și mai însemnează că nici o uzină de armament, fie ea și a lui Krupp sau Bohlen nu poate face nici o ispravă cu gloanțele sale, oarbe sau dum-dum, cîtă vreme un om aflat în raza lor de bătaie a luat decizia de a trăi, și de-a trăi egal sieși).

lina

...«Doamna» (cum i se zicea mamei tot timpul și de către toată lumea, cît a stat în Văleni)...

...Cine-o fi fost acest înger păzitor al primei mele copilării?...

FLACĂRA LA DISPOZIȚIA DUMNEAVOASTRĂ

Mulțumesc autorilor și editurii

Vă trimit aceste rânduri fără altă introducere, în speranța că ele vor fi publicate, că or declanșa o discuție vie cu toți tinerii cititori ai revistei.

Acum, când «citorul nu mai este un consumator neutru de bunuri, ci un factor activ în dezvoltarea culturii, în răspândirea și înflorirea ei», când societatea socialistă ne oferă atâtea oportunități de afirmare, când ziarele și revistele oglindesc în paginile lor viața tumultuoasă a omului nou, nu surprinde pe nimeni faptul că un muncitor sau un țaran cooperativist, în om simplu în genere, încearcă să-și spună cuvântul.

Nu toți însă înțeleg acest lucru și revistele, ca și editurile de altfel, continuă să ne ofere ceea ce în limbaj curent numim maculatură literară. Sînt însă și destule cărți bune, unele chiar foarte bune. Dintre acestea voi aminti unele care m-au făcut să trăiesc cu adevărat: «În miezul unui ev aprins»; «Ethos și cultură sau vocația tineretii» de Ion Dodu Bălan și «Eseu despre personalitate» de Constantin Crișan (aceasta lansată chiar în municipiul Gheorghie Gheorghiu-Dej).

Personal voi căuta întotdeauna să îmbin adolescența cu personalitatea, să deosebesc personalitatea de personalism, știind că dialectica vocației înseamnă totdeauna muncă, transpirație, voință, că măsura tuturor lucrurilor este calitatea. Gîndurile mele înregistrate și înainte de lectură această stare de lucruri, acum însă totul parcă are un contur mult mai bine precizat.

Consider deci necesar ca lucrările amintite să fie popularizate, discutate, ori de cîte ori se ivește prilejul. Ar fi una din căile prin care tinerii, mai mult sau mai puțin «bulevardiști», ar porni pe drumul cel bun, și-ar da seama că personalitatea și tineretea nu sînt chiar așa cum le vîd ei. În numele lor și al tuturor tinerilor dornici de o lectură bună, țin să mulțumesc autorilor, Editurii Albatros, care prin colecțiile sale, «Colocviile adolescenței» și «Atitudinii», ne oferă lucrări caracteristice vârstei noastre, opere cu adevărat viabile.

Cornel Galben
lăcătuș, municipiul
Gheorghie Gheorghiu-Dej

1 — I.D. Bălan «Ethos și cultură sau vocația tineretii»

Acest local să fie modificat

Subsemnatul Popescu Eugen, domiciliat în București, calea Ferentarilor 72, Bl. 12, ap. 5, sc. A, et. II, urmaresc în revista rubrica «Ancheta Flacăra». În cartierul în care locuiesc avem un restaurant bombă cu denumirea de «Dezrobirea», căreia noi, locatarii, îi spunem «Inrobirea». În jurul orelor 11-14 și 19-23, localul este plin de paraziții societății, negustori ambulanzii și alții. Chiar dacă un cetățean vrea să vină cu familia nu poate sta la masă că se sperie de ce aude. Plus de asta, în toamna anului 1972, conducerea acestei bombe a angajat și o echipă de lăutari. Dar acum, cu venirea căldurilor, noi, locatarii, deschidem ferestrele și nu mai putem face nici o audiție la radio sau TV că ne acoperă of și iar oful lăutarilor și vorbele murdare ale consumatorilor. Așa că în numele locatarilor din bloc propunem ca acest local să fie modificat cu linie de auto-servire, cu program redus sau să i se dea altă întrebuințare. Cartierul nostru este lipsit de magazin de mobilă, centre de deservire a populației și pe parcurs de trei stații de tramvai mai sînt trei localuri care au același profil.

Eugen Popescu
București

Dacă am avea serviciu

Ne-am gîndit să vă scriem dumneavoastră pentru că sîntem foarte demoralizate. Sîntem două surori: Cristea Elena și Mariana. În momentul de față sîntem eleve la una din școlile generale de 10 ani din Ploiești. Eu am 18 ani, iar Mariana are 17 ani. Mama noastră este muncitoare, iar tatăl este maistru cazan-

giu. A fost și este un meseriaș bun, dar ne-a pricinuit și multe neazuri. Mama este nevoită să plătească chiria și lumina și totodată să cumpere și de mîncare. Este foarte greu să stai să aștepti să-ți dea altul de mîncare și să-ți cumpere ce ai nevoie. Mama s-a îmbolnăvit intrînd în concediu de boală, trăim din împrumuturi. Toți plîng, sînt triști și supărați. Aș munci, dar cînd mă duc la brațele de muncă, te țin mereu pe drumuri și nu rezolv nimic. Am ajuns atît eu cît și Mariana să nu mai putem trăi în așa tensiune. Am vrea din tot sufletul să muncim, să aducem bani în casă (n-aș mai vrea să aud pe nimeni zicîndu-mi «trebuie să-ți dau și ție să mîncîci»), s-o ajutăm pe mama și pe surioara noastră mică. Am vrea să muncim oriunde, să avem posibilitatea să ne calificăm la locul de muncă, să ne putem termina și noi liceul la seral, într-un cuvînt să ne recăpătăm încrederea în viață, să devenim oameni cinștiți, drepți și muncitori. Școala, în situația în care sîntem, nu o mai putem termina. Dacă eu și sora mea vom avea serviciu atunci lucrurile se vor schimba.

Elena și Mariana Cristea
Ploiești

Răspunsul Consiliului popular al municipiului Ploiești, Comitetul executiv

Restituim scrisoarea înregistrată la nr. 2849/1973 a numitelor Cristea Elena și Mariana, domiciliare în Ploiești, prin care solicită ajutor în angajarea lor în serviciu, comunicîndu-vă că ambele surori au fost repartizate la Uz. Ceramice Ploiești.

Prim-vicepreședinte
Mihai Istrate

De ce a 8-a este vitregă?

Anul acesta se împlinesc 10 ani de cînd am absolvit Facultatea de arte plastice din cadrul fostului Institut pedagogic de 3 ani din București.

Am urmat această facultate animați de idealul unei duble profesii, cadetră-artă, pe care ne-o promitea această facultate ca etapă provizorie, urmînd ca după cei trei ani de stagiu să ne continuăm studiile la fără frecvență (așa cum se preciza în prospectul Institutului pedagogic). Ne antrenam de fapt la o muncă de educație artistică și estetică de o amploare, așa cum aveam să ne convingem imediat, fără precedent (era atunci, în 1963, după cite știm, prima dată cînd școala de cultură generală primea, din patru centre universitare — București, Cluj, Iași, Timișoara — peste 200 de profesori de desen). Nu bănuiam însă că la dorința noastră firească, legitimă, de a ne completa studiile după respectarea repartizării și a stagiului, deci de a deveni profesori compleți, ni se va răspunde cu argumente menite să ne demobilizeze, să ne consume energia și timpul.

Ord. M.E.I. nr. 340/1969 are, în ceea ce ne privește, nu numai caracter restrictiv (continuarea studiilor este posibilă numai la fără frecvență, deși învățămîntul superior de artă cunoaște și practica scutirii parțiale de frecvență), ci și inechitabil (pentru șapte facultăți ale Institutului pedagogic — da, pentru a opta — nu!), dar și limitativ, închis (printre altele, pentru ceilalți absolvenți de învățămînt superior există și dreptul la a doua facultate fără examen de admitere, în timp ce pentru noi nu s-a găsit o soluție în cei șapte ani de cînd tot solicităm...).

Noi vrem să avem studii complete. Toți oamenii din jurul nostru învață, aspiră să se afirme ca personalități depline într-o societate care, ea însăși, este cea mai dreaptă, mai democratică și mai umană. În situația noastră mai sînt peste două mii de colegi în toată țara și e păcat să ne tăiem singuri aripile speranței, idealurilor cărora le-am închinat toată ființa noastră.

Ion Sușală și Vasile Mihalache
București

Nu am colaborat cu P.D.

Mă numesc Apostol T. Mircea, am 25 de ani, și sînt frezor la I.L.L. 11 lunie Călărași, județul

lalomîța. Am o problemă de rezolvat care durează din august 1972.

În întreprinderea noastră sîntem doi frezori în două schimburi. Întreprinderea a contractat o lucrare care constă în executarea unor ghidoane de biciclete. Lucrarea mergea foarte încet, deoarece se executa fiecare ghidon în parte, rezultatul fiind de 40-50 bucăți în opt ore. Colegul meu a făcut un dispozitiv care sporea oarecum numărul de ghidoane, adică de la 50 la 100 în opt ore. Piesele fiind de proastă calitate, faptul a dus la renunțarea la acest dispozitiv, întreprinderea ajungînd în situația de a lucra cu pierderi.

Avînd ideea unui proces tehnologic, care după opinia mea sporea productivitatea, eficiența și calitatea produsului, dar neavînd concursul nici unui cadru tehnic (întîmpinînd și unele greutăți), am început executarea unui dispozitiv care se baza pe alte principii de strîngere și alt mod de construcție, care permitea executarea celor patru operații ce erau prevăzute pentru frezarea ghidoanelor. Menționez că sînt două feluri de ghidoane, iar cu dispozitivul colegului se putea executa o singură operație la un singur ghidon. Această neasemănare între dispozitive o dovedește și numărul de ghidoane executate în opt ore, care a crescut de la 100 la 900 bucăți, în același timp calitatea lor fiind mult superioară. Am declarat dispozitivul ca realizare a mea la Serviciul tehnic, pentru aprobare și punerea lui în lucru. N-am primit nici un răspuns de la conducerea întreprinderii. Dispozitivul lucra. În scurt timp ghidoanele s-au terminat datorită productivității dispozitivului meu. Totodată am primit și răspunsul comisiei de examinare a dispozitivului, în care se spunea că nu prezintă eficiență. Am depus o contestație după care se intrunește din nou comisia care hotărăște: — Se aprobă dispozitivul, dar Apostol T. este colaborator al lui Primaru Dumitru (el este colegul din celălalt schimb). Aceasta însemnînd că drepturile trebuiau împărțite cu P.D. Aș vrea să știu:

— Dacă hotărîrea conducerii de a fi colaborator al lui P.D. este justă?

— Ce a determinat conducerea întreprinderii să hotărăscă prima dată că dispozitivul nu este bun?

Menționez că nu am colaborat cu P.D., din contră.

Mircea T. Apostol
Călărași

La 50 metri de șosea

Am citit în revista «Flacăra» articolul «Aspirație spre civilizație» în care era relatată hotărîrea luată de primarul comunei Axente Sever. Tare aș vrea ca și pe la noi prin comună să se ia cîte o astfel de hotărîre.

Vă voi relata despre ce este vorba: Mă numesc Comănescu Victoria, profesoară la o școală din comuna Axintele, județul Ilfov. Am terminat facultatea în 1972 și am fost repartizată împreună cu sotul meu în comuna mea natală. Stăm la părinții mei în comuna sus-numită. De cînd am venit în comună încercăm să obținem aprobare pentru instalarea luminii electrice în casă, dar în zadar. Părinții mei au achitat la fel ca toți cetățenii comunei contribuția pentru electrificare. În comună este lumină electrică de circa 10 ani, ba mai mult, în monografia județului Ilfov Axintele figurează comună în întregime electrificată. Nu înțeleg cum acolo scrie acest lucru și în realitate nu este așa, mai sînt încă străzi neelectrificate.

Nici nu vă imaginați cît de greu este să citești la lumina unei lămpi. Sîntem și noi intelectuali și cite nu avem de citit. Am vrea și noi să avem un televizor că la țară alte mijloace de distracție nu sînt. Casa noastră este așezată pe o stradă din șoseaua principală la numai 50 metri de aceasta (a doua casă de la șosea). În curtea noastră bate lumina becului de la vecinul care stă la șosea și noi nu putem instala lumină electrică.

Victoria Comănescu
Comuna Axintele, județul Ilfov

Răspunsul Consiliului popular al județului Ilfov, Direcția tehnică investiții

Urmare adresei dv. nr. 2816/1973, referitor la sesizarea tovarășei profesoare Comănescu

Victoria din comuna Axintele, vă informăm că prin adresa nr. 1825/88 din 2 iulie a.c., semnată de tovarășul prim-vicepreședinte Ion Medrea, s-au dat dispoziții Comitetului executiv al Consiliului popular al comunei Axintele să ia măsuri de convocare a adunării cetățenilor în anul 1973.

Adunarea cetățenilor va stabili noi atribuții voluntare bănești pe fiecare familie din comună în funcție de valoarea lucrărilor necesare în așa fel ca pe baza fondurilor ce se vor strînge să se electrifice complet comuna Axintele.

Director
inginer Oct. Vatman
Șef serviciu tehnic energetic
inginer Alex. Cristureanu

Protejați livezile pe rod

Subsemnatul Cîmpeanu Aurelian, pensionar invalid gr. I, domiciliat în str. Mărășești nr. 35, orașul Tg. Neamț întreb prin revista «Flacăra» forurile din orașul nostru: de ce nu se protejează livezile cu pomi fructiferi? La noi în oraș sînt cîteva livezi de pomi fructiferi pe rod de soiuri alese, aferente clădirilor, și care sînt supuse tăierii pentru a se construi blocuri în locul lor.

Orașul nostru are un centru vechi, cu case dărăpănate și ruinate, — chiar nelocuite —, precum și alte locuri virane unde s-ar putea construi zeci de blocuri, fără a se distruge pomii fructiferi pe rod și de soiuri alese (pergamute, ionatan etc.) aferente caselor de locuit.

A. Cîmpeanu
Tg. Neamț

Nu numai centrul contează

Sînt salariat al unei întreprinderi din Bacău și prin natura serviciului am umblat prin mai multe orașe ale patriei noastre în care grija pentru înfrumusețare este pe aceeași treaptă cu participarea la toate celelalte activități productive.

Într-una din aceste zile am poposit în Pașcani, orașul în care s-a născut Mihail Sadoveanu. Frumos și bine gospodărit centrul orașului! Pomii, peluzele cu flori și iarbă, bine întreținute, îți dau senzația că te afli pe un bulevard al unei mari metropole lipsite de poluare. Am avut curiozitatea de a vedea și Muzeul «Mihail Sadoveanu», recent înființat, găzduit de fostul conac boieresc, actualmente «Casa pionierului» din Pașcani. Muzeul «Mihail Sadoveanu» închis. N-am reușit să aflu nici programul de vizitare (poate că nici nu există!). Am plecat în căutarea unei bănci, dar cele cinci-șase care există într-un parc destul de mare erau ocupate de mame și dădace ale copiilor ce alergau pe aleile năpădite de buruieni. În spatele «Casei pionierului»: bazinare. O clădire jumătate dărîmată, un bazin fără apă, dădeau un aspect jalnic. Un W.C. care se afla la două-trei sute de metri de policlinica M.S., necurățat de ani de zile poate. Alături de clădirea dărîmată, un fast cinematograf-grădina. Ieșirea din «parc» este străjuită de cele mai curioase specii de buruieni, crescute în gropi care aparținuseră cîndva unor sere de flori (ieșirea spre PECO). În mintea mea s-au născut atunci cîteva întrebări pe care doresc a le pune imediat pe hirtie:

— Unde vizionează oare un spectacol în aer liber pășcănianii, în cursul verii, pentru că altă grădina de vară nu mai există?

— N-a costat oare bani amenajarea acestui lăcaș de cultură?

— Este posibil oare atît prost-gust artistic la gospodării orașului pentru o muncă cheltuită cîndva spre folos obștesc?

— Locuitori ai Pașcaniului nu participați la întrecerea între orașele patriei privind gospodărirea locului natal?

Petre Manu
Bacău, str. Stadionului nr. 11

PENTRU
ANUL
ȘCOLAR
1973-74

Copiii cresc...
Cumpărați-le din vreme,
de la magazinele de specialitate,
UNIFORME ȘCOLARE

- Pentru băieți și fete
- Pentru toate clasele
- Pentru toate taliile

FI EROINĂ... «De acum te nu voi mai avea o zi liniștită în viața mea: o asemenea țire te obligă să te depășești timpul pe tine însăși. Cuvintele «nu» va dispărea din limbajul tău, indiferent cât de dificilă ar fi sarcina ce mi s-ar încredința».

mărturisirile făcute zilele acestea reporterului de către Florentina Antal, prima — și proaspătă — Eroină a Muncii Socialiste de județul Bihor, rihtuitoare la lădaritatea» (S. Faur)

MARIAJ SOLID: ARTA INDUSTRIALĂ. Credincioasă însăși și principiilor sale de colaborare cu arta, Călina industrială sticlei și ceramicii a deschis larg artiștilor porțelanului fabricilor sale: trei simpozioane naționale — de porțelan la Cluj, de faianță la Sighișoara și de sticlărie la Tomești — vor liza practic fuziunea artei cu industria, ducând la îmbogățirea sortimentelor prin execuția unor lucrări de artă modernă decorativă și utilitară. (Dranic Istrate)

L MAI LENT LIFT DIN BUCUREȘTI se pare a fi cel care funcționează la Institutul de fiziologie normală și patologică. Dar nu din vina întreprinderii de specialitate care se ocupă de circulația pe verticală, ci pur și simplu din grija față de bolnavii cui o fi fost ideea, că e bună, ar dacă cei sănătoși se grăbesc. (Lucian Teodorescu)

PROZARIADA (II). — Totășe director, ați fost vreodată într-un aprozar ca simplu cumpărător? Nu în inspecție, să fie ră...

rebera asta nu am pus-o niciun director din I.L.F., dar poate într-o zi cineva o va pune totuși. Oare cum va suna răspunsul? (Mircea Fodoreanu)

PROZARIADA (III). Cele 5 tendințe aprofundate din Piața Unzei (noi, scliptoare, spațioase, pline de lumină și, uneori, de urfă) stau închise cinci ore în ziua zilei (de la 11 la 16), deoarece I.L.F. ține morțiș la niște principii anticomerțiale. Să își caleze programul, astfel ca dintr-o zi până-n noapte cel puțin una din unități să fie deschisă? Doamne ferește! Că gostaturile țin deschis non-stop de la 7 la 21 se...

ie, dar cei de la Gostat nu sînt oameni serioși... Bine că cel puțin Amzei nu e nedreptățită: toate piețele din țară unde sînt ai multe aprofundare lucrurile erg la fel. (M. Fodoreanu)

TENTIE VOINICE! A fost augurată noua bază sportivă pentru tineret «Voinicelul», dotată cu terenuri de tenis, handbal, volei, baschet, piste de atletism, popice și carting. Clubul e amenajări pentru jocuri de h și tenis de masă, jocuri menice, precum și vestiare și magazii cu echipament pentru 1 000 copii. Clauză din regulament: bază cu acces numai «voiniciei» învățătură, cei cu note peste 7, r dreptul la echipament gratuit vine numai posesorilor noter de 9 și 10. Deci, spre aducere minte: «Mens sana in corpore sano!» (E. Munteanu)

RĂJITURI CU GLAZURĂ DE CEAPĂ. La cofetăria «Coro» din Arad au acces numai femeile (pe terasa de pe terțiuar e primesc și bărbați). Excluzivitatea se referă, pînă de curînd, la cofeturi. Mai-marii comerțanților din municipiu obligă, mai ou, sus-numita cofetărie să vină și salată orientală. Fistic, ciocolată și ceapă tăiată mărunt. (Viorica Ciorbagiu)

CURTCIRCUIT. Deși era estionar la secția de radio-tele-

viziune a cooperativei meșteșugărești «Munca colectivă» (Valenii de Munte, județul Prahova), Virgiliu Iliescu a preferat să se profileze pe munca individuală: a sustras din gestiune piese în valoare de peste 80 000 lei pentru a face reparații pe cont propriu. Acum, cu Iliescu s-a întîmplat un scurtcircuit... (Lionel Nițescu)

PATRU IZVOARE. La Cucuteni (lași) s-au captat patru izvoare de apă minerală. Astfel, localitatea aceasta, importantă ca referință arheologică, devine importantă și ca obiectiv turistic și balnear. (Vasilica Tudor)

COLECȚII. Marioara Bolgoviici din Arad era o colecționară pasionată. Colecționa, de regulă, obiecte de la turiști străini. După aceea, filotimă, împărțea la alții — la preț de speculă — trofeele din colecția sa. Și uite azi așa, mine așa, nu s-a lăsat pînă n-a colectat ceva la care nu se aștepta. (Agneta Fluturas)

CLASA ÎNTÎII! În vagoanele de clasa întâii ale C.F.R. au început să lipsească sistematic husele, mochetele și alte accesorii «de lux». În schimb, o persistentă murdărie, țiutul strident al lămpilor cu neon, culoarea de jec lucios a perdelelor. Călătorii se mai arată încă mirați de prezența unor rudimente de veioze electrice care, după câte-și amintește lumea, nu au funcționat niciodată prea bine. (L. Voica)

FURDALE: 15 LEI KILOGRAMUL. Dacă nu știți cumva ce înseamnă furdalele — cele care se vindeau pe mai nimic: 5 lei kilogramul — aflați acum: sînt mici petice de blană, deșeuri ce cădeau de la croitul hainelor și care erau practic nefolosite pînă acum. O inițiativă sănătoasă a blănarilor de la fabrica orădeană «1 Mai» a dat furdalelor o rațiune de existență și o valoare triplă: puse cap la cap ele se alcătuiesc în călduroase șube de protecție, care ridică valoarea resturilor de blană la 15 lei kilogramul. (D. Istrate)

CITIM, DAR NU ÎNTELEGEAM. Se poate citi prin toate troleibuzurile următorul afiș: «Părinți și elevi, uniforme școlare măsurii excepționale puteți procura prin» ...și urmează enumerarea unităților care vind asemenea mășuri. Ne-am întrebă și noi ce fel de mășuri vor fi acelea, mășuri de regi, mășuri pentru viitoarele stele de cinema, pentru copii minune, pentru prinți aflați la școlarizare? Cineva ne-a sugerat că poate e vorba de mășuri pentru corpuri mai dificile, dar nu ne-a venit a crede. Prea e frumos așa, mășuri de regi! (L. Teodorescu)

JUCAȚI PE 35! Vindem gratis un pont la loterie. Numărul 35 este aproape sigur număr câștigător. Deducția e simplă; cine prinde, după o lungă așteptare, mașina 35, se poate socoti un om norocos pe ziua respectivă. Un pont asemănător am mai vîndut nu demult, numărul 76. Și n-am mințit! (V. Tudor)

AUTORII? ABSENȚI! Pe plicurile de corespondență sînt reproduce adeseori opere de artă din patrimoniul național și universal. Intenția e bună. Dar de ce lipsesc autorii tablourilor? De neînțeles! (C. Ugleși)

ODATĂ CU TOAMNA, ȘI POEZIA. La 1 septembrie, la Teatrul «Bulandra» încep repetițiile pentru «Poezie și muzică» — Mariana Mișuț, Ion Caramitru, Virgil Ogășanu, Florian Pictiș și formația «Sfinx». Așteptăm cu nerăbdare, după succesul de anul trecut, premiera. (A. Fluturas)

ÎN CURÎND, CENA-CLUL FLACĂRA. De luni 17 septembrie, săptămînal, Cănaclul Flacăra. În numărul viitor — amănunte!

LIBER, TEAȘCĂ ÎȘI SCRIE AMINTIRILE. După propriile mărturisiri, binecunoscutul antrenor C. Teașcă, supranumit și «marele pitic», lucrează la o carte de amintiri intitulată, deocamdată, «Jos laba de pe Teașcă». (Iulian Neacșu)

RĂSPUNSURI ÎN DOI PERI. Mulți dintre șoferii și taxatorii de autobuze din București refuză cu încăpăținare să poarte ecusoanele. Mai mult, cînd sînt întrebați ce număr au, răspund cu obrăznicie: «41 la pantofi și 38 la guler. E bine?» Nu e bine. (L. Voica)

FRAȚII CHIVU, REDIVIVUS în Piața Amzei s-a redeschis zilele acestea restaurantul «Minion» (renovat!) condus de frații Chivu. Faima lor este binecunoscută și dovedită. Dorim ca odată cu această știre să mai avem ocazia să scriem și despre alte localități în care pricepera își dă de fiecare dată întîlnire cu bunul-simț, și — ce splendid! — cu onestitatea. (Eugen Seceleanu)

BRÎNZĂ CU PORECLĂ. Magazinul din hala «7 Noiembrie»-București. Raionul de brînzetură. Un client o întrebă pe fata care vinde la teighea: «Brînză Nasal aveți, domnișoară?» Fata dă o replică iute: «Ce nasal, dom'le! Mă iei la mișto!» O femeie intervine în discuție: «E foarte serios! Există, într-adevăr, o brînză cu numele acestor», «Eu nu știu! O fi vreo poreclă» — se apără îndrjtită tînăra în halat alb. Oare cine o fi poreclit-o «vînzătoare»? (A. Fluturas)

PLANETELE... PLÎNG LA ARAD. A fost odată, în vecinătatea gării din Arad, un parc cu bănci și cu răcoarea castanilor bătrîni, pentru odihna drumeților. De peste doi ani s-a împrejmuit cu acel gard care, știe oricine, înseamnă șantier în lucru. Dar șantierul nu s-a deschis nici pînă în zilele noastre. Ediliu municipiului nu se pot decide ce să construiască acolo: un hotel, un bloc, un... o... Fostul parc are intrarea liberă, dar bănci nu mai sînt. Se depozitează, în schimb, tot ce vrei și ce nu vrei. Gardul împrejmuitor a început să atîrne, obosit. Doar într-un colț mai rezistă așful, vechi și el, de un an: «Planetele rid sub cupolă». Nu mai rîd și nici nu se află sub cupolă. Plîng de-a binelea, sub castanii din Arad. (Viorica Ciorbagiu)

PEȘTERA NECUNOSCUTĂ. În județul Vrancea, în apropiere de satul Bistrița, s-au descoperit oase aparținînd unor urși de peșteră și diferite urme de viață omenească datînd din epoca preistorică. Ulterior, s-a descoperit și o peșteră care a și început să fie explorată. (Alexandru Papiilan)

VIN APELE: MEDITEAZĂ EDILII. Deși promisă de cîțiva ani de către autoritățile locale, desfîndarea «Văii Visă» din cadrul orașului Ocna Sibiului-Băi, nu s-a realizat nici pînă acum. Drept pentru care locuștenii din zona «Căciulata» (partea de jos a orașului) beneficiază de inundații permanente, case în șir primind «tulburătoare» vizită a apelor pînă către jumătatea

peretilor... În plus, sînt distruse sistematic grădinile de zarzavat! Nu e bine!... (Horia Pătrașcu)

SEFUL A FOST DE ACORD. Grigore Gheorghie, fost gestionar la un magazin ținînd de Agrocoop Buzău, a sustras 40 500 lei din vînzarea produselor. Dar poanta e alta: pentru ascunderea activităților sale ilicite, el a întocmit procese verbale fictive de scădere, avînd consimțămîntul conducerii. Numai că de ce i-a fost frică, n-a scăpat. (Lionel Nițescu)

CINEA PIERDUT UN POD? Să se adreseze întreprinderii mecanice Roman, în curtea căreia se găsește nefolosit un pod metalic în valoare de peste două milioane de lei și pentru care se plătește un amortisment anual de 382 320 lei. (Lionel Nițescu)

O PROBLEMĂ DE ESTETICĂ. Ediliu Bacăului s-au gîndit să înfrumusețeze centrul orașului cu o casă de mode. Aceasta însă numai dacă privești firma. De departe, aspectul ei se apropie mai curînd de al unei cazemate: mică, cenușie, din beton și nealiniată cu celelalte clădiri din imediata vecinătate. (Iulia Moldoveanu)

PÎINE PROASPĂTĂ LA FOCȘANI. La Fabrica de produse de panificație de la Focșani, intrată în funcțiune cu două luni mai devreme, specialiștii au introdus un ameliorant, obținut în urma cercetărilor proprii. Acesta menține pîinea în stare proaspătă timp mai îndelungat decît cel obișnuit. (L. Voica)

REFREN: O BUTELIE... De peste 3 luni, locuitorii «de baștină» ai Ocnei Sibiului nu-și pot procura butelii de aragaz!... Rămîne doar să privească, cu jînd, micro-buteliile turiștilor aflați în trecere. (Horia Pătrașcu)

«COPILUL PE GÎNDURI» NE-A PUS PE GÎNDURI. Doriți «scene tari», «sevențe de groază», doriți să vedeți «monștrii»? Nu aveți decît să intrați într-un magazin de jucării, pentru a admira în voie un ultim produs al fabricilor noastre de acest gen: un soi de animal din plastic roz, intitulat — sublim — «Copil pe gînduri». (D. Istrate)

A ÎNCASAT-O. Lui Dumitru Diblea îi plac lucrurile temeinice. Dacă fură un libret C.E.C., apoi fură și buletinul păgubașului. Așa a procedat el cu N. Anușca, muncitor la I.A.S. Negru Vodă, județul Constanța, și a încasat de la diferite agenții C.E.C. 18 500 lei. La urmă însă a încasat ceva ce nu figura pe carnetul de economii, (Lionel Nițescu)

CETĂȚENII HARNICI PRODUC MILIOANE. Sute de mii de cetățeni au realizat prin muncă patriotică construcții edilitare-gospodărești. Realizările obținute în județul Iași sînt în valoare de 150 de milioane lei; în județul Maramureș, cu 30 milioane lei mai mult decît era prevăzut inițial și în județul Harghita, lucrările efectuate sînt de peste 60 milioane lei. Bravo lor! (L. Teodorescu)

NU ÎNTÎRZIAȚI LA MODERN! Foarte bine procedează corpul administrativ al cinematografului Modern care nu lasă pe întîrziată să tulbure liniștea vizionării spectacolilor corecți. Dacă e... Modern! (V. Tudor)

FILANTROPUL AUTO-MAT. Cu numai trei lei puteți vorbi cît vă poștește inima cu orice localitate din țară. Unde-i chilipirul asta? veți întreba. Răspuns: la poșta orașului Alexandria, folosind unul din cele două aparate telefonice interurbane

automate. Drept dovadă că așa este, convorbirea avută cu un amic în ziua de 22 august. După 15 minute l-am întrebat iritat: Bine omule, vrei să-ți irosești toți banii? Aș!, fu răspunsul său. Cu Oradea am vorbit o jumătate de ceas; ăsta-i filantrop, nu telefon! Te costă doar 3 lei pornirea, restul e gratis. Interesantă inovație! (E. Munteanu)

DE LA PRIMĂRIE-N SUS! Mai sus cu un kilometru de primăria comunei Stîlpeni-Argeș se află un spațios cămin cultural. În ziua de 21 august, în acest cămin se găseau 50 de lăzi cu sticle goale și peste 200 de pahare și farfurii. Ușile din interior erau date de perete, scaunele depozitate pe scenă, podeaua nemăturată. Ce-ar fi ca tovarășul primar să se plimbe și de la... primărie-n sus? (L. Popescu)

MAIDAN MODERN. Curtea școlii nr. 76 s-a îmbogățit cu o platformă din beton ce se vrea teren de sport. A fost amenajat în iarnă și a costat peste 100 000 lei (inclusiv gardul). Mai marii sau mai micii cartierului Vitan își revendică însă drepturile: «A fost maidanul nostru și maidan va rămîne!» Și vorba le e faptă. Cît e ziuica de mare se practică acolo un fel de fotbal (cîte doi pe metru pătrat), se încearcă biciclete și motociclete, se cîntă la chitară și se joacă zdravăn barbut. Toate deodată, spre disperaarea locatarilor din blocurile alăturate. Bună treabă făcură cei din conducerea școlii. Mai aveți bani? Vă mai dăm cîteva adrese... (E. Munteanu)

EU, SOȚIA ȘI DOI FRAȚI. «Unul dintre frunțașii secției noastre, spun turnătorii de la întreprinderea «Timpuri noi», este comunistul Marin Turcu. În afară de muncă, viața acestui om este legată de uzină și prin altceva...

— Cînd am întrebă de dumnea-voastră, tovarășe Turcu, am fost la rîndul meu întrebă: «Care din ei?» Sînteți mai mulți cu numele ăsta?

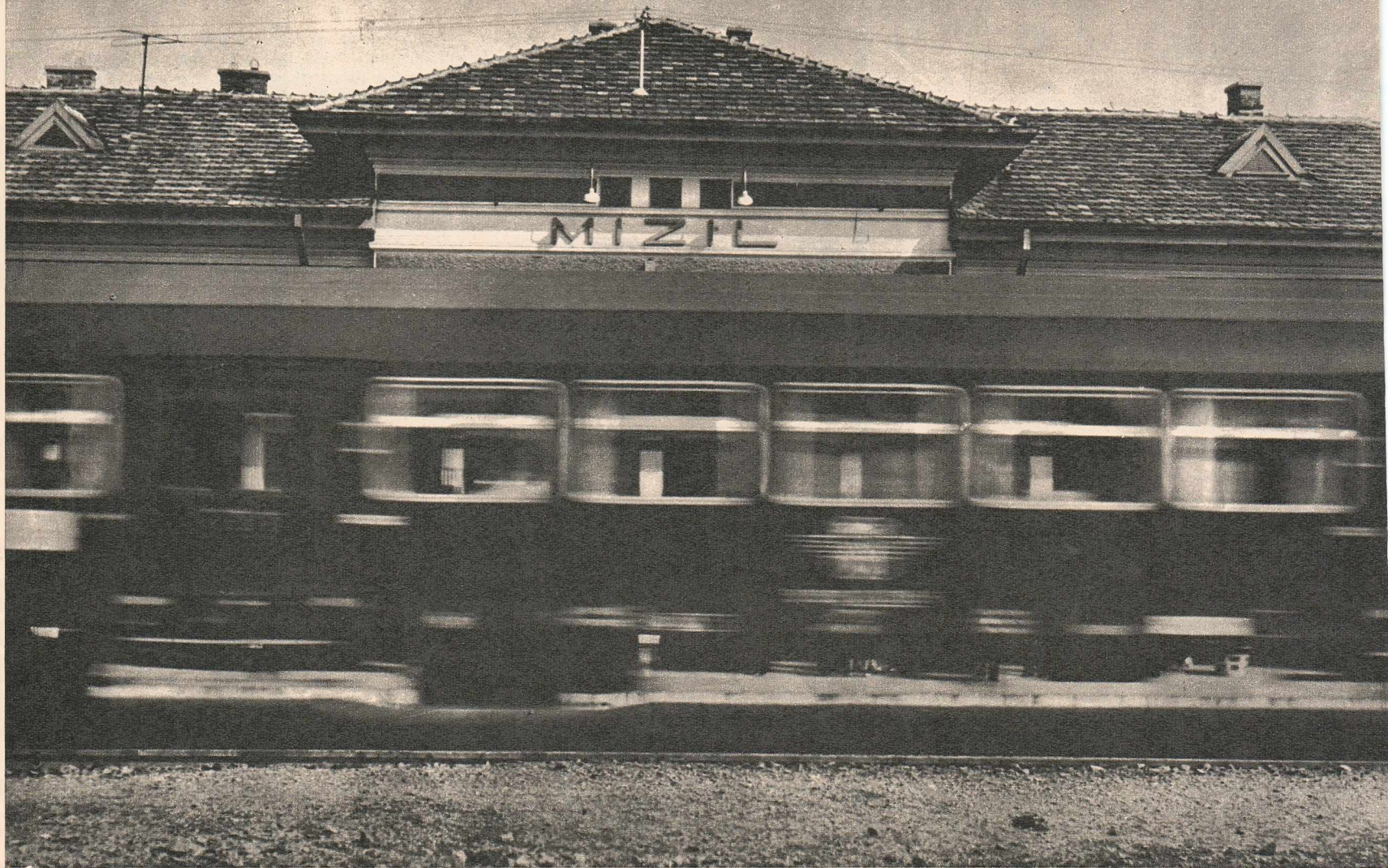
— Patru. Eu, soția și doi frați. Lucrăm cu toții de pe vremea uceniciei și sînt sigur că de aici vom ieși la pensie...

Patru. La mai mulți, tovarășe Turcu! (E. Munteanu)

CHIBRITURI CU ȘTAMPILĂ. În Brăila circulă zvonul că Fabrica de chibrituri, în urma reclamațiilor primite, va aplica pe fiecare cutie o ștampilă cu numărul bețelor conținute. Tehnic vorbind, inovația e posibilă, deși deloc ușoară. Mai greu va fi să coincidă ce scrie pe cutie cu ce e înăuntru. Oricum: succes! (N. Cristache)

CINSTIT, CUMINTE ȘI INOFENSIV. Ultimul slogan apărut pe un camion sună așa: Înainte de a lucra, gîndește-te la familia ta! Sinistru, nu? Rămîn, de aceea, la genul de anunț clasic, cum se poate vedea în studioul «Buftea»: Fiecare salariat, un exemplu la locul de muncă! Cinstit, cumințe și inofensiv. (N. Cristache)

STICLA SE ȚINE DE CUVÎNT. Centrala industriei sticlei și ceramicii fine ne-a fâgăduit — cu ocazia unor expoziții festive — marea cu sarea, întruchipate în servicii utilitare și obiecte decorative de mare gust și modernitate. «Stirex-lux», magazinul deschis pe Calea Victoriei, dovedește că producătorii din bransă s-au ținut frumos de cuvînt, oferind galleuri, cristaluri românești, piese din sticlă și faianță, ieftine, dar de mare rafinament. La mai multe! (S. Faur)

Actualul șef al gării din Mizil se numește Gheorghe Eugen și este venit de un an și jumătate de la Buzău. «Am acceptat oraș destul de acceptabil», îmi spune și pînă notez într-un birou un subordonat al său. «Dom' zice, mai dați-mi un creion, pe cel vechi l-am uitat în curte și nu știu care mi l-a luat».

Îl se dă un creion și discuția continuă. «La noi în calea ferată se lucrează absolut instrucțională atară de cazurile cînd oamenii nu sînt sinceri. Ii nu sînt sinceri în scopul să iasă din încurcături și să nu-și asume culpa... În 24 de ore gara de aici emite 1 000 de bilete de călătorie».

Întreb cîte trenuri accelerate trec și nu opresc în Mizil. Zice: Numai puțin, să mă informez exacte și revine: 18. Dacă 606, de pildă, ar opri aici mizileanul plecat de aici în jurul orei 4,30 ar fi în București la 6,36. Așa însă nu e, dar curînd se face o ședință cu propuneri pentru noul «Mers al trenurilor» și poate vom face ceva.

Călătoria spre Mizil a fost promițătoare. Personalul 5002, plin ochi de mizileni întorși de la locurile de muncă din Ploiești, respira o atmosferă de puternică prietenie. O femeie spune soțului într-un haltă: «Uite-l pe Gică, Rică». Numitul Rică coboară fulgerător și schimbă o strîngere de mîna cu bărbatul zis Gică, avînd în mîna o pungă de materie plastic pe care stă scris: TOURIST SHOP. TOURIST LODEN. TOURIST. Un bărbat înalt comunică altuia, tot înalt: «Al meu săracu' n-a văzut mămăligă de 10 luni, dar vine el acasă». Înțeleg, într-un două stații, că e vorba de un fiu student la Timișoara și aflat acum la practică în județul Bistrița-Năsăud. În același tren, Ilie Petre, domiciliat în Mizil, strada Bradului nr. 12, se plînge de proastele condiții oferite navetiștilor, de faptul că numărul mare de călători «creează discuții la liniște». El Ilie Petre, mi-a mai spus un lucru care m-a pus pe gînduri. Îl întrebam de Mizil, cum e viața, care sînt perspectivele. Zice: Că-i frumos, că-i curată asta e situația. M-a întrebat de unde sînt și am spus: din București. Spune: Dacă puteți treceți pe la statistică, veți afla că societatea înseamnă timp.

N-am trecut pe la statistică convins fiind că lucrurile stau așa. În Mizilul ultimilor ani s-au construit o fabrică de somiere și una de mobilă. Pentru a face față noilor industrii și pentru a se pregăti pentru cele viitoare, localnicii, care la vremea potrivită n-au avut timp să iubească școala — resemnîndu-se cu rolul de mizileni — atacă acum seralul și fără frecvența și nu de puține ori reușesc.

Am văzut pe străzi oameni îmbrăcați în haine de duminică, deși era sîmbătă. Am auzit următoarele «La matematica nu poți ieși din sfera lui zero». La grădina de vară a orașului, la o masă, alături de pahare se afla o

lacă
uteți,
rețeți
de la
stastică
eți afla
că
societate
nseamnă
imp

programă analitică. Misterul acesta cultural s-a dezlegat totuși: sesiune pentru bacalaureat. Cu subiectele «Pădurea spinzuraților» și «Surîsul Hiroshimeii», Matei Crin a luat examenul la română și speră să-și schimbe viața: crede că se va muta în altă parte.

Anton Romulus, venit de la Ploiești aici la Mizil pentru a pune capăt unor ani obositori de fără frecvență, a convins comisia de justțea afirmațiilor sale privind «Împărat și proletar» și «Romanul istoric la Sadoveanu». Profesorul Drăgăneanu I. Constantin, directorul liceului, de 13 ani în Mizil — avînd specialitatea limba și literatura română — îmi spune că n-a lăsat pe nimeni niciodată repentin pe «baza» lui I.L. Caragiale. «Îi rog de cînd sînt mici să citească schița «O zi solemnă», pentru că este vorba despre orașul nostru. Are un stil schița asta, ce să mai vorbim. Noi, corpul didactic al Mizilului, luptăm să-i facem accesibili pe Blaga și Barbu Ion, Eugen e demult accesibil în Mizil. Orașul e frumos, curat, aprovizionarea ține pasul cu nevoile noastre de mîncare și îmbrăcăminte. Îmi place mai mult decît Ploieștiul».

Gestionarul magazinului 63 (electrice) nu este chiar așa de încîntat. «Lipsesc articolele care costă puțin. Becuri, rezistențe la frigider. În schimb, vă rog să notați o chestiune bună și caracteristică acestui oraș: vindem anual 60 de acordeoane. De ce? Nu numai pentru că localnicii le iubesc, ci și pentru că nu pot cînta fără ele». În magazin, Rodica Chivu, care a reușit la admitere la școala profesională din București, își cumpără un ceas de mîină cu banii primiți de la mama sa, Maria. «Băiatului nu i-am luat eu. Și-a luat din banii lui: e ajutor de mecanic pe diesel. Rodica e o fată bună și harnică și sper să nu-l piardă și să nu-și uite părinții cînd va deveni muncitoare calificată».

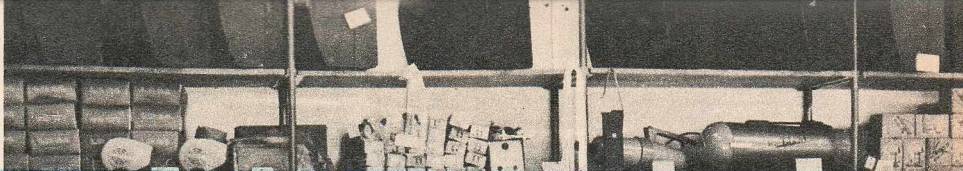
E teribil de cald în Mizil, dar asta nu împiedică familia fostului profesor Ghinea să se mute de pe strada Tudor Vladimirescu pe Nicolae Bălcescu, aproape de farmacie. În interiorul acesteia stă scris: Conform ordinului 271/1972 anestezicele locale se vînd cu prescripție medicală. E vorba, desigur, de anestezicele care alină durerea în anumite părți ale corpului și nu numai în orașul Mizil.

Inscripțiile de tot soiul, anunțurile, etichetele au un farmec de necontestat: «Liceul teoretic organizează în ziua de 21 august o drumeție la Băile Boboci. Plecarea de la școala nouă la ora 8». «Gospodine! Mențineți finețea și suplețea mîinilor dv. spălînd lenjeria casei la Ploiești, la prețuri convenabile». «Ați știut? Covoarele curățate dau interiorului dv. un aspect deosebit de plăcut prin centrele de curățătorie ale cooperativei «Confecția» Ploiești». Într-o tutungerie, în vitrină, pe două creioane este așezată artistic o bucăciță de hîrtie: «creion negru 0,90 lei, creion chimic, 1,70 lei». Pe gardul grădinii de vară din centru este așezat un crap mare de tablă. Pe burta lui stă scris «Prăjit. Plachie. Saramură». Cîteva cooperative își au pe generic posibila definiție a sprîtuului: Ape minerale și vinuri îmbuteliate. În centrul orașului, cu ajutorul panoului «Citiți-mă» sînt desconspirați cititorii fruntași ai orașului. Printre ei Ghiță Marian, strada Mihai Bravu nr. 66, și Ioachim Ștefan, bulevardul Gării nr. 64. Alături de singurul cinematograful, care rulează filmul «Nici un moment de plictiseală», se află cutia cu propuneri și sesizări. Nu s-a mai umblat la ea și poate pe bună dreptate. Cu ajutorul unui băț de chibrit scot o sesizare: Rog personal. Mirică.

În fața oficiului P.T.I.R. o mamă își îndeamnă singurul ei fiu: «Scrie-i, și-așa plouă». Băiatul acceptă numai pentru că «Titi mi-a fost maistru la uzină și m-a ajutat ca între neamuri».

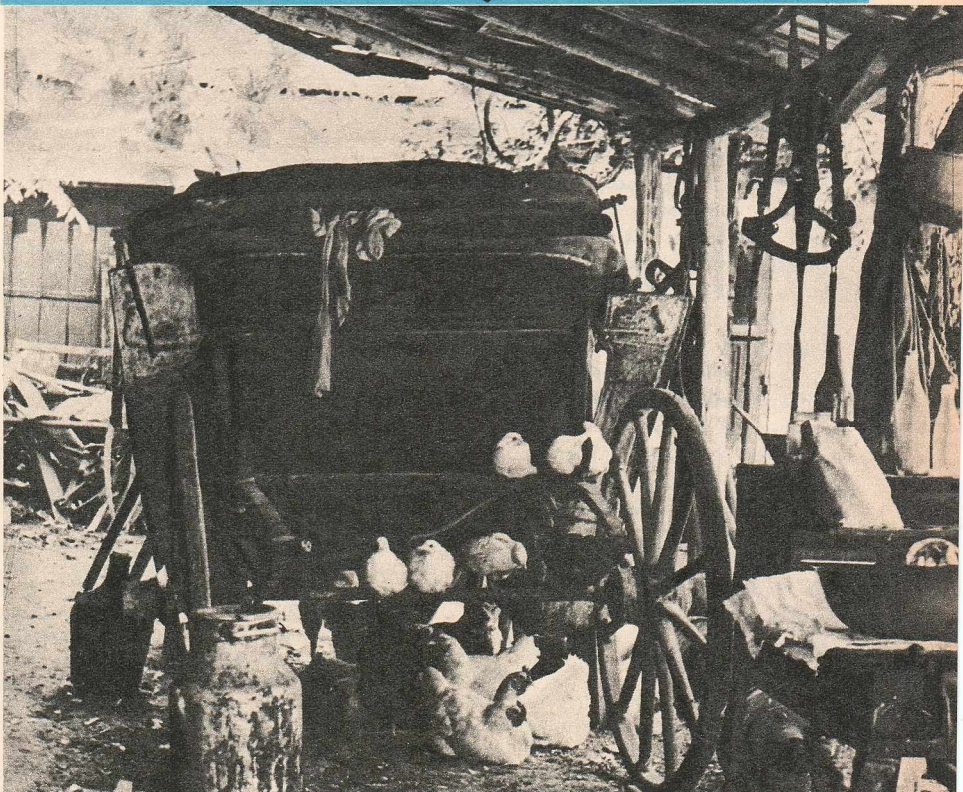
În orașul Mizil (județul Prahova) sarcina de a interpreta arii din opera «Cavaleria rustică» la grădina de vară din apropierea gării revine lui Costică Ghilan. Se descarcă destul de bine avînd o vioară proprie și glasul altuia, parcă. Adică al celui Costică Ghilan de acum 15-20 de ani cînd Nae Done ducea în birja proprie cetățeni dispuși să investească parale în orașul Mizil. Azi, lovit de numărul tot mai mare de cetățeni dispuși să cîștigate parale și nu să investească și de autobuzele care circulă rar, dar vesel, Nae Done are trăsura în șop (nu SHOP) și sub ea dorm gîinile ce-i vor umple duminicile la prînz. Sigur, progresul este necruțător și mizilenii înțeleg acest lucru. Degeaba Costică Ghilan afirmă cîntînd: «Că mîine-i poimîne! Și ne oftăm tinerețea», sau «Azi e greu ca să cunoști trecutul! Unui om ce-a fost în viața lui». Mizilenii știu că a afla azi trecutul unui om e un fleac, după cum știu că mîine nu vor ofta, ci vor munci, se vor plimba pe strada Ștefan cel Mare sau Eroilor sau vor citi rînduri pline de simpatie pentru orașul lor.

Eugen SECELEANU

În imagine sînt acordeoane, iar pe străzi va fi muzică.

Așa a fost pe vremea noastră, par a spune gîinile puilor.

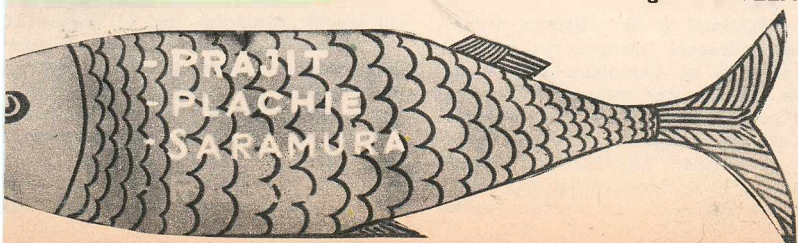
«Du-mă acasă măi tramvai» — cîntă Nea Costică. În Mizil nu sînt tramvaie și deplasarea de mîine la bacalaureat se va face «per pedes» chiar dacă e vorba de examenul la română.

Timpul peste care Chivu Rodica își va părăsi familia a început să fie numărât.

Fotografii de Elena GHERA

aproape o oră ajungi de la Ploiești la Mizil și n-ai să regreti.

acest pește din tablă s-a abătut în teorie cît se poate de omenească.

cura de fructe sau cura de... vînt

Nu am nimic împotriva gimnasticii de dimineață, ba din contra... fiind o fire sportivă, orice prilej care mi se ivește sînt gata să-l folosesc pentru fortificare. Televizorul a început să mă pasioneze. Îi cunosc programul punct cu punct. Îl urmăresc cu înverșunare. Îi urmez sfaturile și iată, îmi dă prilejul de mai mult timp încoace să nu am astîmpăr nici duminica dis-de-dimineață. Decid deci să fac cîteva exerciții de gimnastică recomandate de programul său. Pe micul ecran doi gimnaști de meserie, în aer liber, pe o pajiște înverzită, cu gazon bine crescut, fac diferite mișcări cu brațele, cu trunchiul, răsuciri, lămînări, flotări etc. Neputînd să scot la rezezeală televizorul în grădină și nici măcar pe balcon (îmi lipsește), fac gimnastica în odaie. Mă întind pe jos dar nu am loc (de mobile), aștept un exercițiu mai adecvat terenului meu, și privesc ca la un film cum un băiat și o fată se cufundă în iarbă, se zvăpăiază ca peștii în apă și respiră adînc. Mă întreb dacă este vreun telespectator care și-a instalat televizorul pe o pajiște? Dacă nu, atunci de ce nu se dau exerciții de gimnastică adecvate interloarelor unde se poate folosi recuzita camerei drept instrumente ajutoare exercițiilor sau să nu se mai dea deloc că de seriale nu ducem lipsă. Dar emisiunea intitulată «Bună dimineața» încă nu s-a terminat. Ni se spune în continuare că fructele sînt bune de mîncat și n-ar strica să facem o cură de pere, de exemplu. Să mîncăm două zile pe săptămînă numai fructe, cinci mese a 300 grame fructe fiecare, la care putem adăuga suc de... fructe sau ceai. Nu este rău ca din cînd în cînd să ni se recomande cîte o cură de fructe, de aer, de mișcare, dar ar trebui cu această ocazie să mai aflăm și cîte ceva nou, dacă există, despre curele respective, dacă nu, să nu ni se vorbească despre fructe ca și cum nu s-a mai auzit pînă acum de așa ceva.

Tot un fel de «cură» este și «Gala lunilor», care a ajuns la finele lui august trăgîndu-și sufletul. Fantezia realizatorilor s-a întrecut pe sine cînd... îndrăzînd, regizorul a pus jobene în «capul» camerelor de luat vederi, al reflectoarelor, le-a personificat dacă mă pot exprima așa și le-a făcut să-și laude în cîntec și mișcare contribuția lor la «gală». Am văzut cum reflectorul «face cu ochiul», cum camera de luat vederi se dezmembrează, dansînd de mama focului de îi sarea pălăria de pe creștet, le-am văzut deci la treabă și m-au impresionat atît de mult, că le-am visat.

Trebuie să menționez și de această dată prezența salutară a unor artiști valoroși care încearcă să salveze printr-un bun joc de scenă textele nesemnate pe care le rostesc. Dem Rădulescu alături de Mișu Fotino și Sandu Sticlaru dau din resursele proprii umor unor însăilări despre «colecționarii» de folclor. O notă aparte merită contribuția naistului Gheorghe Zamfir, un artist cu sufletul pe buze care face ca naiul său să vibreze de emoție și melodie. Florin Piersic, de data aceasta mai reținut, își pune farmecul său personal pentru a da bună dispoziție unui spectacol fără ritm.

Promit ca în luna septembrie, cînd spectacolul se va ocupa de culesul viilor, să mă duc la un film...

Coman ȘOVA

RĂZBOIUL SĂNĂTĂȚII

nu-urile medicului și păcatele omului modern

Nu demult, într-o emisiune de informare medicală a televiziunii, un eminent confrate făcea o remarcă plină de miez: medicul îl promovează poate prea insistent pe NU. Asta să nu faci, asta nu e voie.

Drept este și că omul zilelor noastre se află într-un hățiș de agresivitate. Printre ele se află factorii de risc ambiențiali, în care se cuprind nocivitățile din mediul înconjurător. Nu mai puțin periculoși sînt factorii de risc comportamentali, născuți din greșelile pe care le comitem cu toții în maniera de a ne organiza viața, sau mai bine-zis de a nu ne-o organiza și a lăsa să curgă toate la voia întâmplării. De fapt, numai noțiunea «factor de risc» este relativ nouă. Pentru că factorii de risc, inclusiv cei comportamentali, adică păcatele omului împotriva sănătății sale, sînt vechi de cînd lumea. Cel puțin sînt vechi de pe vremea cînd îi inspirau lui Seneca celebrul aforism «omul nu moare, ci se omoară». Și au trecut de atunci aproape douăzeci de secole...

Dacă așa se prezintă situația, se ridică o tulburătoare întrebare în legătură cu oportunitatea nu-urilor medicului. Totuși, contradicția e numai aparentă! Să încercăm a dovedi acest lucru cu ajutorul unei mici sinteze, în opt puncte, conținînd cîteva principale recomandări medicale generale valabile pentru contemporanii noștri:

1. Reamintiți-vă de imensa valoare a *cupătării* pentru o viață îndelungată în plină sănătate. Opuneți-vă excesului de făinoase, dulciuri și grăsimi. Acordați, pe masa dumneavoastră, un loc prioritar lactatelor, legumelor și fructelor, salatelor de crudități.

2. Cultivați *mișcarea*, sub toate formele ei, de la simpla plimbare pînă la drumeție sau pînă la practicarea unor sporturi potrivite cu posibilitățile organismului dumneavoastră. Deveniți un adept fidel al începerii zilei cu cîteva minute de gimnastică.

3. Ocupați-vă de destinația pe care o dați timpului liber, în folosul refacerii prin *odihnă activă* a potențialului fizic și intelectual. Căutați să trageți un maximum de cîștig pentru sănătate din organizarea inteligentă a concediului de odihnă. Evitați irosirea concediului prin fragmentarea lui în prea multe bucățele.

4. Dați-i organismului toate orele de *somn* de care are nevoie, în condiții cît mai bune de confort (întuneric, liniște, aerisirea camerei etc.).

5. Păstrați-vă mereu, prin eforturi conștient dirijate la nevoie, *calmul și buna dispoziție*. Veți fi în permanență vaccinat contra unor situații conflictuale, contra unor stresuri cu totul nedorite de sistemul dumneavoastră nervos, de întregul organism.

6. Acceptați ideea că *și în materie de cafea există păcatul abuzului*, cu începere, în general vorbind, cam de la trei cești în sus. Amintiți-vă de contribuția cafelelor la apariția aterosclerozei.

7. Respingeți orice înclinare spre a vă lăsa contaminat de boala modernă a *abuzului de medicamente*. Rețineți că — în afara unor situații speciale — în ierarhizarea elementelor unei prescripții medicale ordinea este: regimul de viață, regimul alimentar, medicamentul.

8) Căutați să cunoașteți care este starea sănătății dumneavoastră înainte de a o afla din trecerea unei eventuale boli cronice de la faza ei latentă, mută, la faza simptomelor aparente. Răspundeți la toate invitațiile care vi se adresează în vederea unor controale medicale preventive.

Cu siguranță că ați observat: din toate cele opt puncte de mai sus lipsește cu desăvîrșire fatidicul cuvîntul NU. E bine?

Doctor AI. GHEORGHIU

nu puteți dormi?

Dacă vă plîngeți că dormiți rău descoperiți cauzele răspunzînd acestor întrebări:

1. Mîncăți îndeajuns seara?
2. Sau mîncăți prea mult?
3. Renunțați după orele 17 la cafea, alcool, țigări, eventual la vitamina C și B?
4. Faceți un cît de mic exercițiu fizic în timpul zilei?
5. Izbutiți să vă destindeți puțin înainte de culcare?
6. Urmăriți să vă culcați cu aproximație la aceeași oră?
7. Faceți mișcări de respirație profundă înainte de a vă culca?

Dormim la fel de prost dacă avem stomacul gol, ca și atunci cînd mîncăm prea mult. Băturile excitante mențin creierul în stare de veghe. Orice muncă intelectuală sau conversație care întreține o excitație cerebrală sau emotivă dăunează odihnei dacă ne culcăm imediat. O scurtă plimbare înainte de culcare este indispensabilă atunci cînd nu ne-am «mișcat» toată ziua. Somnul vine mai ușor dacă ne obișnuim să ne culcăm la ore regulate și după ce facem exerciții de respirație.

REGULI ALE PREGĂTIRII PENTRU SOMN

1. Cutele de la gît și bărbia dublă, atît de dizgrațioasă mai ales la femei, le puteți combate dormind pe o pernă plată, de care să vă sprijiniți doar capul, nu și umerii.
2. Pentru a vă odihni picioarele prea obosite, întindeți-le pe două perne, astfel ca nivelul lor să fie deasupra capului.
3. Pentru ca să nu aveți spatele rotunjit, introduceți sub saltea o planșetă de lemn.
4. Dacă adormiți greu și aveți nevoie de o liniște totală, puneți-vă vată în urechi.

ȘAPTE «TRUCURI» ÎMPOTRIVA INSOMNIEI

Pentru ca să nu vă enervați și să vă răsucați în pat din cauză că nu puteți dormi:

1. Respirați încet: inspirați profund, puștrați aerul, expirați ușor. Reluați.
 2. Întindeți de asemenea încet mai în piciorul stîng, apoi laba piciorului, procedați la fel cu piciorul drept, apoi cu brațele și cu minile: lăsați-le să cadă ca și cum cîntări sute de kilograme.
 3. «Jucați-vă» singur numărînd pînă la o mie.
 4. Dezveliți-vă pînă cînd vă cuprinde rcoarea și vă obliga să vă ghemuiți în căldușternutului.
 5. Citiți ceva interesant (dar în nici un caz o lectură cu «suspense»).
 6. Beți o băutură mult îndulcită (un procent redus de zahăr în sine poate explica insomnia).
 7. Ascultați în surdina sau la cască o emisiune de muzică nocturnă la radio.
- Aceste mici «trucuri», toate la un loc sau doar cîteva, vor înlătura obsesia insomniei și a frămîntărilor cotidiene, redîndu-vă somnul.

Doctor V. EMILIAN

poșta medicului

A. STĂNESCU — Petroșani. În gurtă alergic, întretînit posibil și de «aerosolii» de cărbune din aerul bazinului carbonifer al Văii Jiului, picăturile de nas pe bază de efedrină sau mentol (tip Rinofog, sau Mentorin) nu prea au efecte pozitive. Încercați mai degrabă aplicații intranasale cu un unguent, după următoarea formulă:

ÎMPOTRIVA GUJURAIELOR ALERGICE

Rp. Bronhodilatant (picături)	3 ml
Hidrocortizon	3 fiole
Cloramfenicol	0,5 g
Vaselină	
Lanolină cîte	10 g

Concomitent veți lua Feniramin, 3-4 tablete pe zi. (Atenție! Produce somnolență!)

UN VECHI CITITOR DIN VATRA DORNEI. Problema impotenței sexuale la femeie, dar mai ales la bărbat, care vă interesează, comportă două aspecte: impotența ca *fenomen fiziologic* și ca *boală*. Cu aproximație, fenomenele de impotență fiziologică corespund aceluși «diminuendo» sexual, care se instalează la femeie între 45 și 55 de ani (menopauză), iar la bărbat între 55 și 65 de ani (andropauză), sau climacteriul viril). Finalul vieții sexuale, firesc și inevitabil, oricîte «stimulente» hormonale și nervoase s-ar introduce în organism, înseamnă în fond începutul unei noi etape biologice, în care omul se poate consacra din plin vocațiilor sale profesionale și intelectuale. Impotența sexuală ca boală poate fi însă fie organică, fie psihică. În primul caz, fiind vorba de o insuficiență de producere (spermatogeneza) și de activitate a hormonilor androgeni (testosteron), datorită unor anomalii de dezvoltare a glandelor sexuale, ori ale altor tulburări endocrine, curele hormonale (cu propionat de testosteron sau metiltestosteron) asociate eventual și cu hormoni hipofizari gonadotropi (Gonacor) sînt de obicei utile. Mai delicat este însă tratamentul impotențelor psihice

(«inhibiții psiho-sexuale», cum li s-a mai spus). Aici este cazul să amintim «dragostea (erosul) este o artă» (ars amandi) — arta de a iubi — a numit-o poetul roman Ovidiu. Ea este deci un «joc» («ludic amoris»). Ei bine, se întîmplă adeseori principalul «protagonist» al acestui «joc ludic», bărbatul, să încerce un trac puternic o emoție inhibantă, specifică oricărui «debut» (iar căsătoria este și ea un «debut»). Ea nu trebuie în nici un caz exagerată sens tragic, nu trebuie să genereze conflicte și complexe de inferioritate, care — vorbim de Caragiale — să ducă «de la fandacșie la ipohondrie». Aici găsim, din păcate, sursele unor nevroză obsesive, fobice etc., etc. care paralizază voința, distrug căsnicia, chină vieți umane. Dacă dragostea nu se reduce la o simplă manifestare a plăcerii (libido), are rădăcini adînci în afinitățile psihice «elective» («Wahlverwandschaft», cum numea atît de frumos Goethe), dintre cei doi parteneri, aceste prime eșecuri, priviri înțelegeri, și mai ales cu răbdare, vor curînd depășite. Odată cu dobîndirea «experienței conjugale» se vor deschide largi acele armonioase tovărășii de viață încununată cu «nunții de argint», «de aur» și alte giuvaieruri, pe care le urăm din inimă tuturor cititorilor noștri.

GHEORGHE ALEXANDRESCU — Alexandria. Cîte țigări pot fi fumate fără pericol? Pentru a răspunde la această întrebare să lăsăm să vorbească cifrele! Pești 90 la sută din fumul de țigări inhalat rămîn în organism sub formă de produse microscopice în care s-au numărat circa 1 200 de substanțe chimice nocive: acizi, gliceride, alcooli, aldehide, cetone, hidrocarburi ciclice și aciclice, fenoli etc. Care sînt otrăvurile din tutun? Nicotina este desigur toxicul specific tutunului, dar nu singurul. Că altă otrăvă redutabilă din fumul de țigară este oxidul de carbon, a cărui concentrație este aici de 640 de ori superioară nivelului admis prin legile de securitate sanitară în aerul uzinelor. Acest gaz ce împiedică oxigenarea sîngelui provoacă durerile de cap, amețelile, nevralgiile, oboseala, tremurăturile, greșurile etc. de care se plîng atîți

ente rezolvate
miercuri pînă miercuri

EATENȚIE. Tase Ioan, 22 de ani, citor la I.A.S. Colibași, județul Ilfov, ițeapă în timpul muncii cîmpului cu un ruginit. Cuiul îi trece prin picior, pricidui-i o plagă serioasă și creînd pericolul infecției cu foarte grave consecințe. trimis imediat la spitalul Brîncovenesc, e i se dă primul ajutor. Este revaccinat ser antitetanic și primește o rețetă tru tratament corespunzător.

UN NOU PRINTR OAMENI. Deși nav de inimă, Bejan Costache, pensionar ggraf, nu voia să cedeze pasul cu ceilalți demult contractează o embolie cereală, care-i paralizază partea stîngă a corpului. Este transportat de urgență cu Salvarea pitalul județean unificat nr. 1 din Galați nternat la secția — cardiologie. Acum e din nou printre ai săi, în stare normală.

TRANSFER SALVATOR. Matei Aurel, ani, elev la liceul teoretic din Petrița, tractează o hepatită epidemică. Este inat în stare foarte gravă la spitalul din șul Vulcan. De aici este transferat în eași stare la spitalul din Hunedoara. Dacită îngrijirii și înaltei calificări profesioe a colectivului medical, condus de doctoDeceanu Ilie, de la acest spital, Matei rel se află acum în afara oricărui pericol.

JNEORI, CÎND MAREA SE RĂZ- JNĂ. Venit de la mare de două săptăni, Onea Ion, 7 ani, are nas infundat, urai, tuse, temperatură. De o oră și tătate o hemoragie pe nas și pe gură, țită de vomități și sughituri, îi deter- nă pe părinți să telefoneze Salvării. Cazul rezolvă local, prin tratament nazal și ministrarea unei fiole de adrenalină.

INTRE VIAȚĂ ȘI MOARTE. Gavri- cu Georgeta, 24 de ani, prezintă dureri abdomenului inferior, mai ales în dreapta, iradierei în umărul drept. Are grețuri, mitări, lipotimie (leșnuri). Tensiunea arte- lă — 8 cu 4. Este transportată imediat Salvarea la spitalul Cantacuzino, secția ecologie. Diagnostic: sarcină extrauteri- dreaptă. Bolnava este operată de urgență. omoment de întîrziere și totul ar fi fost rduard. Acum a fost redată iarăși vieții.

mători. Iată de ce fumatul «strică» nu mai aerul pe care îl inspiră fumătorul, ci și cel necesar persoanelor din jur! *Acidul hidric*, una din cele mai puternice otră- ri, este de asemenea prezent în țigări în ntități mici (0,0003 g prin arderea unei țări), dar care acumulate pot intoxica or- nismul. S-au mai găsit de asemenea în țări, *arsenic* și *benzpiren*, substanțe cance- gene. Nu mai are rost, credem, să insistăm asupra celorlalte componente — pînă la fra de 1 200 ale tutunului! Iată de ce sintem e părere că și o singură țigară reprezintă o pericol pentru sănătatea fumătorului a celor din jurul său! Cum să renunțăm să definitiv la țigări? Mark Twain spunea lucrul cel mai simplu e să te lași de fumat. tot el adăuga: «Eu m-am lăsat de 1 000 de il!».

JENI ȘTEFĂNESCU—Galați. Sub numirea de *leuconevraxite* sînt reunite ai multe boli ale sistemului nervos central r. leukos-alb; sistemul-nerv + axis = ax), re afectează în mod predominant *mielina* r. myelos = măduvă), adică substanța albă n teaca nevaxului sub forma unor plăci e scleroză diseminate de-a lungul întregu- i nevax. Dintre aceste boli, cea mai frec- ntă este scleroza multiplă sau scleroza plăci, despre care ați putut citi în articolul arvarșului profesor doctor docent Victor iobanu, publicat în nr. 33 (949) din «Fla- iras». Noua concepție etiopatogenică asu- ra acestor afecțiuni, încadrată astăzi în ca- goria așa-ziselor *boli autoimune*, a deschis ei noi în tratamentul leuconevraxitelor. e presupune astfel că după unele infecții irotice de scurtă sau mai lungă durată (cum r fi febrele eruptive ale copilăriei, vaccina- ea antivariolică etc.), timp în care virusul ātruns în tecile și în celulele nervoase rduce leziuni, acesta eliberează antigene odificate, care declanșează și întrețin în rganism un mecanism autoimun patologic. ezultatele, în general favorabile, obținute e ultimii ani prin administrarea unor me- icamente imunosupresive ca: Endoxan, Cla- en, Leukeran, Imuran Purinetol, Metot- exat etc. par să fi găsit «ac de cojoc» acestor ecrucătoare boli nervoase.

plantele medicinale și modul lor de administrare (I)

După cum am precizat anterior, plantele medicinale își datorează activitatea tera- peutică unor substanțe chimice denumite principii active, în majoritatea lor de natură organică, toate sintetizate de celula vege- tală. De asemenea, am mai precizat că prin- cipiile active au o structură chimică foarte variată, ceea ce explică și acțiunile lor me- dicamentoase multiple. Tot datorită acestor structuri, principiile active prezintă o serie de proprietăți fizice și chimice de care trebuie să ținem seama atunci cînd prepa- răm un medicament dintr-o plantă me- dicinală, în sensul că pe de o parte să se asig- ure extragerea lor totală din plantă, iar pe de altă parte să nu se producă o alterare a lor în timpul extragerii, fie din cauza li- chidului folosit fie din cauza temperaturii la care se lucrează, alterare care produce scăderea și chiar dispariția activității tera- peutice.

Am socotit util să facem toate aceste considerații de ordin general deoarece este absolut necesar să se țină seama de ele atunci cînd se folosesc unele plante medicinale în scopuri terapeutice.

În general, plantele medicinale, sau mai precis organele de plante medicinale, se folosesc fie singure, fie în amestec de plante, sau părți de plante combinate în diferite proporții pentru a obține un efect terapeutic. Amestecurile de plante sau organe de plan- te medicinale alcătuiesc ceaiurile medici- nale.

Cele mai frecvente forme de adminis- trare acasă a plantelor și ceaiurilor medici- nale sînt infuzia, decoctia, macerația, toate destinate a fi folosite pentru «uz intern», cataplasmele și băile medicinale fiind des- tinate pentru «uz extern».

INFUZIA, denumită în mod obișnuit «ceai», este forma cea mai întrebuițată în casă pentru extragerea principiilor active din plantele medicinale și ea se prepară dintr-o cantitate de plantă mărunțită care se umectează cu trei părți de apă într-un ceainic de porțelan cu capac sau într-un vas smălțuit cu capac, apoi se lasă în repaus 5 minute. După scurgerea acestui timp, se adaugă cantitatea necesară de apă clocotită și se acoperă vasul, lăsîndu-se așa timp de 15—30 minute, amestecînd din cînd în cînd, apoi se filtrează prin pînză, tifon sau vată, iar lichidul obținut se îndulcește cu zahăr sau cu miere de albine. Se recomandă ca în anumite afecțiuni, cum sînt diabetul, de- ranjamentele stomacale însoțite de diarei, să nu se mai îndulcească ceaiul sau să fie îndulcit cu zaharină.

În general, cînd nu se precizează cantita- tea de plantă se vor folosi 3—6 grame (1—2 lingurițe) din planta sau din amestecul de plante la 100 grame apă.

RĂZBOIUL SĂNĂTĂȚII

sfaturi pentru tinerele mame

vizita bătrînei doamne

Ieri am fost la nepoata mea Felicia și, ca să spun adevărul, am plecat cam supărată pe ea; nu mă așteptam să-mi facă asemenea figură.

Muream de nerăbdare să o văd pe nepo- tică (am uitat să vă spun că Felicia are o fetiță de 2 săptămîni), să o înfăș, să o spăl, să o alint, să o trag, așa cum știu bătrînele, și mai ales să o învăț pe nepriceputa de maică-sa cum să aibă grijă de ea.

Cînd, ce să vezi! Cum intru, Felicia îmi ia pardesiul și mi-l atîrnă în vestibul; mă ia de mină și mă duce la baie, unde mă pune să mă spăl cu apă și săpun. Poftindu-mă să iau loc și să aștept, intră în camera fetiței și mi-o aduce să o văd de la distanță de un metru. Nici să o scuipe, ca să nu se deoache, n-am putut de la distanța aceea.

Văzîndu-mă atît de dezamăgită s-a așezat lîngă mine și mi-a dat cîteva explicații:

De la cursurile de școala mamei și de la maternitate, cît și de la medicul pediatru și sora pediatră am învățat mai multe reguli elementare pentru creșterea sugarului. Iată-le:

1. — În camera copilului sugar — mai ales în primele luni — nu intră decît tata sau mama.

2. — Dacă părinții sînt răciți nu intră în cameră fără o mască de protecție din pînză, care acoperă nasul și gura și care se spală de două ori pe zi.

3. — Mamele care au avut tuberculoză nu au voie să alăpteze decît cu avizul medicu- lului de specialitate, la fel mamele cardiace, epileptice sau bolnave de o boală conta- gioasă (hepatită epidemică).

4. — Dacă bunicii copilului tușesc, în- ante de a vizita copilul este bine să facă un control pulmonar.

5. — Spălarea miinilor este obligatorie pentru oricine pune mîna pe copil.

6. — Aerisirea camerei se va face de mai multe ori pe zi, chiar cu copilul în cameră, acoperînd pătuțul copilului în ano- timpul rece cu o pînză.

7. — Baia copilului se va face zilnic.

8. — Cel mai bun lapte pentru copil este laptele propriu lui mama.

9. — Rufele copilului se vor fierbe zilnic.

10. — Alimentația artificială (fără lapte de mamă) cea mai corectă este cu lapte praf, pînă la un an.

11. — În timpul lăuziei (5-6 săptămîni de la naștere) mama nu va consuma nici băuturi alcoolice, nici cafea, nici varză și ceapă și nici mezeluri.

12. — Alăptatul este o muncă grea și obositoare, în concluzie mama trebuie să se alimenteze bine.

Doctor Ioana BOJINCĂ

medic primar pediatru

Maternitatea spitalului Brîncovenesc

mănîncă vîrstnicii prea mult?(II)

Este necesar în compoziția zilnică a hranei vîrstnicului să fie reduse — com- parativ cu hrana adultului tînăr — gră- simile și glucidele, iar proteinele să fie chiar ușor crescute. Să nu se neglijeze aportul de substanțe «lest» (reziduuri care asigură evacuarea intestinală nor- mală, zilnic), aflate în piinea integrală, legume, fructe, crudități, fructe uscate și mai ales în varză și leguminoase (fasole, mazăre) dacă vîrstnicul este obișnuit cu ele și nu îi produc «balonări».

Este, desigur, imposibil ca atunci cînd mîncăm să calculăm cite calorii ingerăm. Este însă suficient să știm că în hrana zilnică a vîrstnicului trebuie să se gă- sească:

— lapte, iaurt, de preferat degresate: 400-500 grame;

— carne slabă fără oase (vită, vițel, pasăre), mezeluri slabe (crenvișci, pa- rizer), pește slab: 100-150 grame;

— brînză de vaci slabă: 30 grame- 50 grame; brînzeturi slabe (cel mult 40 la sută grăsimi): 20 grame.

— unt sau margarină: 10-20 grame;

— untdelemn (de floarea-soarelui sau mai bine de germen de porumb) 20-30 grame;

— ouă: cel mult unul fiert la două zile;

— piine, produse de panificație și paste făinoase, orez: 200-250 grame în total. Jumătate din cantitatea de piine poate fi înlocuită cu mămăligă, știind că 60 grame mălai echivalează cu 100 grame piine; se preferă piine neagră, sau integrală, sau graham.

— zahăr și produse zaharoase: cel mult 30 grame;

— miere și marmeladă: 20-30 grame;

— cartofi (fără coajă): 150-200 grame;

— legume (fără resturi): 400-500 gra- me; o treime din cantitate să fie folosită ca crudități (salate, roșii, ridichi albe, ridichi de lună etc.)

— fructe (neto, fără resturi): 400-500 grame; cantități reduse de fructe ce conțin mult zahăr (struguri, mere, pere). O parte din fructe pot fi congelate sau conservate. Fructele uscate (prune, ca- ise, mere, pere) conțin mult zahăr, dar sînt utile ca alimente «de lest».

Conferențiar doctor docent Coman V. PETRESCU

o fotografie document

Am înregistrat această imagine în apropiere de Șimleul Silvaniei. «Această scîldătoare pri- mitivă pe care, poate, doriți să o ridiculizați în gazeta dumneavoastră — ne-au ri- postat cu vehemență cei pre- zenți și pozați — marchează un eveniment de seamă din istoria orașului nostru». Este vorba, am aflat noi mai apoi, de un puternic izvor de apă termală care țîșnește din pămînt la o temperatură de 38 grade și care este investit cu proprietăți terapeutice ase- mănătoare celor de la Felix- Oradea. Cetățenii urbei — ne-a mărturisit tovarășul Florian Vilceanu, primarul orașului — au hotărît să ridice aici, prin muncă patriotică și prin contribuții bănești, o veritabilă stațiune balneară. Pentru în- ceput, un mare bazin acoperit și cabine pentru tratament.

mihai pelin:
miorița nu s-a născut lângă stele

scriitori de azi

ștefan bănulescu

Biografia lui Ștefan Bănulescu are o discreție a momentelor asemănătoare cu discreția scrisului său. S-a născut în 8 septembrie 1929, la Făcăieni (Ialomița). Absolvă liceul la Călărași, apoi «Școala de literatură» și Facultatea de filologie, la București. Din 1954 este, timp de șase ani, redactor la «Gazeta literară», trece apoi la «Lucaefărul», pentru un an, unde revine în 1968 ca redactor șef. În 1971 primește o bursă de studii pentru America. Debutul revuistic în 1949 cu un articol despre nuvelistica lui Gogol, publicat în «Viața Românească». Debutul editorial îl marchează un volum de reportaje, «Drum în cîmpie», publicat în 1960 în colecția «Lucaefărul», cu o prefață de Eusebiu Camilar. Critica remarcă ulterior apariția nuvelilor sale prin revistele literare, iar cel mai important volum al său, tipărit în 1965, culegerea de nuvele *Iarna bărbaților*, este primit în mod unanim favorabil. Succesul acestei cărți este marcat, de altfel, și prin Premiul Uniunii scriitorilor. Această carte se reeditează în 1966, apoi în 1971, ultima ediție fiind revăzută și adăugită. Alte lucrări: în colaborare cu Ilie Purcaru tipărește în 1964 un volum de *Colocvii* — portrete literare și articole despre importante personalități românești. În 1968 îi apare o plachetă de versuri, *Cinzece de câmpie*, iar în 1970 o altă culegere de nuvele, *Satul de lut, În Veac de lumină*. Nuvelele sale au fost traduse pînă acum în limbile rusă, sîrbă și maghiară.

Pentru a începe cu poetul, trebuie să spunem că poeziile lui Ștefan Bănulescu sînt, de fapt, continuarea unei viziuni unitare despre lirismul stihial al cîmpiei, un lirism fabulos, cum se reliefează și în proză. Poeziile au simplitate de cîntec popular, dar rafinate sugestii interioare proiectează versurile într-o lume eternă și fabuloasă: «Zac pe Dunărea-nghețată/ Mi-e carnea de răni bălțată./ M-aș sălta în sus, pe coate,/ M-apasă stelele toate/ M-apasă luna pe gură/ Mă ține-ntr-o mușcătură./ A intrat luna în mine/ Și mă latră ca pe un cîine». Cîteva versuri din această carte puteau fi găsite în proze, ca exemple de vorbire ritualică.

Cu un deceniu în urmă s-au purtat în presa literară aprinse discuții despre proza scurtă, aflată la acea oră într-o oarecare expansiune, dar nu tocmai cu exemple care au rămas. Cîțiva prozatori începeau să demonstreze însă că poate exista o nouă nuvelă românească, o nouă povestire, o nouă schiță, cu singura condiție ca aceste specii să se adauge firesc tradițiilor mai vechi din literatura noastră. Exemplul acestora a fost mai hotărîtor decît direcționările de atunci ale criticii. Ștefan Bănulescu este dintre acei prozatori care au știut să valorifice în primul rînd cîștigul mai vechi de limbă curată românească. Apoi el și-a găsit (după lungi căutări secrete, atestate și de puținătatea producției literare) spiritualitatea care-l reprezintă. Există o anumită spiritualitate a prozatorului de cîmpie, de la Odobescu, Panait Istrati, la Fănuș Neagu și Ștefan Bănulescu, prin care putem afirma că are și literatura română o proză a Sudului. De la reala la fabulos, se trece pe neobservate, dimensiunile realului sînt dilatare sub puterea unei viziuni subiective,

prezentul se proiectează în atemporal, omul trăiește în directă comunicare cu timpul imemorial, ca în splendidul capitol inițial din *Vară și viscol*. Bărbații unui sat, amenințați de urgia războiului, trec peste Dunărea înghețată, numele au sonorități dure, viziunea este ancestrală. Noi am moștenit acest fabulos în bună parte din literatura populară, din ficțiunea tulburătoare a poveștii. Dar transferul lui în proza cultă este pentru orice prozator o probă de mari dificultăți, pînă cînd acest transfer să devină cu adevărat unul dintre cîștigurile de bază ale prozei moderne. Majoritatea nuvelilor lui Bănulescu situează conflicte în istoria contemporană, dar scriitorul are o știință specială de a intercala timpul și spațiul, încît toate evenimentele, nenorocirile, calamitățile, războiul, exilul, rătăcirile, se ridică în durată veșnică a elementelor. *Mistreții erau blînzi* și — mai ales — *Dropia* sînt cote de virf în proza ultimilor ani. Nu lipsite de importanță rămîn însă și *Satul de lut*, *Masa cu oglinzi*, *Gaudeamus*, *Vieți provizorii*. În *Dropia* se întîlnesc, cel mai bine, un talent curat de povestitor și știința cea mai savantă de a construi proză. Un grup nocturn de oameni se îndreaptă, nedefinit, prin ierburile apocaliptice ale cîmpiei, spre un țel tot atît de ambiguu, *la dropie*. Oamenii se cunosc între ei după glas, dimensiunile lor se amplifică, poveștile lor se intercalează, viețile lor se împletesc după dimensiunile întunericului, rămînînd să se limpezească la ziuă, dacă se vor limpezi. Bănulescu construiește mai multe planuri, le amestecă, revine asupra biografiilor, pentru a lăsa totul în ambiguitate și mister, ceea ce este o formă specială de a prelungi frumosul. Nu s-a observat îndeajuns limbajul în dodii, pe care acest autor l-a deprins poate de la Creangă, un limbaj coțcăresc, simbolic, plin de înțelesuri. «Dropia e greu și de văzut, nu numai de prins. Omul ăsta de-i zice Miron vrea să prindă dropia. Nu vrea să-i treacă anii care-i mai are fără s-o vadă măcar)... (Rare cineva să prindă clipa potrivită. De multe ori, cînd e polei nui dropie, și cînd e dropie nu cade polei)». Drumurile pe care le urmăim, urmărind un țel simbolic, sînt aici și reale, dar și fantastice, chiar postume: «unii zic că l-au mai auzit în cite-o noapte pe Fuieră, mergea cu calul pe sub pămîntul cărării». Comentarii, numeroși, ai acestor nuvele, au făcut analize amănunțite și nu de puține ori cu raportări la cele mai bune scrieri din alte literaturi. În așteptarea romanului pe care Ștefan Bănulescu îl promite de mai multă vreme, citim în ultimele numere din «România literară» interesantele *Scrisori provinciale*, eseuri pline de vervă ale aceluiași povestitor.

În ciuda numărului restrîns de cărți publicate, el este o prezență vie în cîmpul literelor românești. După opinia noastră, considerăm că Ștefan Bănulescu este unul dintre cei mai importanți prozatori de astăzi, un maestru al povestirii și al nuvelei, un scriitor care poate sta alături de cei mai buni prozatori români și străini ai genului.

Dinu FLĂMÂND

S-a spus despre reportaj că este specia celei mai vii actualități, seismograf al imediatului, cronică la zi. Pelin scrie reportaj, dar nu despre actualitate sau nu în primul rînd despre actualitate. Mihai Pelin este reporterul trecutului mai apropiat sau mai îndepărtat, supraviețuind în semne ale prezentului, incitante spre regresii. Ne-am aștepta ca o carte despre trecut să fie învăluitoare ca amintirea. Aici intervine, cred, originalitatea reportajelor lui Mihai Pelin: scrie sobru despre trecut, reconstituie cu cifre și informații din documente sau de la martori oculari, evită fabulosul, caută să prindă contururile precise ale faptelor, ocolind evanescența evocării. Uneori face chiar abuz de informații, ca-n paginile despre Moreni, aglomerate de înșiruirea tuturor societăților petroliere concurente în jaful subsolului românesc.

Mihai Pelin caută faptul nud, expresiv prin sine, dezghiocat din real cu minime eforturi stilistice. Nimic din gesticulația romantic-sublimă a lui Geo Bogza (cînd e vorba de reportajul românesc, numele acesta stă piatră de hotar) la un spirit cenzurat cum este cel al lui Mihai Pelin. Deși ar putea proceda cu mai multă discreție, reporterul lasă să se vadă o minuțioasă pregătire anterioară contactului cu realul. În această pregătire intră, în afara documentării istorico-geografice, familiarizarea cu limbajul specific al domeniului abordat. Mihai Pelin este înarmat, uneori prea înarmat, cu asemenea termeni de strictă specialitate, îngreunînd pe alocuri lectura. Interesul cărții stă în autenticitatea informației și ineditul perspectivei. Astfel, nimănu (după cite știu) nu i-a trecut pînă acum prin mînt să străbată munții Tarcăului și ai Bistriței, pe urmele Vitoriei Lipan, să cerceteze registrele tribunalelor din deceniul al treilea al acestui veac, să confrunte violența din ficțiunea

sadoveniană cu violența reală. Reportajul acesta (dă titlul cărții) cel mai interesant vrea să releve substratul real al *Baltag*, acumularea de violență în Munții Tarcă și presiunea pe care acest proces a treptat în funcție de parametrii concistorici. *Miorița* nu s-a născut lângă stele pentru că pe pămînt se făptuiesc crime, dar, așa cum observă Ilie Purcaru în prefața cărții «nunta ciobănașului atinge stelele». Sacrificarea insulei Ada-Kaleh, «această Ană pe care sîntem siliți s-o îngropăm și totdeauna în zidul lichid al marfluvii» prilejuiește lui Mihai Pelin o cursivă fastuoasă în trecutul acestei istorii strategice, supusă înfruntărilor între cîrțile creștină și musulmană. Înțeleg rostul nobil al sacrificiului acestui petic pămînt, reporterul nu se poate opri să recompună, ca pentru cea din urmă prăvaruncată într-o despărțire definitivă, ginea acestei microcivilizații balcanice.

Mihai Pelin poposește în locurile cu faimă în declin: Ada-Kaleh, Moreni, Sulina. Ca și explicațiile declinului. Dacă în cazul Ireniului vina o poartă jaful imperialist petrolului, echilibrat azi prin noi prospecțiuni geologice (Oltenia), în cazul Sulii Porto-Franco înainte de război, azi o pășit, întrebarea de ce rămîne fără pîns. Reporterul trage semnalul de alarmă S.O.S. Salvați orașul Sulina!

Nu-i scapă din obiectiv aspecte ale economiei industriale. Hidrocentrala de la Portul de Fier este în viziunea lui Mihai Pelin un fapt istoric tot atît de mare și decisiv și descălecatul voievozilor din vechime.

Silvia UDRE

manuscriptum

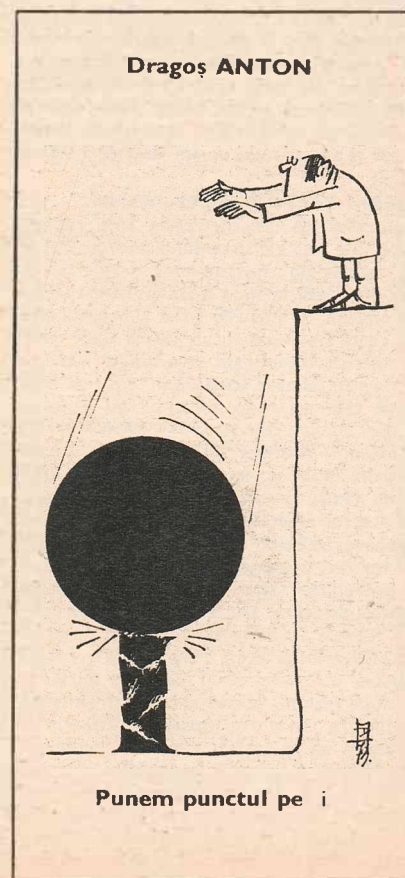
Colectivul redacțional al revistei trimestriale *Manuscriptum*, editată de Muzeul literaturii române, continuă cu pasiune și luciditate să tipărească o publicație cu adevărat necesară. Nu întîmplător sau din complzență am caracterizat prin cele douătribute (pasiune și luciditate) activitatea celor ce ostenește la scoaterea *Manuscriptum*-ului. Ele stăruie mereu, întreținute cu grijă și exigență, ca o nobilă și substanțială moștenire a spiritualității fondatorului și primului director al revistei, D. Panaitescu-Perpessiciu, iubitorul devotat și înțelept al literelor românești.

Manuscriptum face un bun și dublu oficiu pentru sporirea dragostei și cunoașterii literaturii noastre. Publicația pune la îndemîna specialistului documentul folositor cercetării, dar mai are darul să mărească interesul cititorului pentru scriitorii noștri. Modul în care e conceput sumarul fiecărui număr, alegerea materialului documentar, prezentarea lui, punerea în pagină, elementele iconografice, toate acestea constituie cadrul viu în care documentul apare scuturat de colbul timpului, proaspăt, nu ca un exponat muzeal. În totalitatea lor, numerele *Manuscriptum*-ului formează o istorie vie a literaturii românești.

Din sumarul ultimului număr (întreg recomandabil) desprindem: Revelația documentului: Miron Costin (Dan Simonescu); Primul cronicar umanist al Moldovei (conferință de P.P. Panaitescu, cu un Post-scriptum de Ileana Corbea); C.A. Rosetti — Ion Ghica. Un singur subiect: patria noastră — III (Antologie de texte și rezumate introductive de Cornelia Bodea); Ion Pillat: Poeme de tinerețe (Aurel Martin); M. Blecher: De la confesiune la roman (Nicolae Florescu), Berck — scene și fragmente; Din cronică unei existențe. Ion Barbu (Victor Dumitrescu, Ion Stoica, Simon Bayer, Romulus Vulpescu); Evocări amicale: Vladimir Streinu. Text: Miron Radu Paraschivescu. Note de Victor Frunză și Iulius Țundrea. Destăinuirii: Tudor Mușatescu evocat de: Șerban Cioculescu, N. Carandino și Sergiu Dan; Perpessiciu: Introducere la o ipotetică ediție adlidiată (Iulius Țundrea); File

de album; G. Călinescu desenînd (prin ambu de Geo Bogza); Tudor Arghezi: Scrieri către H. Blazian (Constandina Brezu Liviu Rebreanu: Din popasurile europene ale romancierului — II (Nicolae Liu); Mirc Zăciu: Un Voronca mutilat.

S. TRAI

LIE CONSTANTIN, *A doua carte despre* și, Editura Cartea românească. La început, înătura poetului Ilie Constantin în paile de critică ale revistelor noastre literare a fost privită ca o cochetărie trecătoare. Într-un fel era și firesc să se întâmple, de vreme ce multe din intervențiile literare aparținând poezilor și prozatorilor străi trădaseră la autorii lor o dezarmantă să de lecturi — unele fundamentale, deci ligatorii — dublată de încercarea de a nsforma prilejul obiectivării lor în mici pute extraliterare. Ilie Constantin, poet blat de un cititor de elită, traducător înat cu acces la câteva literaturi, s-a dove-capabil să parcurgă cu atenție cărțile nraților săi și să gloseze pe marginea a o netăgăduită aplicație critică. Cele si volume de critică purtând semnătura Ilie Constantin — «Despre poezii», 1971, *Despre prozatori și critici», 1973, «A doua te despre poezii», 1973* — propun un itic înzestrat și receptiv a cărui formulă se pare azi nu numai consolidată, dar și stinctă, interesantă. Ea este *critica destinsă*. Ici Ilie Constantin scrie fără crispării, știe lanseze o idee fără inutilă pregătire. Sintic și sugestiv în formulări («Ion Heliade idulescu are capacitatea de a sensibiliza eorii») ..., «Al. Philippide este, între poezii mâni, acela care a avut în gradul cel mai alt vocația solitudinii»), bun diagnostician, neterorizat de verdictele critice ale elor de meserie», dar știind să le prepu-scă și să le aducă în pagină atunci cînd îl rvesc (Șerban Cioculescu, Pompiliu Con-antinescu, Vladimir Streinu, Valeriu ristea, Lucian Raicu ș.a.), Ilie Constantin ite, deseori, autorul unor remarcabile oteze de finețe (Stingăcia mimată la .R. Paraschivescu, Poezia formelor evanes-ente la Constanța Buzea). Dar, ca orice tă formulă, *critica destinsă* practică de ie Constantin își arată limitele în clipele e neatenție ale celui care operează cu ea. stfel — faptul este valabil și pentru celelte două volume pomenite mai sus — riticul Ilie Constantin este trădat, uneori, e poetul cu același nume. Căci nu criticul, i poetul este cel care scrie: „Fiindcă, din lipa cînd am luat cel dintîi contact cu poe-ia argehiziană am simțit (apoi am înțeles) ă ne vom număra etem printre aceia care ărută «mîna de pe corzi desprinsă ca o tea de pe vecie!»“. Alteori, Ilie Constan-in folosește unele familiarisme neavenite ntr-o pagină de critică literară: «Credem i noi, odată cu Nichita...», «Fănuș nu e n obiectiv...» și câteodată un stil mult urea oral pentru a nu afecta acuratețea tilistică a unor pagini: «aceste două expri-nări ne nemulțumesc», «o spunem de-rabă». Dar toate acestea ca și malițiozita-ea («E, mai întîi, acel a (Chiriac) pe care îl re în plus poetul din lași; în continuare, onstatăm și mari deosebiri stilistice») sînt, a urma urmei, componentele unui stil greabil. Mai puțin convingși sîntem de opor-unitatea prezenței în volum a secvenței *Întîmplări*), cuprinzînd, în mare măsură, oezii despre care aflăm fie că: «Nimic nu testă deocamdată — și am dori să ne înșe-ăm! — la autorul acestei plăchete vreun emn de înfăptuire artistică», fie că «N-are ost să citești pînă la capăt atîta carte...» i asta în vreme ce în volum nu și-a găsit oc nici un comentariu despre vreo carte emnată, să zicem, de Gelu Naum, Nichita tănescu, ori alți poezii de primă mărime. i ultima secvență a cărții, mai cu seamă *Al treilea mare moment (Răspuns la o an-hetă)*», «*Cartea unei Constelații*» mi se par rtificial cuprinse între copertele acestui olum.

Din nou «Orele serii» (emisiunea zilnică dintre orele 18 și 20, pe programul I), din nou se anunță un reportaj. De data aceasta se vorbește despre niște oameni care vor să «investească peisajul românesc cu noi valențe ale creației umane». Nu mai știu despre ce era vorba, fiindcă, în timpul în care aș fi putut afla, eu eram ocupat cu «descifrarea» înțele-sului pe care șirul de cuvinte (căci mi-e greu să-i spun frază sau propoziție) l-ar putea avea. Valența este o «forță de legă-tură între doi atomi ai unei molecule»; acesta este sensul cu care cuvîntul este înregistrat în *Dicționarul limbii române moderne* și este, în același timp, și sensul pe care cuvîntul îl are în terminologia științifi-că. Același cuvînt este întrebuintat și în vorbirea obișnuită, cu sensul pe care l-aș defini cam așa: «posibilitate sau aptitudine de combinare a două elemente în cadrul unui întreg». Cu acest sens, mai mult sau mai puțin uzual, cuvîntul nu figurează în dicționarul citat.

Cum vor fi fiind «valențele creației umane», adică, în conformitate cu definiția, «posibilitățile sau aptitudinile combinatorii ale creației umane în cadrul unui întreg», asta cred că nimănui nu-i este deosebit de clar. Cam cu ce s-ar putea combina creația umană?

Mai departe: cum poate fi «investit» un «peisaj» cu «valențe»? Peisajul ar urma să se combine, în urma acestei «investiri» cu ceva? Dar cu ce? Poate cu «creația umană»? Dar tocmai am văzut că însăși «creația uma-nă» abia așteaptă să se combine cu ceva! O fi tocmai «peisajul» care a fost recent inves-tit cu «valențe»? Cine știe! Se poate și asta. Se poate orice, cînd cuvintele și sensurile lor sînt «investite» cu prea multe și neaștep-tate «valențe».

Maioreșcu vorbea despre *beția de cuvinte*. Se întîmpla aproximativ în urmă cu un veac. Acum sîntem mai evoluți: putem vorbi despre *delirul cuvintelor*.

Sinteză a momentului literar actual, «ca-ietele» debutează prin evidențierea acestei relații existente în gîndirea critică românească de la Ion Heliade Rădulescu și Cezar Bolliac pînă la George Călinescu (v. Mircea Zăciu, «La critique roumaine et la relation littérature-société»). Propunîndu-se o analiză a foarte tangibile și foarte dificile definiții a succesului literar, Adrian Marino pornește de la defrișarea celor trei operații, cumpă-rare-lectură-consacrare, pentru a le trece prin toate avaturile de timp și de spațiu cu o oprire mai largă în perimetrul meca-nismului de selecție actual: stratificare so-cială, polarizare — elită și mass-media; spe-cializare—critic și cronicar literar; pulveri-zare — pontifi ai unor microsocietăți lite-rare și suporteri sau fanși. Vîslind printre diversele orientări ale metodologiei critice actuale (genetică, sociologică, psihanalitică), Romul Munteanu ancorază în zona «cri-ticii totale», singura cale care poate sur-prinde, după opinia sa, raportul operă-autor-societate. Capacitatea operei literare în societatea capitalistă de a deveni produs industrial, generează, prin integrarea ei în viața economică, comerțul. El produce una din acele binecunoscute forme numi-

te «sub-literatură» sau «infra-literatură». Intervine atunci fenomenul de polarizare mai sus amintit, conform căruia literatura de calitate devine apanajul unei minori-tăți. Ceea ce rămîne demn de menționat este disocierea dintre fenomen și act. Pri-mul e inconștient, impersonal și lipsit de finalitate. Secundul e întotdeauna deliberat și semnificativ. Se cuvine deci ca impostura (kitsch-ul), ca fenomen social, să fie depășită prin actul de cultură (v. Traian Herseni — «L'industrialisation et la concentration de l'activité littéraire»). Reluînd cîteva din laitmotivele unor articole mai recent apă-rite în România literară și Contemporanul, Petru Popescu demitizează simbolul artis-tului inaccesibil, închis într-o existență «su-perioară», purtînd «stigmatul geniului». Ni-mic mai puțin logic, contraargumentează autorul studiului «L'ecrivain et le goût du public». «În zilele noastre artistul se naște asemenea celorlalți oameni, primește aceeași educație, trăiește aceleași experiențe, se supune aceluiași legi, aceluiași instituții», toate, toate acestea alcătuind pentru crea-tor o excelentă terapie literară. De-monstrația pro domo a confluenței național-universal în cadrul circulației valorilor e susținută de Nicolae Balotă cu armătura de fier forjat a erudiției și agilității sale intelec-tuale binecunoscute («Les valeurs dans la culture roumaine contemporaine»). Mai mult decît oricînd, dicotomia autenticitate-pastișă pe harta poeziei românești contem-porane, se impune atenției pe care i-o acordă Edgar Papu în «La fonction civique de la critique littéraire». O distincție necesară cu atît mai mult cu cît cititorul de poe-zie e derutat și tentat să anatemizeze în aceeași măsură talentul veritabil și cel fals. Cronica traducerilor, recenziile, caleidos-copul completează competentul «prezent» de orientare marxistă rostit de reprezen-tanți de prestigiu ai criticii literare româ-nești în lume.

«A doua carte despre poezii» consolidează prestigiul unui scriitor polyvalent, aspirînd ătre tipul de autor total. Ilie Constantin este, și prin activitatea sa de critic literar, un scriitor de referință în literatura română de azi.

Platon Pardău este un prozator cu simțul ascuțit al realității imediate, capabil de a prelua motive aflate «în aer» și de a le supune unei semnificații mai largi. *Aproapele nostru aproape*, roman, apărut la Editura Eminescu, se bazează pe o împrejurare specială: oprirea forțată a unui tren, în timpul inundațiilor, și confruntarea destinelor mai multor călători obligați să rămînă împreună, sub amenințarea apelor dezlănțuite. Nu vom avea totuși o carte «a inundațiilor», cum ar fi fost tentat să scrie un reporter cu gustul evenimentului. Platon Pardău extinde posibilitățile subiectului pînă la dezvăluirea unor resorturi morale și la revelarea tipurilor umane. Și Augustus, gazetarul aflat pe teren, și «Nora», și Ilovan, și Tabrea se întîmplă să poartă obsesia unor fapte cu sensul umbrat și deformat de mecanisme ascunse.

În meritul sugerat pînă acum se află de asemenea și izvorul marilor carențe ale acestui scriitor. Platon Pardău este capabil să creeze o «situație», să sectioneze reali-tatea și să fixeze starea unui anumit mo-ment, uneori cu deosebită intensitate. Dar lucrurile se opresc aici. Personajele sale n-au evoluție, sînt statice, chiar dacă aparența lor se schimbă. Ca și în *Ore de dimineață*, secretarul se află într-un moment dificil, rămînd suspendat, pînă la urmă. La rîndul lui, Augustus nu iese din enunțul pri-mului paragraf: «Fusese o vreme în care lui Augustus îi plăcuse să creadă despre sine că este un om deosebit. Acum, întins pe canapeaua roasă de atîtea trupuri cîte purtase în lunga-i viață de mobilă de lux a unui vechi vagon de clasa I, Augustus se pomeni întrebîndu-se cînd și din ce cauză dispăruse din el conștiința aceea, pe unde se risipise, ca și cum ar fi fost vorba de un prețios și vrăjit lichid pe care i-l încredin-țase cineva să-l poarte dintr-un loc într-altul, iar el, din nebagare de seamă, îl pierduse pe drum». În convorbirile cu «Nora», el își descoperă vinovăția față de un fost coleg, suprapunînd-o problemelor create de acți-

nea de reabilitare, prin intermediul ziarului, a unui muncitor exclus din partid. De fapt, explicitează rîndurile citate mai sus și nu adaugă nimic esențial. De aceea, moartea lui apare precipitată și de neînțeles. Cît despre «Nora», femeia cu nume conven-țional, atribuit de Augustus, ea poartă un adevărat «program», ca să nu-i spun teză, în funcție de dispozițiile structurii sale și de unele experiențe personale, avînd de pe acum cristalizată o formulă ce se dezvă-luie cu încetul, spre «disperarea» bărbatului. Aceași lipsă de dinamism interior o înzestrează cu o platitudine ce contrazice dramatismul vieții sale marcate de viol, de sinuciderea soțului și de constatarea posibilității celui mai cinic abuz.

Neajunsurile pornesc și de la genul de narațiune preferat de Platon Pardău. În fond, timpul din *Ore de dimineață* se reduce la așteptarea unei audiențe, iar cel din *Aproapele nostru aproape*, la o noapte. Substanța cărților este constituită din remem-orări, mai palide și lipsite de forță decît tră-irea evenimentelor sub ochii cititorilor. Ai impresia că se vorbește despre ceva, dar nu vezi acel ceva, nu îl traversezi împreună cu personajele. Naturii de prozator a lui Platon Pardău i-ar conveni mai bine o povestire viguroasă, cu întîmplări desfășurate pe planuri vaste. El are plăcerea de a compune o figură, de a relata mici povestioare, distrugîndu-le acum în două-trei linii și conferind romanului aerul de bruion, de fișe puse cap la cap. Scena ciocnirii conduc-torului cu țărani prilejuieste o secvență cinematografică, bine susținută psihologi-cește, evocînd o întîmplare de demult, brutală și definitivă în consecințele ei, apărînd și dispărînd, în ritmul înjurăturilor de pe culoar. La fel, Ilarion retrăiește moar-tea tatălui său, executat de nemți, împreună cu celelalte amintiri. Ele ar fi trebuit să constituie capitele separate, fiind tratate cu mai multă insistență. Epica este arta miș-cărilor încete, a acumulărilor de întîmplări, care alcătuiesc subiectul. Un singur mo-ment, oricît de teribil ar fi, și de bine explicat, nu poate deveni trama unei cărți. Cu atît mai mult, în cazul lui Platon Pardău, care-și reține nejustificat eroii de la orice fel de acțiune. Ei se află întotdeauna înainte sau după momentele de cumpănă. Chiar inundațiile din *Aproapele nostru aproape*, cu toată mobilizarea de energie, nu reprezintă o culme, un interval definitiv, din punctul de vedere al interesului personajelor, ele nu întreprind nici un gest care să intre propriu-zis în dezbateră romanului, ci constituie doar mediul unde se întîlnesc eroii și retrăiesc, paralel, trecutul lor.

Impresia de artificiu este mai puternică în al doilea roman al lui Platon Pardău, întărită și de faptul că este realizat după rețeta primului. Pretextul care adună eroii nu dă coerență ansamblului, iar sfîrșitul nu sugerează nimic cu privire la caracterul necesar al întîmplărilor. Este un haos artistic perfect, în cea mai strictă unitate de timp și de loc.

Să nu se înțeleagă din cele de mai sus cumva că *Aproapele nostru aproape* ar fi o carte lipsită de calitate! Dimpotrivă. Sîntem convingși că Platon Pardău își va descoperi adevărata natură de prozator și că se va profesionaliza, în cea mai bună accepție a cuvîntului, excluzînd multe din lipsurile semnalate. Va înțelege atunci că persona-jele se caracterizează mai puțin prin profesia lor, cît prin apartenența la o comunitate de idealuri și la o umanitate determinată. În *Aproapele nostru aproape*, maiorul prea este maior, activistul prea este activist, conductorul prea este conductor, pier-zînd numitorii lor de oameni, nu mai apar-țin aceleiași clase de viețuitoare, ceea ce este simplist și eronat. Modul de a tipiza practicat de Platon Pardău dovedește ezitări. Abia cînd se referă la țărani apare trăsătura lui dominantă, constînd în obser-vația exactă a sufletului colectiv. Reacția sătenilor, cînd își dau seama de primejdie, gesturile de apărare, coordonarea lor instinc-tivă sînt bine gîndite. În vagonul de clasa a II-a se petrec cele mai izbutite pagini ale unui roman care este desigur mai mult decît «o relatare».

cahiers roumains d'études littéraires

Emanuel VASILIU

«sub-literatură» sau «infra-literatură». Intervine atunci fenomenul de polarizare mai sus amintit, conform căruia literatura de calitate devine apanajul unei minori-tăți. Ceea ce rămîne demn de menționat este disocierea dintre fenomen și act. Pri-mul e inconștient, impersonal și lipsit de finalitate. Secundul e întotdeauna deliberat și semnificativ. Se cuvine deci ca impostura (kitsch-ul), ca fenomen social, să fie depășită prin actul de cultură (v. Traian Herseni — «L'industrialisation et la concentration de l'activité littéraire»). Reluînd cîteva din laitmotivele unor articole mai recent apă-rite în România literară și Contemporanul, Petru Popescu demitizează simbolul artis-tului inaccesibil, închis într-o existență «su-perioară», purtînd «stigmatul geniului». Ni-mic mai puțin logic, contraargumentează autorul studiului «L'ecrivain et le goût du public». «În zilele noastre artistul se naște asemenea celorlalți oameni, primește aceeași educație, trăiește aceleași experiențe, se supune aceluiași legi, aceluiași instituții», toate, toate acestea alcătuind pentru crea-tor o excelentă terapie literară. De-monstrația pro domo a confluenței național-universal în cadrul circulației valorilor e susținută de Nicolae Balotă cu armătura de fier forjat a erudiției și agilității sale intelec-tuale binecunoscute («Les valeurs dans la culture roumaine contemporaine»). Mai mult decît oricînd, dicotomia autenticitate-pastișă pe harta poeziei românești contem-porane, se impune atenției pe care i-o acordă Edgar Papu în «La fonction civique de la critique littéraire». O distincție necesară cu atît mai mult cu cît cititorul de poe-zie e derutat și tentat să anatemizeze în aceeași măsură talentul veritabil și cel fals. Cronica traducerilor, recenziile, caleidos-copul completează competentul «prezent» de orientare marxistă rostit de reprezen-tanți de prestigiu ai criticii literare româ-nești în lume.

În zilele noastre artistul se naște asemenea celorlalți oameni, primește aceeași educație, trăiește aceleași experiențe, se supune aceluiași legi, aceluiași instituții», toate, toate acestea alcătuind pentru crea-tor o excelentă terapie literară. De-monstrația pro domo a confluenței național-universal în cadrul circulației valorilor e susținută de Nicolae Balotă cu armătura de fier forjat a erudiției și agilității sale intelec-tuale binecunoscute («Les valeurs dans la culture roumaine contemporaine»). Mai mult decît oricînd, dicotomia autenticitate-pastișă pe harta poeziei românești contem-porane, se impune atenției pe care i-o acordă Edgar Papu în «La fonction civique de la critique littéraire». O distincție necesară cu atît mai mult cu cît cititorul de poe-zie e derutat și tentat să anatemizeze în aceeași măsură talentul veritabil și cel fals. Cronica traducerilor, recenziile, caleidos-copul completează competentul «prezent» de orientare marxistă rostit de reprezen-tanți de prestigiu ai criticii literare româ-nești în lume.

În zilele noastre artistul se naște asemenea celorlalți oameni, primește aceeași educație, trăiește aceleași experiențe, se supune aceluiași legi, aceluiași instituții», toate, toate acestea alcătuind pentru crea-tor o excelentă terapie literară. De-monstrația pro domo a confluenței național-universal în cadrul circulației valorilor e susținută de Nicolae Balotă cu armătura de fier forjat a erudiției și agilității sale intelec-tuale binecunoscute («Les valeurs dans la culture roumaine contemporaine»). Mai mult decît oricînd, dicotomia autenticitate-pastișă pe harta poeziei românești contem-porane, se impune atenției pe care i-o acordă Edgar Papu în «La fonction civique de la critique littéraire». O distincție necesară cu atît mai mult cu cît cititorul de poe-zie e derutat și tentat să anatemizeze în aceeași măsură talentul veritabil și cel fals. Cronica traducerilor, recenziile, caleidos-copul completează competentul «prezent» de orientare marxistă rostit de reprezen-tanți de prestigiu ai criticii literare româ-nești în lume.

În zilele noastre artistul se naște asemenea celorlalți oameni, primește aceeași educație, trăiește aceleași experiențe, se supune aceluiași legi, aceluiași instituții», toate, toate acestea alcătuind pentru crea-tor o excelentă terapie literară. De-monstrația pro domo a confluenței național-universal în cadrul circulației valorilor e susținută de Nicolae Balotă cu armătura de fier forjat a erudiției și agilității sale intelec-tuale binecunoscute («Les valeurs dans la culture roumaine contemporaine»). Mai mult decît oricînd, dicotomia autenticitate-pastișă pe harta poeziei românești contem-porane, se impune atenției pe care i-o acordă Edgar Papu în «La fonction civique de la critique littéraire». O distincție necesară cu atît mai mult cu cît cititorul de poe-zie e derutat și tentat să anatemizeze în aceeași măsură talentul veritabil și cel fals. Cronica traducerilor, recenziile, caleidos-copul completează competentul «prezent» de orientare marxistă rostit de reprezen-tanți de prestigiu ai criticii literare româ-nești în lume.

În zilele noastre artistul se naște asemenea celorlalți oameni, primește aceeași educație, trăiește aceleași experiențe, se supune aceluiași legi, aceluiași instituții», toate, toate acestea alcătuind pentru crea-tor o excelentă terapie literară. De-monstrația pro domo a confluenței național-universal în cadrul circulației valorilor e susținută de Nicolae Balotă cu armătura de fier forjat a erudiției și agilității sale intelec-tuale binecunoscute («Les valeurs dans la culture roumaine contemporaine»). Mai mult decît oricînd, dicotomia autenticitate-pastișă pe harta poeziei românești contem-porane, se impune atenției pe care i-o acordă Edgar Papu în «La fonction civique de la critique littéraire». O distincție necesară cu atît mai mult cu cît cititorul de poe-zie e derutat și tentat să anatemizeze în aceeași măsură talentul veritabil și cel fals. Cronica traducerilor, recenziile, caleidos-copul completează competentul «prezent» de orientare marxistă rostit de reprezen-tanți de prestigiu ai criticii literare româ-nești în lume.

În zilele noastre artistul se naște asemenea celorlalți oameni, primește aceeași educație, trăiește aceleași experiențe, se supune aceluiași legi, aceluiași instituții», toate, toate acestea alcătuind pentru crea-tor o excelentă terapie literară. De-monstrația pro domo a confluenței național-universal în cadrul circulației valorilor e susținută de Nicolae Balotă cu armătura de fier forjat a erudiției și agilității sale intelec-tuale binecunoscute («Les valeurs dans la culture roumaine contemporaine»). Mai mult decît oricînd, dicotomia autenticitate-pastișă pe harta poeziei românești contem-porane, se impune atenției pe care i-o acordă Edgar Papu în «La fonction civique de la critique littéraire». O distincție necesară cu atît mai mult cu cît cititorul de poe-zie e derutat și tentat să anatemizeze în aceeași măsură talentul veritabil și cel fals. Cronica traducerilor, recenziile, caleidos-copul completează competentul «prezent» de orientare marxistă rostit de reprezen-tanți de prestigiu ai criticii literare româ-nești în lume.

În zilele noastre artistul se naște asemenea celorlalți oameni, primește aceeași educație, trăiește aceleași experiențe, se supune aceluiași legi, aceluiași instituții», toate, toate acestea alcătuind pentru crea-tor o excelentă terapie literară. De-monstrația pro domo a confluenței național-universal în cadrul circulației valorilor e susținută de Nicolae Balotă cu armătura de fier forjat a erudiției și agilității sale intelec-tuale binecunoscute («Les valeurs dans la culture roumaine contemporaine»). Mai mult decît oricînd, dicotomia autenticitate-pastișă pe harta poeziei românești contem-porane, se impune atenției pe care i-o acordă Edgar Papu în «La fonction civique de la critique littéraire». O distincție necesară cu atît mai mult cu cît cititorul de poe-zie e derutat și tentat să anatemizeze în aceeași măsură talentul veritabil și cel fals. Cronica traducerilor, recenziile, caleidos-copul completează competentul «prezent» de orientare marxistă rostit de reprezen-tanți de prestigiu ai criticii literare româ-nești în lume.

În zilele noastre artistul se naște asemenea celorlalți oameni, primește aceeași educație, trăiește aceleași experiențe, se supune aceluiași legi, aceluiași instituții», toate, toate acestea alcătuind pentru crea-tor o excelentă terapie literară. De-monstrația pro domo a confluenței național-universal în cadrul circulației valorilor e susținută de Nicolae Balotă cu armătura de fier forjat a erudiției și agilității sale intelec-tuale binecunoscute («Les valeurs dans la culture roumaine contemporaine»). Mai mult decît oricînd, dicotomia autenticitate-pastișă pe harta poeziei românești contem-porane, se impune atenției pe care i-o acordă Edgar Papu în «La fonction civique de la critique littéraire». O distincție necesară cu atît mai mult cu cît cititorul de poe-zie e derutat și tentat să anatemizeze în aceeași măsură talentul veritabil și cel fals. Cronica traducerilor, recenziile, caleidos-copul completează competentul «prezent» de orientare marxistă rostit de reprezen-tanți de prestigiu ai criticii literare româ-nești în lume.

Iulia MOLDOVEANU

În zilele noastre artistul se naște asemenea celorlalți oameni, primește aceeași educație, trăiește aceleași experiențe, se supune aceluiași legi, aceluiași instituții», toate, toate acestea alcătuind pentru crea-tor o excelentă terapie literară. De-monstrația pro domo a confluenței național-universal în cadrul circulației valorilor e susținută de Nicolae Balotă cu armătura de fier forjat a erudiției și agilității sale intelec-tuale binecunoscute («Les valeurs dans la culture roumaine contemporaine»). Mai mult decît oricînd, dicotomia autenticitate-pastișă pe harta poeziei românești contem-porane, se impune atenției pe care i-o acordă Edgar Papu în «La fonction civique de la critique littéraire». O distincție necesară cu atît mai mult cu cît cititorul de poe-zie e derutat și tentat să anatemizeze în aceeași măsură talentul veritabil și cel fals. Cronica traducerilor, recenziile, caleidos-copul completează competentul «prezent» de orientare marxistă rostit de reprezen-tanți de prestigiu ai criticii literare româ-nești în lume.

În zilele noastre artistul se naște asemenea celorlalți oameni, primește aceeași educație, trăiește aceleași experiențe, se supune aceluiași legi, aceluiași instituții», toate, toate acestea alcătuind pentru crea-tor o excelentă terapie literară. De-monstrația pro domo a confluenței național-universal în cadrul circulației valorilor e susținută de Nicolae Balotă cu armătura de fier forjat a erudiției și agilității sale intelec-tuale binecunoscute («Les valeurs dans la culture roumaine contemporaine»). Mai mult decît oricînd, dicotomia autenticitate-pastișă pe harta poeziei românești contem-porane, se impune atenției pe care i-o acordă Edgar Papu în «La fonction civique de la critique littéraire». O distincție necesară cu atît mai mult cu cît cititorul de poe-zie e derutat și tentat să anatemizeze în aceeași măsură talentul veritabil și cel fals. Cronica traducerilor, recenziile, caleidos-copul completează competentul «prezent» de orientare marxistă rostit de reprezen-tanți de prestigiu ai criticii literare româ-nești în lume.

În zilele noastre artistul se naște asemenea celorlalți oameni, primește aceeași educație, trăiește aceleași experiențe, se supune aceluiași legi, aceluiași instituții», toate, toate acestea alcătuind pentru crea-tor o excelentă terapie literară. De-monstrația pro domo a confluenței național-universal în cadrul circulației valorilor e susținută de Nicolae Balotă cu armătura de fier forjat a erudiției și agilității sale intelec-tuale binecunoscute («Les valeurs dans la culture roumaine contemporaine»). Mai mult decît oricînd, dicotomia autenticitate-pastișă pe harta poeziei românești contem-porane, se impune atenției pe care i-o acordă Edgar Papu în «La fonction civique de la critique littéraire». O distincție necesară cu atît mai mult cu cît cititorul de poe-zie e derutat și tentat să anatemizeze în aceeași măsură talentul veritabil și cel fals. Cronica traducerilor, recenziile, caleidos-copul completează competentul «prezent» de orientare marxistă rostit de reprezen-tanți de prestigiu ai criticii literare româ-nești în lume.

În zilele noastre artistul se naște asemenea celorlalți oameni, primește aceeași educație, trăiește aceleași experiențe, se supune aceluiași legi, aceluiași instituții», toate, toate acestea alcătuind pentru crea-tor o excelentă terapie literară. De-monstrația pro domo a confluenței național-universal în cadrul circulației valorilor e susținută de Nicolae Balotă cu armătura de fier forjat a erudiției și agilității sale intelec-tuale binecunoscute («Les valeurs dans la culture roumaine contemporaine»). Mai mult decît oricînd, dicotomia autenticitate-pastișă pe harta poeziei românești contem-porane, se impune atenției pe care i-o acordă Edgar Papu în «La fonction civique de la critique littéraire». O distincție necesară cu atît mai mult cu cît cititorul de poe-zie e derutat și tentat să anatemizeze în aceeași măsură talentul veritabil și cel fals. Cronica traducerilor, recenziile, caleidos-copul completează competentul «prezent» de orientare marxistă rostit de reprezen-tanți de prestigiu ai criticii literare româ-nești în lume.

În zilele noastre artistul se naște asemenea celorlalți oameni, primește aceeași educație, trăiește aceleași experiențe, se supune aceluiași legi, aceluiași instituții», toate, toate acestea alcătuind pentru crea-tor o excelentă terapie literară. De-monstrația pro domo a confluenței național-universal în cadrul circulației valorilor e susținută de Nicolae Balotă cu armătura de fier forjat a erudiției și agilității sale intelec-tuale binecunoscute («Les valeurs dans la culture roumaine contemporaine»). Mai mult decît oricînd, dicotomia autenticitate-pastișă pe harta poeziei românești contem-porane, se impune atenției pe care i-o acordă Edgar Papu în «La fonction civique de la critique littéraire». O distincție necesară cu atît mai mult cu cît cititorul de poe-zie e derutat și tentat să anatemizeze în aceeași măsură talentul veritabil și cel fals. Cronica traducerilor, recenziile, caleidos-copul completează competentul «prezent» de orientare marxistă rostit de reprezen-tanți de prestigiu ai criticii literare româ-nești în lume.

În zilele noastre artistul se naște asemenea celorlalți oameni, primește aceeași educație, trăiește aceleași experiențe, se supune aceluiași legi, aceluiași instituții», toate, toate acestea alcătuind pentru crea-tor o excelentă terapie literară. De-monstrația pro domo a confluenței național-universal în cadrul circulației valorilor e susținută de Nicolae Balotă cu armătura de fier forjat a erudiției și agilității sale intelec-tuale binecunoscute («Les valeurs dans la culture roumaine contemporaine»). Mai mult decît oricînd, dicotomia autenticitate-pastișă pe harta poeziei românești contem-porane, se impune atenției pe care i-o acordă Edgar Papu în «La fonction civique de la critique littéraire». O distincție necesară cu atît mai mult cu cît cititorul de poe-zie e derutat și tentat să anatemizeze în aceeași măsură talentul veritabil și cel fals. Cronica traducerilor, recenziile, caleidos-copul completează competentul «prezent» de orientare marxistă rostit de reprezen-tanți de prestigiu ai criticii literare româ-nești în lume.

În zilele noastre artistul se naște asemenea celorlalți oameni, primește aceeași educație, trăiește aceleași experiențe, se supune aceluiași legi, aceluiași instituții», toate, toate acestea alcătuind pentru crea-tor o excelentă terapie literară. De-monstrația pro domo a confluenței național-universal în cadrul circulației valorilor e susținută de Nicolae Balotă cu armătura de fier forjat a erudiției și agilității sale intelec-tuale binecunoscute («Les valeurs dans la culture roumaine contemporaine»). Mai mult decît oricînd, dicotomia autenticitate-pastișă pe harta poeziei românești contem-porane, se impune atenției pe care i-o acordă Edgar Papu în «La fonction civique de la critique littéraire». O distincție necesară cu atît mai mult cu cît cititorul de poe-zie e derutat și tentat să anatemizeze în aceeași măsură talentul veritabil și cel fals. Cronica traducerilor, recenziile, caleidos-copul completează competentul «prezent» de orientare marxistă rostit de reprezen-tanți de prestigiu ai criticii literare româ-nești în lume.

În zilele noastre artistul se naște asemenea celorlalți oameni, primește aceeași educație, trăiește aceleași experiențe, se supune aceluiași legi, aceluiași instituții», toate, toate acestea alcătuind pentru crea-tor o excelentă terapie literară. De-monstrația pro domo a confluenței național-universal în cadrul circulației valorilor e susținută de Nicolae Balotă cu armătura de fier forjat a erudiției și agilității sale intelec-tuale binecunoscute («Les valeurs dans la culture roumaine contemporaine»). Mai mult decît oricînd, dicotomia autenticitate-pastișă pe harta poeziei românești contem-porane, se impune atenției pe care i-o acordă Edgar Papu în «La fonction civique de la critique littéraire». O distincție necesară cu atît mai mult cu cît cititorul de poe-zie e derutat și tentat să anatemizeze în aceeași măsură talentul veritabil și cel fals. Cronica traducerilor, recenziile, caleidos-copul completează competentul «prezent» de orientare marxistă rostit de reprezen-tanți de prestigiu ai criticii literare româ-nești în lume.

Aurel-Dragoș MUNTEANU

ai noștri și ceilalți

să reconsiderăm «loviturile impuse»

În suita analizelor comparatiste dintre jocul echipelor noastre și al celorlalte formații (de excepție) de pe glob vom pune, astăzi, în discuție *lovitura de colț și lovitura liberă* (directă sau indirectă). Fără a face exces de termeni tehnici, înțelegem să folosim aici și exemple recente (culese personal, în calitate de observator federal) din meciul *Steagul roșu — Rapid*, considerat că îndeplinea condițiile unui «adevărat derby».

După notarea subsemnatului, la acest meci au fost acordate 16 «lovituri libere» (directe sau indirecte) împărțite în mod... echitabil fiecărei echipe (8 și 8), precum și 16 «comere». Cum au fost executate cele 16 lovituri libere? De-a dreptul decepționant: trase invariabil în «zidurile» formate de adversari, fără să se vădească nici cea mai mică tendință de-a scoate efecte tactice, așa cum am avut prilejul să înregistrăm în jocul atîtor echipe de peste hotare. Există la noi, se pare, prejudecata că dacă sînt lovituri fixe, ele trebuie neapărat executate tot după un tipar fix, care nu poate aduce nici un element inedit. Și cînd ne gândim că pentru un Baratkî, un Ozon, sau un Gică Andrei, două lovituri libere constituiau echivalentul unui gol! Stăruind în falsa credință că vor izbui să trimită balonul «peste zid», cum făceau cei trei precursori ai lor, jucătorii noștri (excepție făcînd un Deleanu sau Dumitru) ratează cu seninătate aceste ocazii, pentru că nu vor să adopte, în ruptul capului, nici una din «micile strategii», pe care un Pelé, Tostao, Jairzinho ni le-au revelat, de pildă, în C.M. 1970: simularea lovirii mingii de către unul din ei, în timp ce un alt coechipier, venit din urmă, șutează, prin surprindere etc. Jucătorii noștri n-au văzut, oare, că echipele braziliene, precum și alte multe din Europa, nu repetă niciodată la o nouă lovitură procedeul celei anterioare?

Cît privește capitolul «loviturilor de colț», s-a generalizat, de cîtuva timp, «cornerul scurt», în locul celui «cu boltă». Numai că felul în care se transpune în practică noul procedeu «scurt» anulează total avantajul oferit de articolul respectiv: un coechipier, fixat la 1—2 m distanță de cel ce execută lovitură, primește pasa și nu face altceva decît s-o trimită, tot cu boltă, în fața porții (!!). Nu s-a realizat deci față de vechiul procedeu decît un avans de 1—2 m. Or, în toate aceste situații, jucătorii echipelor valoroase ale altor țări (Brazilia, R.F.G., Italia, Anglia) utilizează «cornerul scurt» pentru o combinație fulger între cei doi coechipieri, dintre care unul ajunge cu mingea în colțul suprafeței de pedeapsă spre a șuta, de-acolo, la poartă sau, dacă n-are culoar, face o pasă înapoi, unui coleg bine plasat.

Cînd vrem să preluăm ceva din fotbalul altor țări, avem datoria s-o facem cu tot cortegiul de teme tactice, iar nu numai «de ochii lumii» și cu jumătăți de măsură, cum procedează mai toate echipele noastre.

Angelo NICULESCU

I. ȘTEFĂNESCU — BUCUREȘTI:
Nu credeți că «tăierea» cuplajelor bucu-
reștene este în dezavantajul tuturor —
și al cluburilor și al publicului?

— Ba, dimpotrivă, nu numai că sînt de condamnat cuplajele, dar personal sînt indignat de zelul ieșit din comun cu care și-au umplut coloanele sportive unele cotidiane, care caută parcă în mod diabolic să forțeze federația să calce (iarăși) regulamentul, obligînd echipele să joace toate pe același teren — neutru!

E bizar să constăți că la noi există singura federație din lume care permite echipelor să joace pe terenul pe care se antrenează zilnic, care a admis în competiții superioare echipe fără să aibă măcar un singur teren propriu de instruire, care a lăsat baza materială în proprietatea unor «întreprinderi-fantomă» ce n-au întreprins mai nimic...

G. SĂVULESCU — BUCUREȘTI:
Am citit formula de echipă pe care o preconizată pentru decisiva partidă cu R.D. Germană și o găsesc nu numai curajoasă, dar și judicios gândită. Nu credeți totuși că antrenorul reprezenta-

repriza a treia

trezirea la realitate

Duminica trecută, după prînz, am traversat un pod (imaginar) care m-a pus puțin pe gînduri. Și nu atît el, cît cele două capete de pod care, pe planul mentalității, au o reală forță de tapizare pentru lumea fotbalului nostru. Cele două «capete de pod» s-au numit... Răducanu și Dumitrache.

Veneam din Giulești, unde goal-keeperul rapidist făcuse din nou «spectacol». Mingi lovite cu capul (!!), joc de libero (!!!) în fața propriului careu de 16 m, mă rog, obișnuitul «tacim de sărbătoare» al lui Rică. La un moment dat, Rapidul a fost chiar la un pas de a primi gol grație evoluției copilului său (la infinit) teribil! Întîmplător, a scăpat și echipa și Răducanu. Altă dată — în cazul Capkovicî, de pildă — n-a scăpat Răducanu, dar a scăpat, din fericire, echipa. Pentru că s-a găsit un Dobrin în zi de mare inspirație care să marcheze la timp și să ne scoată, cum se spune, din găleată. Și cu asta a scăpat și Răducanu. Cum? În stilul caracteristic. I s-a făcut obișnuita morală, Rică a răspuns cu obișnuitele lui glume, toată lumea a zîmbit serios sau a fost de o seriozitate zîmbitoare, și duminica următoare sau maximum după două duminici omul nostru din Grant și-a reluat «numerele». Iar circul—Răducanu a continuat din stagiune în stagiune, în veselia cvasigenerală. Cît nu ne ustură prea tare, ne distrăm — iresponsabil — pe seama lui. Dacă nu ar fi marcat însă Dobrin în memorabilul meci mai sus-amintit, și ne-ar fi eliminat Cehoslovacia din Campionatul Europei, ne-am fi distrat cam verde. Probabil că într-o atît de dramatică împrejurare s-ar fi trezit la realitate și Răducanu. Noi însă, ceilalți, spectatori, iubitori de fotbal, ne-am fi trezit cu siguranță la ea. O realitate la care, dă Doamne, să nu ne trezim tocmai la Leipzig! Pentru că meciul se apropie vertiginos și Rică este același. Adică, sublim și nebun!

Celălalt «cap de pod», spre plăcuta mea surpriză, Dumitrache. Transpirat, marcat vizibil de efort, internaționalul dinamovist venea la acea oră duminicală de la antrenamentul solitar pe care-l făcuse în absența echipei sale, aflată la Arad. Nesilit de nimeni, Dumitrache s-a pregătit singur, conștiincios, pentru a reveni cît mai repede în stare de joc după accidentarea sa din partidă cu Farul. Cunoscînd prea bine vechile năvăliri ale acestui atît de talentat produs al fotbalului nostru, întîmplarea (vreau să cred... neîntîmplătoare) cu Dumitrache mi se pare aproape un exemplu didactic. Trezire la realitate — maturizare — spuneți-i cum vreți — cazul Dumitrache poate să spună multe celor care au ochi să vadă și înțelegere ca să priceapă.

Trezirea la realitate. S-au pierdut destule talente și destul timp în somnul inconștienței care nu iartă și-și revendică întotdeauna, mai devreme sau mai tîrziu, victimele.

Marius POPESCU

P.S. După ce a pierdut startul în actualul campionat, Dinamo și-a dat seama că pericolul craiovean nu este o simplă glumă oltenească și a produs, în consecință, evenimentul nr. 1 al etapei în fața unei «bătrîne doamne» din care, se pare, au mai rămas doar voalurile (un rural ar spune doar fulgii)

poșta fair-play

tivei, Valentin Stănescu, s-ar putea să păra pentru că aveți unele idei ceva mai bune decît ale dînsului? De pildă o linie de mijloc Dumitru—Beldeanu sau Dumitru—Marian Popescu, sau cuplul Dobrin—Oblemenco, firește în absența posibilă a lui Dumitrache (accidentat), lîngă excelentul înaintaș piteștean?

— M-am ferit, de regulă, să discut numele jucătorilor care — după mine — ar putea compune echipa națională. O fac acum, forțat de faptul că răspund de această «poșta fair-play» a revistei «Flacăra».

De la început vreau să rețineți că eu nu am cum să intru în conflict cu Valentin Stănescu, deoarece — se spune — cele mai bune idei le are — din oficiu — antrenorul care răspunde la momentul oportun de «națională». Această prezumție pleacă și de la faptul că pentru a-și traduce în practică concepția își alege «piesele» de manevră care să-i poată interpreta «partitura». În lumina concepției care mă animă, eu pledez pentru

formația pe care am punctat-o și sînt oricînd dispus să mă «bat» pentru ea, dar s-ar putea ca ea să nu coincidă (și se pare că nici nu va coincide) cu cea «oficială», fiindcă echipa noastră încă joacă pentru a nu primi goluri. Iar eu sînt pentru părăsirea «tranșelor» înainte de a veni adversarul deasupra lor!

T. PAVEL — CLUJ: Cum priviți eliminarea antrenorului Halagian de la conducerea echipei F.C. Argeș după ce «11»-le din Trivale a cîștigat campionatul acum un an, iar anul acesta s-a calificat pentru participarea în Cupa U.E.F.A.?

— Ceea ce se întîmplă la Pitești de mai mulți ani — unde fotbalul a venit de sus în jos și nu invers — se poate explica foarte bine prin dictonul latin: «Durante causa, durat effectus» (atît timp cît durează cauza, durează și efectul). Înclocuiți vă rog cuvîntul «causa» cu așa-numita conducere salariată și veți înțelege, întorcînd în același timp capul spre a privi înapoi, că fiecare antrenor

cronica de fotbal

a turbat rapidulețul

Cine putea să creadă că echipa asta atît de simpatizată are să ne dea de furcă?

A turbat Rapidulețul, pur și simplu.

O să spuneți că fac floricele pe hîrtie ca să mai scot un ban, dar vă întreb: ați văzut filmul televiziunii de duminică seara? Era ca un bal mascat. Lume pe garduri, casieri opăriți, arătînd că nu mai au ce vinde (e vorba de bilete), lume luminată afirmată ca-n spînzurătoare, unii pe stîlpi ca Simion din Biblie, care pe afară blestemîndu-și ceasul cînd au căzut în doaga fotbalului.

Ce vor giuleștenii să demonstreze? Că sînt iubiți? Știm! Data trecută, pe «23 August», Sportul studentesc a adunat numai 300 de suflete, din care 60 de păzitori, iar Rapidulețul 15 000. Și asta știm!

Duminică la prînz, cînd omul mai răsuflă și el, iar a Sportul Rapidulețul 17 000 de microbiști. Și asta știm! Adunat studentesc numai 3 000, dacă cifra nu a fost umflată.

Ei și?

Dragoste, dragoste, dar nici așa! Există mai multe bănuieli. Ori că în Giulești s-au deschis mai multe magazine de textile care nu desfac suficient marfa și clubul de peste podul Grant ajută astfel în îndeplinirea planului, ori că violettei recrutează alpinisti, dacă ținem seama de escaladările necesare pentru a intra în incinta stadionului lor! Și mai sigur este că la mijloc e vorba de un pariu: al lui Macri vor să termine cu suporterii pe care îi au, chinîndu-i ca pe hoții de cai. Barem dacă nu cotizează, să-i lase fără nasturi, fără pantaloni și fără șteruri la pantofi, să-i zdrelească bine, să le scoată suflatul pentru că, așa cum scriu toate ziarele de luni, tot nu se joacă fotbal în Giulești, cel mult un fel de comedie, cu un Răducanu pe post de centru avansat.

Glumă, glumă, dar ce ne facem totuși cu această situație caraghioasă și periculoasă pentru fotbalul nostru? Uite, mîine e cuplaj iar, vreau să las gîinile și să viu la București să văd și eu cu ochii mei cum mai arată sportul ăsta cu balonul rotund. Ce-o să pățesc încă nu știu, că eu scriu de luna. O să joace Macri cu echipa lui la cinci dimineața (are nărvuri din astea)? O să alergăm iar din Giulești în «Republicii», sau pe Dinamo, sau o să inaugurăm Ghencea; schimbăm patru tramvaie, șapte troleibuze, blestemînd și rugîndu-ne la Dumnezeu să retrogradeze două echipe din Capitală pentru ca la anul să nu ne mai doară capul!

Federația, pe care abia cu o săptămînă în urmă am lăudat-o, dă din umeri și se spală pe mîini ca Pilat din Pont: nu ne amestecăm, e treaba cluburilor. O fi, dar cluburile ale cui sînt? Ale firmei «Nivea», ale «Hanului cu prepeleac» sau ale întreprinderii de întors lîna? Este ea, federația, așa de bogată încît să suporte pierderile ce se înregistrează duminică de duminică prin aceste programări atît de arbitrare? Sînt cluburile chiar atît de bine mersi încît să nu le doară că la unele stadioane vin 60 de suflete și la altele se înghesuie lumea ca la pomana lui Mielu?

Parcă nițică ordine trebuie făcută, parcă cineva trebuie pus la colț. Și la urma urmelor gradul de pericol al meciurilor organizate pe un teren impropriu, cum este cel din Giulești, nu are nici o importanță? Vrem să avem și o catastrofă? Nu ne ajunge că fotbal nu am mai văzut de nu mai știm cînd?

Eugen BARBU

P.S. Nu-mi place liniștea de la echipa națională. Ultimele partide amicale atestă o lipsă de formă ce nu poate fi trecută cu vederea. Chiar mergem la Leipzig ca la tăiere? E frumos să dai pronosticuri roz, dar după meciul cu R.D.G. ce-au să mai zică unii dintre noi? De pildă, Valentin Stănescu a cărui seninătate mă înfioară?

adus la conducerea echipei n-a reușit să prindă rădăcini fiindcă ar fi «crescut» prea înalt și ar fi acoperit «firul de pir»... adică «efectul». Să sperăm că ulciorul nu va merge totuși de multe ori la apă, mai ales: că acesta din povestea noastră s-a mai spart o dată...

I. SZABO — ORADEA: Vă cer doar patru nume: numele campioanei și a celor trei echipe care — vreau să cred — vor retrograda?

— Faptul că Universitatea Craiova și-a făcut încet-încet transferuri valoroase, avînc la ora actuală nu numai o echipă, dar și «rezerve» foarte bune, că în ediția precedentă s-a fript o dată dovedindu-și stîngăcia (sau nepriceperea) în a păstra locul prim pînă la finalul «cursei» și că antrenorul ei face parte și din «senatul universității» (în calitate de profesor, bineînțeles, și nu de antrenor), mă determină să vă răspund ușor la prima întrebare: **Universitatea Craiova.** De retrogradat, cred eu că iar nu vom avea nici o echipă retrogradată...

Constantin TEAȘCĂ

tenis

caralulis: la 5-4 și 30-0 pentru ovici, în setul 4, am crezut că vom câștiga...

Întors de curînd de la San Francisco, căpitanul ne jucător al echipei române de tenis, *Cristea Caralulis*, a răspuns cu amabilitate întrebărilor noastre.

— În ciuda scorului, ce mi se pare cam sever, ai avut totuși vreun moment impresia că se putea câștiga acest meci?

— Da! În ziua a treia. În meciul lui Ovici, cînd acesta conducea cu 5-4 și 30-0 în setul al patrulea. Sînt convins că odată ajuns în setul decisiv, Ovici ar fi câștigat pentru că adversarul său dădea mari semne de oboseală. La 2-2, înfrîngerea dintre Năstase și Smith ar fi avut alt aspect.

— Crezi că pe zgură Ovici ar fi câștigat împotriva lui Riessen?

— Greu de spus. Probabil că da. În orice caz, americanul nu ar mai fi beneficiat în așa mare măsură de avantajul serviciului său.

— Ți-a plăcut meciul Năstase-Smith?

— Foarte mult. Se spune că a fost cel mai bun meci al anului.

— Cu ce l-a bătut Smith pe Năstase?

— Cu serviciul. Trei ore și jumătate. Smith a servit incredibil de precis și de tare.

— Se poate vorbi despre un «complex» al lui Năstase în fața lui Smith, în înfrîngirile de Cupa Davis?

— Eu cred că nu. Ei sînt atît de apropiați valoric încît aș zice că este mai curînd o chestiune de zi și de șansă.

— Cînd s-a decis rezultatul meciului lor?

adversarii lui năstase

rod laver

S-a născut la 9 august 1938 în localitatea Rockhampton, din Australia. Are înălțimea de 1,74 metri și greutatea de 68 de kilograme.

Cîștigă pentru prima oară Wimbledon-ul în 1962 și repetă performanța în 1963, 1968 și 1969. Termină neînving de două ori la Roland Garros (1962 și 1969), de trei ori în Australia (1960, 1962 și 1969) și de două ori la Forest Hills. Între anii 1962 și 1968 se află în fruntea grupului profesionist, alături de K. Rosewall, P. Gonzales și L. Hoad. Rod Laver este singurul jucător din lume care reușește două Grand Chelem-uri (1962 și 1969).

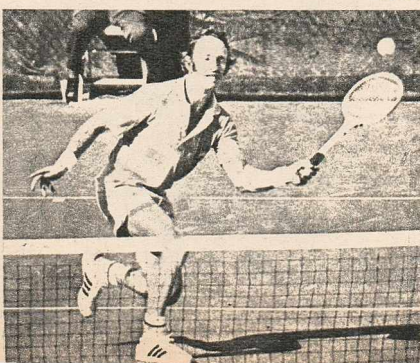
Anul trecut, Rod Laver a fost obligat la un repaus forțat de patru luni datorat unui traumatism al coloanei vertebrale. În primăvara acestui an, reintrarea lui a fost rapidă, astfel că după circuitele W.T.C. el se află din nou printre fruntașii tenisului mondial, fiind selecționat în echipa de Cupa Davis a Australiei.

Înzestrat cu o deosebită capacitate de relaxare, Rod Laver este capabil de eforturi ieșite din comun, ceea ce explică în bună măsură tururile sale de forță. Bratul său stîng, cu care mînuiește racheta, este foarte dezvoltat, fiind comparabil cu cel al unui om în greutate de 90 de kilograme.

La cei 35 de ani ai săi, Rod Laver declară că nu se consideră în declin, dar că dorește totuși ca în viitor să participe la un număr mai restrîns de concursuri. Vorbînd despre proiectele sale, Rod Laver amintește că va deschide, împreună cu partenerul său de dublu, Roy Emerson, cîteva cluburi de tenis. Primul la New Hampshire, cu opt terenuri în aer liber și patru terenuri acoperite.

Despre Laver, Năstase afirmă: «Rod este un mare jucător. Viteza și constanța jocului său te obligă la un efort intens. Pe partea dreaptă, respectiv stînga lui, maschează foarte bine lovitură, astfel că nu-ți poți da seama de traiectoria mingii decît în ultimul moment».

S.G.

— La 3-3 în setul decisiv cînd, pe serviciul lui Smith, Ilie a avut două avantaje.

— Cum a funcționat dublul Năstase-Santei?

— Serviciul lui Santei rămîne încă punct slab al acestui dublu.

— Faptul că am jucat pentru prima oară cu mingi de culoare galbenă a constituit pentru noi un handicap?

— Nu. Culoarea galbenă a mărit vizibilitatea mingii, contribuind la ridicarea nivelului calitativ al meciurilor.

— Cum s-a comportat publicul?

— Ne-am bucurat de foarte multă simpatie, jucătorii noștri fiind de nenumărate ori aplaudați la scenă deschisă.

— Arbitrajul a fost obiectiv?

— S-au făcut cîteva greșeli, dar ele mi se par inerente pe un teren pe care mingea nu lasă urme. În orice caz nu pot spune că arbitrajul a defavorizat vreuna din echipe influențînd rezultatul.

— Crezi — hai să folosim o limbă românească, lîmpede, fără echivocuri — că echipa americană a fost mai bună decît echipa noastră?

— Da. Este și mai omogenă. Americanii au foarte mulți jucători buni. Cred că marea lor dificultate este să-i selecționeze...

Stefan GEORGESCU

Angelo NICULESCU

Prezentarea mascotelor viitorului campion mondial de fotbal! În imagine, Caroline Holmes, din Cardiff, una din frumusețile Cupei Mondiale, jonglează cu balonul rotund.

săptămîna aceasta, la București — al IV-lea simpozion internațional de sociologia sportului — generația de mîine se educă azi prin mișcare, joc, întrecere sportivă

«În folclorul românesc există o expresie: „Ziua bună se cunoaște de dimineată”. Tot astfel, în viața omului, jocul este un mod de expresie a copilăriei, un început fericit, plin, bogat, ce asigură realizarea deplină a personalității sale, în formele cele mai diverse de manifestare și angajare socială». Am citat din salutul tovarășului Virgiliu Radulian, președinte al Comitetului român de organizare a celui de al IV-lea Simpozion internațional de sociologia sportului, dedicat temei «Rolul social al jocurilor copiilor».

Deschis marți, 28 august a.c., în aula Universității din București, acest simpozion și-a propus ca prin lucrările sale — la care participă cu referate și comunicări reprezentanți din aproximativ 20 de țări — să contribuie la fundamentarea și îmbogățirea activității celor care se ocupă de formarea și educarea noilor generații. Aria vastă a problematicii propuse pentru acest an angrenează în dezbateri specialiști din cele mai diverse domenii de activitate, cadre universitare, profesori, cercetători, favorizînd o colaborare fructuoasă, un bogat schimb de idei între participanții la acest simpozion, în cadrul căruia a fost reliefată contribuția unor discipline științifice de importanță primordială în domeniu, cum ar fi sociologia, pedagogia, psihologia etc. Pînă astăzi au avut loc ședințe de lucru în cadrul cărora s-au luat în discuție, con-

un sfat colegial pentru actualul antrenor al naționalei de la fostul antrenor al naționalei...și la craiova nasc jucători pentru reprezentativele țării

Spusele cronicarului moldovean — devenite termen fertil de referință pentru toate regiunile țării — sînt astăzi mai potrivite ca orînd și ca oriunde pentru jucătorii din Cetatea Banilor olteni. Echipa *Universitatea Craiova* a încetat de a mai fi o simplă «cutie cu surprize» care culege rezultate fluctuante și întîmplătoare. Ea a ajuns, acum, să-și definească o puternică personalitate, printr-o serie întreagă de coordonate ce includ maturitate tactică, pasiune și ambiție, sudură între posturi și compartimente, viață sportivă a jucătorilor etc.

La Craiova se făuresc valori autentice, pe lîngă care selecționerii echipelor naționale nu mai pot trece indiferenți. S-au forjat acolo noi cupluri de apărători centrali și laterali, excelînd primul prin Deselnicu și Boc (noul venit s-a încadrat perfect în angrenajul echipei), iar cel de-al doilea prin Niculescu și Velea, ambele reușind să se completeze, să se dubleze, pentru a deveni o reducă greu de cucerit de oricare linie de atacanți adversi. Mijlocul terenului, prin Lucian Scrimbeanu, a ajuns să coordoneze cu o mare luciditate acțiunile înaintașilor proprii, printre care strălucesc, ca stele de primă mărime, impetuosul Oblemenco și aripile Tarălungă și Marcu. Cred că, alături de cele două extreme craiovene, merită să fie selecționată și această piesă piston, capabilă să spargă zidurile masive ale apărării adverse, Oblemenco, care prin marea lui sete de gol, prin forța fizică și morală ce o dezlănțuie pe teren, polarizează toată încrederea și pasiunea noului val al fotbalului oltenesc.

Să sperăm că Oblemenco nu ne va înșela speranțele, așteptările, dorințele pe care nu numai oltenii săi, ci și întreaga masă a iubitorilor fotbalului românesc le-au investit în golgeterul țării noastre.

cronica ringului

«știți cum se crește un semigreu?»

Întrebarea aceasta mi-a pus-o antrenorul Furesz în discuția pe care am avut-o despre «Turneul Prieteniei», disputat la Galați. «Speranțele» boxului nostru pentru J.O. de la Montreal s-au prezentat bine, reușind să cucerească patru din cele 11 medalii de aur, prin Paul Dragu, Niță Robu, Pavel Istrate și Costică Dafinoiu. Dar nu despre învingători am vorbit mai mult de data aceasta cu fostul antrenor dinamovist, ci despre unul dintre învinși, Mircea Simon, boxer de categorie semigreu.

«Deși Mircea nu mai este elevul meu — îmi spunea Furesz, antrenorul care are în palmares mulți campioni de juniori — m-a înfrîngat nespun înfrîngerea sa în finala turneului de la Galați. După cele două frumoase victorii obținute în meciurile cu boxerii americani, mă așteptam din partea sa la succese în serie. Știe box cu carul... Am auzit însă că în finala de la Galați l-au fluierat spectatorii. M-a durut acest lucru, deoarece eu rămîn la părerea că Mircea Simon va fi unul dintre cei mai buni «semigreii» pe care i-am avut noi vreodată. Îi urăsc pe spectatorii de box care fluieră un învins. Ce știu ei, de exemplu, despre Mircea Simon? Aș vrea să le spun că băiatul acesta a renunțat la tot timpul său liber pentru a deveni boxer. Visul său cel mai mare e să ajungă campion olimpic. Cînd a venit, în 1965, la «Tînărul dinamovist» avea 12 ani și nu cîntărea mai mult de 50 de kilograme. A avut tăria să se pregătească timp de patru ani fără să fi cunoscut măcar satisfacția susținerii unui singur meci oficial. Abia în 1969 a luptat în partide oficiale, la categoria mijlocie mică (71 kg.). Un an mai tîrziu, la Brașov, cucerea primul său titlu de campion național de juniori. În 1971 a primit medalia de aur la tradiționalul turneu internațional de la Berlin, fiind declarat cel mai tehnic boxer al competiției. Acasă cucerește cel de-al doilea tricou de campion... Poate că valoarea sa actuală ar fi mult mai mare dacă în 1972 nu se îmbolnăvea de hepatită, fiind obligat să-și întrerupă pregătirile timp de un an și ceva. Toate acestea nu le știu sau le-au uitat spectatorii. Mircea Simon și-a reluat antrenamentele anul acesta, devenind din nou campion național de juniori. Acum s-a întîmplat să piardă finala de la Galați și spectatorii nu l-au iertat. L-au «judecat», cred eu, cu prea multă asprime. Nu așa se crește un tînăr «semigreu» sau «greu». Toate acestea doresc să le afle spectatorii nemulțumiți...»

Am reprodus cîteva din gîndurile cunoscutului antrenor în speranța că le vor citi și cei care, la Galați, au fluierat un învins, un boxer tînăr în care s-au investit ani de muncă și foarte multă încredere. Ce vor spune acești spectatori dacă Mircea Simon va deveni, cîndva, un mare campion, așa cum speră mulți dintre specialiștii care l-au văzut boxînd?

Petre HENT

puternic afectată de unele efecte mai puțin dorite ale universalei revoluții tehnico-științifice.

Omul, ieșit pe zi ce trece tot mai mult de sub imperiul întîmplării, își propune să acționeze conștient pentru educarea multilaterală a generațiilor viitoare, și nu numai în cadrul restrîns al fiecărei familii în parte, ci la nivel național și internațional. Este cunoscută ponderea deosebită pe care o au mișcarea, jocul și întrecerea sportivă în viața copiilor, în formarea și educarea lor. Numai studiul și coordonarea științifică asigură copilului posibilitatea de a-și dezvolta potențialul creativ, de a-și descoperi aptitudinile practice, implicînd un mediu propice manifestărilor sale spirituale prezente și viitoare.

Mîine va avea loc cea de-a V-a plenară și ultima în cadrul acestui simpozion, plenară în care, în urma prezentării concluziilor grupelor de lucru, se vor expune concluziile întregii manifestări care a durat aproape o săptămîină, concluzii susținute de către Henri H. Stahl (România) și Andrzej Wohl (Polonia).

În final, poate că nu este lipsit de interes să amintim că în cadrul aceluiași simpozion, alături de cei mari, preocupați de dezvoltarea armonioasă, fizică și psihică, a copiilor, aceștia din urmă au fost prezenți nu numai în dezbaterile participanților, ci și prin expozițiile «Expedițiile Cutezătorii» și «Jocul preferat».

Toma MICHINICI

casa omului

Adunăm case. Cui i-o fi venit în minte prima oară că trebuie să adunăm case? Cine o fi avut presimțirea că odată și odată o să adunăm casele ca pe ulcele și talgere, ca pe icoane și ștergare, ori ca pe drahme sau sesterti găsiți în oale ascunse? N-a fost, fără îndoială, în sufletul omului acela nici frica de vânt, nici gândul la ploile care putrezesc dranița, nici neputința în fața carilor care rod noaptea, pe lună, grinzile. Atunci, n-o fi fost decît frica de timp, de timpul răbdător care curge, și schimbă, și înnoiește, și ia cu el în deltele uitării lui case și oameni ori îi preschimbă în amintiri? Adunăm casele străvechi în splendide muzee în aer liber, pentru că ele sînt istoria vechii noastre civilizații.

Etnografii și sociologii ar putea vorbi mai amănunțit despre influențele economice și ale tehnologiilor de tot felul asupra așezărilor noastre străbune, despre cauzele și efectele lor de-a lungul secolelor. Pentru noi o casă este însă în primul rînd sufletul omului, gîndurile lui, lupta lui cu timpul și spațiul geografic, părerea lui despre lume.

Înainte de a fi o casă, pe cînd molizii erau corhăniți în păduri, și nu erau pereți și nu erau apele mici sau mari ale acoperișului, casa a fost lupta drumului cu soarele. Bătrînii meșteri, care nu cunoșteau minunata geometrie a lui Euclid, nici cele șase categorii ale arhitecturii lui Vitruviu, își puneau și ei întrebări, dar ele n-au rămas nici scrise, nici îmbrăcate în denumiri frumoase ca «ordinatio», «dispositio», «distributio», «eurythmia», «symetria» sau «decorum». Întrebarea lor, plină de îngîndurare, era aceea: dacă fața casei trebuie să fie spre soare, sau spre drum? Nimic nu este mai patetic decît lupta aceasta cu punctele cardinale, pe care nici o putere nu le poate schimba. Soarele, știau bătrînii meșteri, aduce lumină în odăi, căldura cerului, un pic de frumusețe și înflorește vizdoagele. Dar drumul e locul carelor cu fîn și porumb, al turmelor, al boilor oboșiți; la drum e lumea; pe aici trec fericitele mirese și bătrînii în ultimele lor călătorii prin sat. Drumul e munca și viața și din bătălia lui cu soarele meșterul înțelept i-a dat aproape întotdeauna cîștig de cauză și a așezat fața casei spre drum, în afară de casele risipite pe versantele dealurilor cînd relieful îi subjugă toate dorințele.

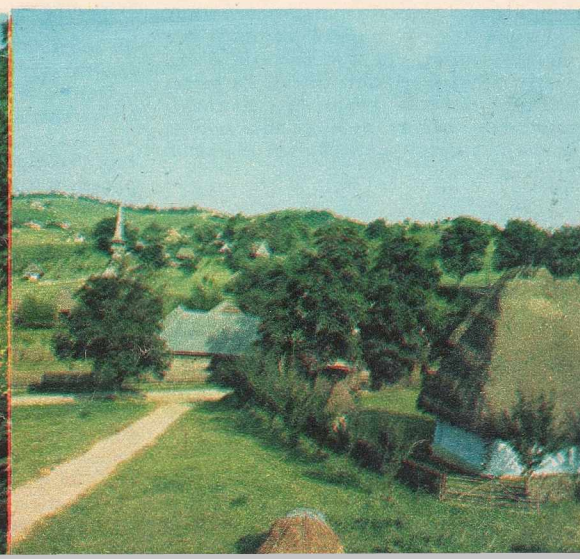
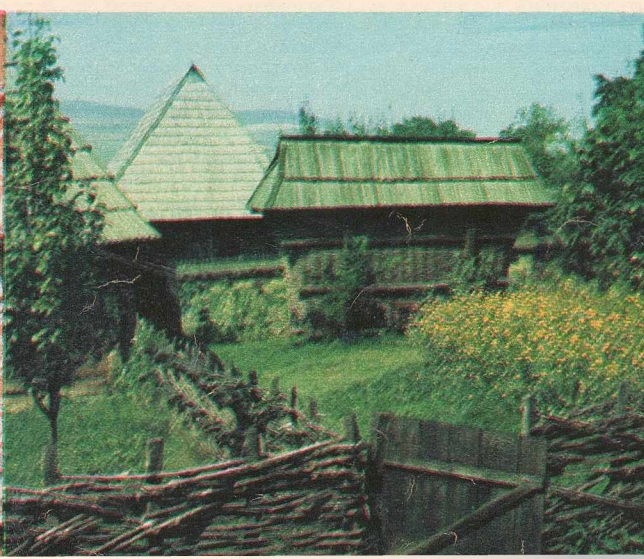
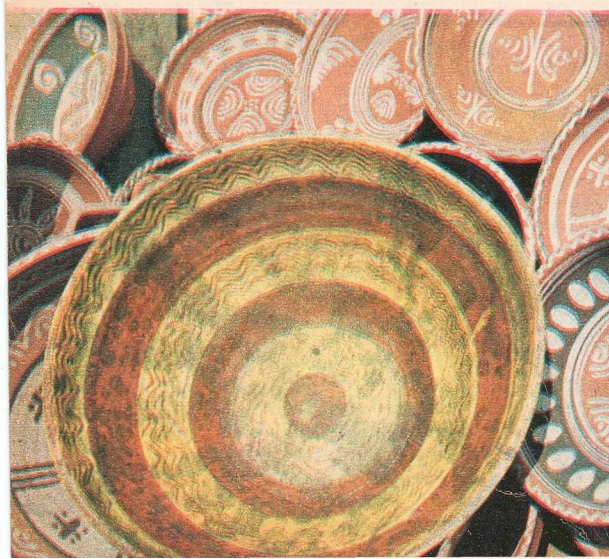
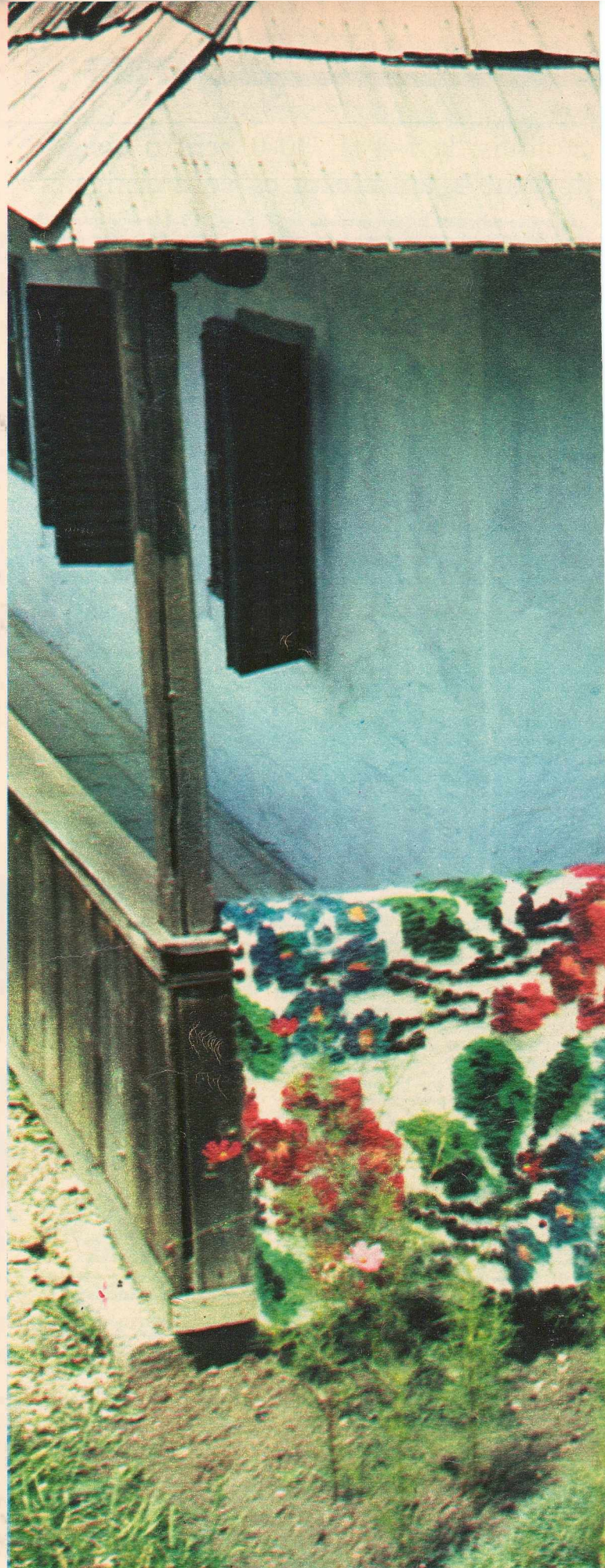
Apoi veneau trunchiurile de molid din pădure și marile probleme de «dispositio», acea viziune care privește proporțiile planurilor orizontale și verticale ale casei, raportul dintre lungimea fațadei și cea a laturilor, raportul dintre înălțimea pereților și cea a acoperișului. Totdeauna cînd văd o casă ascunsă prin sufletul unui sat, și încerc să-i ghicesc vîrsta, mă uit la acoperiș. Bătrînii îl făceau de două ori mai înalt decît pereții. Înalt, cu ape repezi, pentru ca ploile toamnelor să nu zăbovească și nici zăpezile să nu-și afle culcuș. Orice casă e supusă locului geografic; dar și anotimpurilor și climelor și bătrînii își modelau casele după legile naturii.

Apoi mă uit la ușă: o intrare veche e de obicei așezată în stînga și dă într-o tindă; apoi la ferestre, mereu mici, parcă uitate printre birne, unde doar o față pentru o fereastră poate privi mersul norilor sau sosirea carului cu fîn; apoi la culoarea pereților, care e mereu de-un albastru intens, dacă nu cumva soarele atîtor zile nu i-a sorbit pigmentii ca să-i dăruiască înfinitului și a lăsat să apară chipul varului. Dar cîte povești nu s-ar putea spune despre o casă veche? Despre grajdul cu șura, despre carul cu loitrele obosite de-atîta cărat, despre gardurile din nuiete împletite, despre trifoiul pîtic din ogradă, ori despre socul care doarme la umbra temeliiilor din piatră lată de rîu.

Dar să nu uităm: înainte de a fi patru ziduri și un acoperiș, înainte de a fi o poveste, casa este sufletul și viața omului. Aici sînt diminețile, cînd încă soarele n-a răsărit, și bărbatul și femeia se iubesc; aici e închis țipătul nou-născutului, aici e prima lume a copilului care descoperă caierul mamei, cloșca din ascunzișul cuptorului și puii galbeni și cîteodată pe lov putrezind nepăsător pe gunoi într-o icoană; și tot aici sînt lungile ceasuri de agonie ale moșnegilor; și colindele și cîntecele.

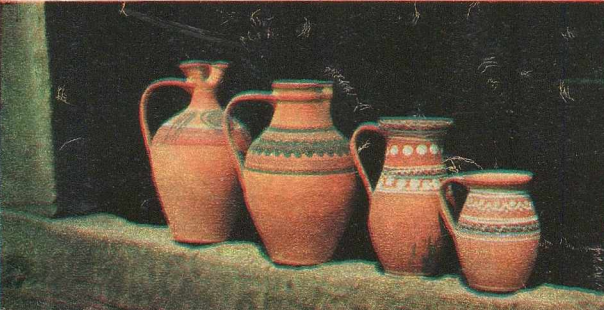
Generații trec, generații vin și așa, pe nesimțite, îmbătrinește și casa, dranițele putrezesc, lumea se schimbă, colțarii, laitele și blidarele se demodează. Atunci casa a ieșit din timpul său, a intrat în istorie și-o admîrăm în muzee.

Cornel BOZBICI

Fotografii de Ion PREDOȘANU

ȘI A FOST ZIUA ÎNTÎI

...M-am bucurat când am ajuns din Sinaia la Cota 2000, dar am regretat că nu am luat binoclul. Puteam să admir panorama listei de prețuri prinsă de o mină dibace pe un perete aflat la o distanță de patru metri de teigheaua barului unde se desfac băuturi și cafele. Chiar dacă nu e ceață, chiar dacă nu e nor, tot nu poți descifra nimic. Locul cu această vizibilitate redusă se numește telegara Cotei 2000.

...La ora 14,45 m-a lovit o indispoziție din cauza unui ardei umplut. Pe nota de plată a fost evaluat la 8,70 lei. Pentru un singur ardei mi s-a părut cam mult. «Asta-i gramajul — mi-a spus șeful bucătar... un ardei 110 grame... cu carne... cu sos... cu tot. Dacă doriți, vi-l punem pe terezie!» Am prezentat delegația pentru niște explicații suplimentare. Parcă nu mai era sfânta miercuri, ci schimbarea la față. «De ce nu v-ați prezentat de la început? Vă dam doi ardei!»... Scena s-a petrecut la restaurantul cabanei Cota 2000.

...După un drum lung, neprevăzutul ne-a scos în cale pe Gheorghe Bordea, cabanierul de la Babele.

— Nu mai insistați, că n-avem nici un loc...

— Dar venim de la Vîrful cu Dor, și e seară, și se anunță intemperii.

— Încercați-vă norocul la Omu.

Am plecat, dar o ploaie nemiloasă ne-a întors din drum cu hanoracele strîmțate.

— Iar ați venit? O să dormiți în sala de mese! Cum știți! Pături n-am, saltele n-am, ceasfaturi n-am.

De unde nu e, nici turistul nu cere. Unii au fost cazați în podul cabanei. Altor — miracol! — li s-au găsit locuri în cabana ale cărei paturi sînt ocupate în marea majoritate de muncitorii care construiesc noua linie de teleferic Bușteni-Babele. Seara a trecut pe nesimțite fiindcă băieții de la teleferic s-au încins la o partidă de cărți cu strigături. De două ori un «popă» și o dată o «damă» fac cu insistență apel la facultățile mele auditive. E aproape miezul nopții. Unii sforăie, alții plusează. Somnul îmi dă tîrcoale, dar n-are curajul să se urce în patul cu cearșaf neschimbat pentru motivul că rufele nu se spală «în familie», ci jos, în Sinaia. Înainte ca plumbul să-mi închidă pleoapele, am mai aruncat o privire încăperei cu 20 de paturi suprapuse, cu un cuier și un dulap de haine pentru două persoane și cu o sobă în jurul căreia bocancii, bascheții, salopetele și hanoracele fac casă comună, la uscat, într-o aglomerare de oameni și recuzită ce-mi amintesc de ambianța uneia din celebrele drame ale lui Maxim Gorki.

ZIUA A DOUA

...Joi, 9 august, am făcut o descoperire surprinzătoare. În sala de mese de la Babele au apărut niște cești fără coadă și făcute zob pe toată circumferința gurii. Lîngă ele, niște furculițe și linguri de o valoare arheologică tot atât de evidentă, încît aveai impresia că au fost scoase din cine știe ce sarcofag. S-au născut, firește, controverse. Unii au fost de părere că aceste vestigii ar aparține culturii Boian. Alții, dimpotrivă, le-au atribuit cul-

Păcat că nu mergeți mai des în Bucegi, tovarăși din Ministerul Turismului! Ar fi bine — zicem noi — să vă luați alpenștocul și să vă croiți cărare și către altitudinea înaltă unde, alături de floarea de colț, sălășluiește și prea puțin binecuvîntata raritate a acestor locuri de piatră: ospitalitatea rarefiată. O ciudățenie a ambianței carpatine care prinde rădăcini pe stîncile unde năravul își taie potecă printre jnepeni și albastrele. Cum bănuim că n-ați avut prilejul de a cunoaște această curiozitate montană, vă punem la dispoziție însemnările recente ale unui călător în lumea masivului ce trece prin fruntea țării.

din jurnalul unui supraviețuitor în bucegi

turii Gumelnița, aducînd drept argument că n-au fost găsite în preajma scobitorilor și șervețelelor de masă, născocite mult mai tîrziu de mintea omenească.

...De trei zile stau aciuat într-o peșteră de 2x2 metri. Nu are stalactite și nici stalagmite, dar are un nume foarte frumos: campingul de la cabana Peștera. Ambianța locului i-a împrumutat niște însușiri comune: dimineața te scoli cu bruma pe pereți și cu roua pe față. Salteaua «transpiră» și ea, numai Oficiul județean de turism Dimbovița nu transpiră deloc. De cînd a luat sub aripa-i obləduitoare cabana Peștera, nu a ridicat un pai. Campingul deteriorat de intemperii trebuia scos din uz încă de acum doi ani; dormitorul cabanei, distrus în urmă cu trei ani de un incendiu, nu a aprins încă dorința renașterii din propria-i cenușă. Explicabil. Pasărea Phoenix nu trăiește în Carpați. Din cauza aceasta, turiștii care nu găsesc un pat la Peștera sînt trimiși la cabana Padina. Padina îi trimite înapoi la Peștera.

ZIUA A TREIA

...Vineri, 10 august... ora 23. Sala de mese de la Padina a luat aspectul unui dormitor. Confortul este oferit de patul pliant în care unii, este drept, dîrdăie fiindcă nu știu să se întindă cît le este pătura. La doi pași de noi, în Valea Horoabei, cabana inaugurată recent, cu încăperi mobilate după ultimul jurnal, răspunde doar la trei solicitări. La intrare, îmbietoarea clădire are o inscripție: «Cabană forestieră... accesul interzis». Ni s-a spus că această ctitorie aparține întreprinderii forestiere Tîrgoviște și că a fost ridicată, într-o rezervație naturală a Academiei, pentru muncitorii forestieri. Am înțeles mai bine acest lucru în dimineața zilei următoare cînd am văzut parcate aci trei autoturisme ale muncitorilor forestieri cu numere de DB și B, dar n-am priceput

de ce un spațiu de cazare atît de cuprinzător (și, vai, nu e singurul!) rămîne gol peste noapte într-o zonă montană atît de mult solicitată unde atîți turiști dorm în podurile și sălile de mese ale cabanelor sau în campinguri care concurează cu atîtea șanse peștera.

...Am adormit și-am retrăit visul de peste zi... Ora 14,15 la cabana Scropoasa. O poftă pantagruelică deschide dialogul. «Cu ce ne puteți servi?»... «Cu sărmăluțe, văcuță cu sos de roșii și...» Am făcut bonul, am achitat, dar la bucatăria ni s-a spus că mîncarea s-a terminat. «Și ce ne rămîne de făcut?»... «Să mergeți la altă cabană».

Asta ca să avem poftă de mîncare.

ZIUA ULTIMĂ A AMNEZIILOR

...Azi am făcut o recapitulare a amneziilor întîlnite. La cabana Peștera am achitat costul dormiturii pentru trei zile, dar ni s-a eliberat chitanța pentru două zile. Cabanierul de la Omu a uitat să afișeze prețurile, din care motiv nu ne-am putut da seama cum altitudinea influențează în mod direct creșterea prețurilor (la Ci-Co Cola, de pildă, de la 1,75 lei în Cîmpia Dunării la 3,55 lei la Padina și 4 lei la Omu). Inspecția comercială a județului Dimbovița n-a mai trecut, în mod oficial, pe la cabana Padina de la 21 octombrie 1971, cînd a fost întocmit ultimul proces verbal; ceea ce adeverește, vorba poetului, că și uitarea este scrisă în legile omenești. La amnezia inspecției comerciale se alătură cea a cabanierului, care a uitat să afișeze la bar condica de sugestii și sesizări (prudența este mama înțelepciunii, fiindcă la 8 august lipseau de la cabană dulciurile, răcoritoarele și alte articole alimentare solicitate de turiști). Oficiile județene de turism Prahova și Dimbovița au uitat să mai trimită și piine proaspătă la cabanele din Bucegi. Înainte existau cuptoare de piine la cabanele Padina și Peștera. Existau și rentau.

COBORÎREA

...Ultima filă din jurnalul meu. Cobor stăpînit de mîhnirea că multe tradiții ale ospitalității montane se pierd ca și floarea de colț. Cobor cu sentimentul regretului că astăzi, în condiții noi, niște nechemati dau alpinismului nevalgiile înaltei altitudini. De aci, de jos, privesc către hornurile de piatră și respir adînc aerul curat, gîndindu-mă că acolo, sus, ospitalitatea rarefiată își continuă încă marșajul pe cărările întortocheate ale indolenței.

Mihail GOSPODIN

capriciile gustului

paradoxalele vacanțe

Pretutindenii, astăzi, oamenii se istoviți din concediu. Vrem, nu vre primele zile după întoarcerea din concediu nimeni nu reușește să intre comp ritmul de lucru ce îi este specific. Drept concediu, alături de dreptul la odihnă și la repausul săptămînal, a fost o în ultimele secole, printr-o luptă dusă în condiții extrem de dificile. În secolul al XVIII-lea și XIX-lea, concediul era zintă timpul de refacere fizică și psihică la care trebuie să aibă dreptul orice om muncește. Prețul luptelor neîncetate tuturor celor ce muncesc pentru obținerea unui regim de lucru, a unor drepturi unui nivel de viață corespunzător a fost concediul anual, acordat prin lege, a în majoritatea țărilor lumii. S-a întîlnit însă un lucru pe care mințile luminate secolele XVIII și XIX nu-l prevăzuseră. Concediul, odată obținut, ca drept pentru fi salariat, devine o obsesie. «Cînd ne concediu?», «Cum ne vom petrece concediul?», «Ce vom face în concediu?» — formule ce revin, obsedant, în discursurile contemporane, atît la nivelul familiei, la nivelul unor grupuri sociale mai mici. Inițial, concediul se justifica în calitate de timp de odihnă, de timp de refacere și spirituală a individului, după o perioadă de eforturi susținute, pun doar cu cîte o zi de repaus săptămînal. Concediul, în accepțiunea sa inițială, justifica drept timp de odihnă și timp de reflecție, timp de distracție și timp de creație, timp de uitare a grijiilor cotidiene și timp de informare culturală. După săptămîni și luni de activitate intensă în contextul unor aglomerații umane care pun nervii la încercare, concediul se justifica drept acea perioadă de regăsire cu sine, retragere în sine și de comunicare cu lumea, dincolo de orice grabă, dincolo de orice precipitație. Iată-ne însă, în deceniul al XX-lea, obsedați de ideea concediului — «cînd vom lua concediu» și «vom face în concediu» — într-o asemenea măsură, încît acesta a devenit o grijă. Timp de refacere, concediul se transformă astfel, pe nesimțite, în timp de grijă, tensiune nervoasă, de preocupări mărunte, Marile stațiuni turistice, marile centre de odihnă, acele «kuzine de repaus», cum mai avut ocazia să le numim, polarizează și egalizează, potrivit unui tipic birocratic tăgăduit, mii și mii de oameni. Plajele, stațiunile montane au devenit locuri de înșălă. Aglomerația din unele stațiuni de odihnă nu rămîne cu nimic mai prejos cea din tramvaiele și troleibuzule care cură în orele de dimineață, ducînd lumea serviciu. Ce mai înseamnă concediul în aceste condiții? Trenurile, autobuzele de neîncăpătoare, în vederea transportării menilor la locul unde urmează să-și petreacă concediul. Pretutindenii nervi, pretutindena alergătură, pretutindenii oboseală. Concediul — prin definiție timp de refacere fizică, psihică, morală — se transformă, astfel, în contrariul său. Nu cumva noi nu știm încă să utilizăm cum trebuie unele cuceriri civilizate moderne, ale societății în care trăim? Nu cumva din timp de refacere personalității, noi am transformat un concediu într-un timp de distrucție a acesteia? Pe litoral, la munte sau în altă parte unde lumea merge în concediu, se înreț trează, astăzi, o creștere simțitoare a coeficientului de promiscuitate, de vulgaritate un refuz al reflecției și o sensibilă cedare simțului responsabilității. Paradoxul concediului, astăzi, inclusiv la noi, constă în preocuparea înregistrată la proporții grijorătoare uneori de a face din el o activitate toxică, din punct de vedere psihic. Sînt multe și complicate problemele care le ridică, astăzi, procesul de construire a noii societăți și de formare a unui om nou. Printre elementele de ordin educativ care trebuie să le avem pe viitor în vedere figurează, fără îndoială, și efortul de a face înțeles sensul superior al unor cuceriri civilizate contemporane, al unor drepturi pe care socialismul le asigură fiecăruia. Necesitatea timpului petrecut în concediu să fie petrecut, de către orice om, în conformitate cu nevoile spirituale și simțite și nu după cum e moda, indiferent de rezultatele negative la care se ajung apoi.

Gheorghe ACHIT

ce profetim, ce profesăm

bucuriile care desăvîrșesc forma inimii

Un apel îndelung la telefon către miez de noapte. O dată, de două, de nouă și, poate, dacă n-aș fi ridicat receptorul, de nouăzeci și nouă... Știu din experiență că asemenea telefoane nu aduc nimic bun: urmează o ședință (care, dealtfel, putea fi anunțată și cu o lună înainte, dar ar fi părut banală fără o asemenea alertă), un amic vrea să fie primul care să-ți semnaleze un ultim zvon răutăcios pe seama unei cunoștințe comune, un altul dorește pur și simplu să vadă dacă te-ai culcat.

Ei bine, telefonul care se încapățina să-i răspund nu făcea parte din categoria amintită mai sus. Un confrate întru salahoria cotidiană a condeiului ținea neapărat să mă felicite — cuvîntul din păcate e prea acoperit de pojghițele unui convenționalism ipocrit — pentru un lucru publicat în ziua aceea, pe care tocmai îl citise. Gestul ar părea foarte facil, mai ales pentru acei inși care își închipuie că absolut cu tot ceea ce fac ei fericesc lumea. Dacă e să mă refer strict la domeniul scrisului — ca unul care n-am obosit o clipă de a mă entuziasma chiar și de micul verb bine găsit într-un manuscris, altfel nepublicabil — confer o deosebită semnificație umană acestor sincerități spontane, pline de un patos prietenesc necontrăfăcut. Unii se vor împotrivi — remarcă aproape de asemenea gesturi prietenești o cunoscută poetă — din trufie, de prea multă singurătate! sau pentru a nu ne rămîne datorii (ca și cînd nu ne-ar fi datorii oricum pentru că respirăm și muncim lîngă ei/ și-mpărțim cu ei destinul unic al lumii). Minunată această pledoarie pentru îndatorirea ce ne-o conferă comuniunea împărțirii aceleiași destin unic al lumii, mai ales cînd acest destin se confundă pe toate planurile — social, moral, spiritual.

Și totuși, cît de puțin facem pentru această bucurie de a munci și a respira împreună, cu cîtă indiferență trecem uneori pe lîngă lucruri care, primind rezonanța inimii noastre, ar deveni adevărate sărbători în viața prietenilor noștri. Nu e vorba de adulările reciproce, de acea trivială bisericuță la care cădelnițează cu tîmiiile amețitoare filistinii. Nici de cultivarea ridicolului sentiment că noi și amicii noștri sîntem un factotum indispensabil. Departe de mine asemenea mărunte satisfacții, cum de asemenea sînt departe și onorurile pompoase. Sînt binevenite și premiile, și panourile frunțașilor, și fotografia publicată în pagina întîi a ziarului, dar să nu ne lipsim, din prea multă frondă antisentimentală, de aceste bucurii omești ce ni le putem face ori de cîte ori ne izbîndește un lucru. Cuvintele, gesturile nu pot întreține singure o prietenie, dar o pot innobila, ilumina.

Un prieten făcea odată remarcă, într-o discuție, că din presa noastră literară, de pildă, au dispărut complet acele scrisori prin care confrății își comunicau adesea gînduri dintre cele mai înalte. Să fie oare de vină numai telefonul sau posibilitatea pe care o avem de a ne întîlni în ședințe și a ne consemna opiniile în procese verbale? Evident, nu!

Apelînd din nou la un poem din care am citat mai sus — e vorba de pateticul «Să ne facem daruri» al Ninei Cassian — aș spune, parafrazînd, că tocmai aceste bucurii simple pe care trebuie să ni le comunicăm la vreme și cu toată sinceritatea desăvîrșesc forma inimii noastre.

Niculae STOIAN

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	
1	V	L	A	H	U	T	A			R	A	M	I
2	A		N	O			S					L	
3	C		S	T									
4	A	M	L	A									
5	A		O										
6	S												
7	S	L	T										
8	P	A	R	A	C	I	A	L	E				
9	N												
10													
11													
12													

carte frumoasă, cinstei cui te-a scris

ORIZONTAL: 1) Poet clasic român, autorul volumelor de versuri «Poezii», «Poezii vechi și nouă» și «Clubire» — «O...», poem de Mihai Eminescu. 2) Om de litere ardelean (1770-1822) publicist și traducător din Klopstock, Ovidiu, Vergiliu ș.a. — Unul dintre primele volume ale celui supranumit «Ceahlăul prozei românești». 3) Mare cărturar moldovean, unul dintre cei mai însemnați croniciari ai neamului nostru — Ilustru poet de la începutul secolului XX, născut la București, întemeietor al curentului Dada. 4) Pește asemănător cu tonul — începutul istoriei! — Exemplu (presc.). 5) Aria cașcavalului pierdut! — Inimă de fată! — Vasile Alecsandri. 6) Editură de Stat (abr.) — Poetul «frumuseților și al prețurilor noi», pe numele său adevărat Ion N. Theodorescu, autor al unei monumentale opere lirice, prozator prolific, publicist și pamfletar necruțător. 7) Sublocotenent (abr.) — Istoric și jurnalist democrat care a publicat nenumărate volume de versuri, dintre care cităm: «Arpa română», «Trîmbița Unirii și sărbătoarea națională», «Flori și fluturi» etc. (1823-1886). 8) Marele nostru dramaturg, autor al arhicunoscutelor piese, de acum de circulație universală: «O scrisoare pierdută», «D-ale carnavalului», «O noapte furtunoasă» — Rima autorului! 9) Alt volum al lui Mihail Sadoveanu — Centisten (abr.). 10) Poetic, cimpelesc — Tinăra debutantă în poezie (Ovidiu). 11) Podium în slujba Taliei — Prenume bărbătesc. 12) Locul de unde ne tragem (v. Grigore Ureche) — Luceafărul poeziei românești.

VERTICAL: 1) Numeroasă familie de poeți și cărturari români de la începutul veacului trecut

Dezlegarea jocului «ETERNA POVESTE», apărut în numărul trecut

ORIZONTAL: 1) SHAKESPEARE. 2) MARIVAUX — ASI. 3) ELENA — SOAMES. 4) TANA — TATIANA. 5) ATA — VI — ID — IC. 6) NE — KE — SCAUN. 7) A — PARASA — M — P. 8) MAROTE — JAEL. 9) NIMENI — SUR — E. 10) UMANA — DOL — AC. 11) NI — I — IUBIREA. 12) T — INVIEREA — R. 13) AFLAT — LENSKI.

un document istoric de o inestimabilă valoare

Bucureșteanul Lucien Place, de 69 ani, a oferit

spre achiziție Consiliului Culturii și Educației

Socialiste un vas de lut ars, vechi de 2 800 ani, de o inestimabilă valoare. Această piesă, sub forma unui butoiș cu nouă muchii, înalt de 22 centimetri, istorisește în litere cuneiforme domnia regelui Sargon I al Persiei. Ștind de vorbă cu posesorul ei am aflat că ea a fost descoperită, alături de alte trei piese similare — două aflate acum la Luvru și una la British Museum — cu ocazia unor săpături efectuate la Ninive, de către bunicul său, Victor Place. Acesta era pe atunci consulul Franței în acest oraș, pentru ca peste 15 ani să fie consul la Iași (unde s-a stabilit definitiv), simpatizînd cu Unirea Principatelor Române.

T.VADIM

lumea de ieri (II)

mica publicitate-diverse

— DORESC căsătoria fiicei mele 22 ani drăguță cuminte trusou cu tînar bine situat absolut fără vițuri. (20 Ianuarie, 1930)
— DETECTIVUL particular Academiei 16 face informațiuni cercetări misiuni discrete. (9 Februarie, 1930)
— HIPNOTIZOR Fachir Scamator Ventrelog deveniți sigur. Cereți gratis catalogul ilustrat «Știința». (9 Februarie, 1930)
— PURGEN — purgativ ideal cu efect sigur rapid și blînd. (16 Februarie, 1930)
— PIERDUT strada Albă cățel alb ochi negri urechi pete bej fost răios recompensă cine denunță. Moses, Dudești 76 (20 Februarie, 1930)
— ROMULUS Crede! situația insuportabilă, încercat'am uitarea imposibilă necesit vederea în amintirea trecutului cel frumos părește greșitul raționament iertându'mă. Rog răspunde binevoitoare. Aceași. (23

Februarie, 1930)

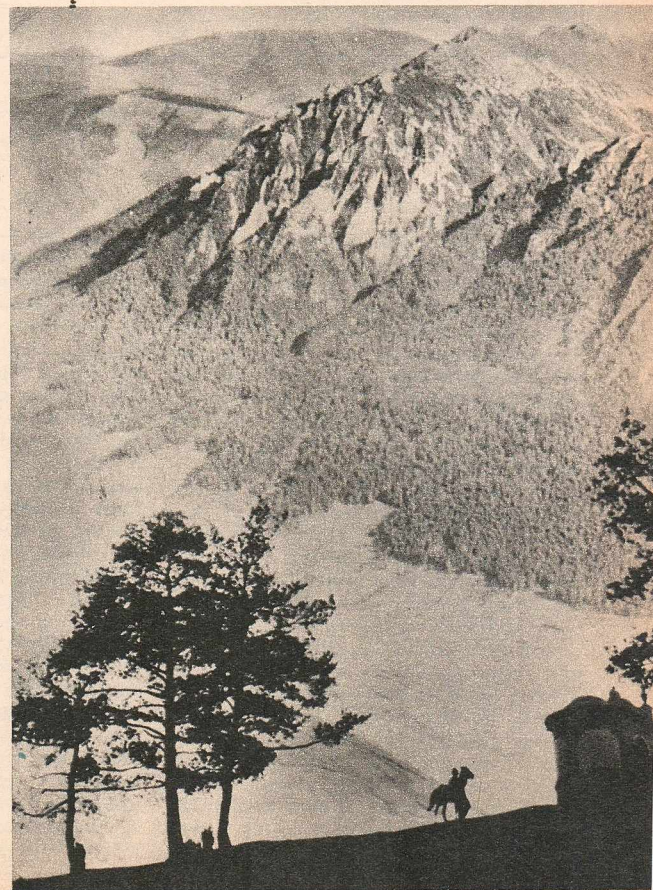
— ROMULUS ascultă'mă pe mine singura desinteresată binevoitoare ajunge intransigentă dăunătoare amîndorora sufăr nevăzându'te fă'mi surpriză scriindu'mi! te rog. Aceași. (24 Februarie, 1930)
— COPILULE drag și aci descoperit corespondența am presimțiri rele. Lucrurile nu merg bine dragostea noastră demascată toată lumea aflat adevărul. Nenorocită! (27 Februarie, 1930)
— DECLAR nule fără nici o valoare orice poliță se află în mîinile vreunei persoane ca semnate de mine întrucît la etatea mea nu am semnat niciun fel de act. Florin Răducan Roșiori de Vede. (1 Martie 1930)

Culese din colecția ziarului «Dimineața» de Corneliu VADIM TUDOR

reflexe

de A. MIHAILOPOL

«Drumul bărbaților singurii»

suave adultere
de dimineață

Era o dimineață splendidă de vară, albastră, luminoasă, glorioasă, când o voce pocăită și suavă anunță pe calea undelor întreaga țară, toate capitalele de județ, toți cetățenii, de la mic la mare, că «rătăcirea» dumnezei s-a sfârșit și că pasul ei pe căi greșite n-o să se mai abată cu insistența anterioară...

Am și eu desigur limitele mele! Iar cîntecul ăsta afurisit pe o vreme atît de frumoasă, cînd orice om viu numai la adultere nu se gîndește? Iar cu pocăita asta cu timbru plăcut? Închid aparatul de radio, dar nu-l închide vecinul și povestea tragică a doamnei care a călcat în străchini și acum se întoarce suavă și autocratică la domiciliul conjugal continuă. Deși cu musca pe căciulă, doamna își exprimă foarte poetic schimbarea de spațiu locativ. Cînd am auzit prima dată cîntecul, m-am bucurat nu estetic, dar omeneste. Bine că i-a venit mîntea la cap... Dar după ce cîntecul a fost repetat cu atîta insistență, sentimentele mele s-au schimbat, în fond o privește pe doamna și nu pe noi. Norii s-au mai risipit... S-au mai risipit?! Foarte bine. Nici nu știți cît mă bucură, stîmătă doamnă. Dar de nori era vorba? Oricît de lipsiți de experiență am fi, mai știm că în relațiile dintre bărbați și femei nu norii joacă rolul predominant...

Sigur, în viață se întîmplă și lucruri de-astea, uneori penibile, dar de ce să fie eternizate pe note cu atîta operativitate? Nu cred în femeia care-și face autocritica cîntînd, nici să mă pici cu ceară. După ce recunoști că ai fost în brațele altui bărbat, mai ai și tupeul de a murmura tra-lil-li, tra-la-la. Repertoriul muzical cu femeie pocăite sau cu bărbați pocăiți este evident prea bogat. Și asta dă pînă la urmă o senzație de promiscuitate și, ceea ce e și mai grav, de monotonie. Am ajuns să-mi fie frică să deschid aparatul de radio. Dacă mă pocnește în creștetul capului o autocritică muzicală?! Unele dări de seamă au o melodie plăcută, te lași furat și, vrînd-nevrînd, afli ce s-a întîmplat cu doamna.

Ajunge cu atîtea doamne pocăite! Zău așa, mai sînt și alte sentimente.

Cînd scriu aceste rînduri aud de la radioul vecinului vocea argintie și suavă a altei doamne coapte, bucuroasă că norii s-au risipit — au ce au cu norii —, și care-și anunță întoarcerea în mijlocul familiei. Sosește în Gara de Nord cu acceleratul de Timișoara! Vai de mine și de mine!

Teodor MAZILU

un singur copil,
mai multe minuni

Samantha Cox, 6 ani, din Cammeray-Australia, copil minune pe mai multe planuri — pictură, artă dramatică, poezie, balet. Deține două mari premii internaționale (ale guvernului indian), unul pentru pictură, altul pentru poezie. A apărut într-un spectacol televizat și este subiectul unui serial documentar de televiziune destinat Statelor Unite. O editură engleză poartă tratative pentru publicarea unui volum despre personalitatea și opera micuței artiste. În prezent, ea pregătește ilustrația la o carte de copii editată de UNICEF în scopuri filantropice. În toamnă va începe cursurile școlii teatrale «Corona» din Londra pentru a se perfecționa în arta baletului.

Mihai STOIAN

omul neserios

Neserios este omul care ia lucrurile grave cu ușurință și lucrurile ușoare cu gravitate. Neseriosul care expediază cu frivolitate, superficialitate, lipsă de răspundere și inconștiență chestiunile profunde ale existenței e un tip comun, de circulație anodină. A apărut, în schimb, o ființă stranie, de aspect insolit: neseriosul veșnic copleșit de rezolvarea unor amănunte lipsite de orice însemnătate. Îngîndurat, agitat, hătuit, sufocat de responsabilități, neseriosul adînc convoacă ședințe pe problema acuzării creioanelor în așa chip încît să realizăm economii cit mai substanțiale la nivel național, întocmește rapoarte, pe zeci de pagini, cu privire la consumul hîrtiei igienice în instituția pe care o girează, argumentînd doct și principal: *detaliile nu sînt de disprețuit*. Fără îndoială că nu sînt de disprețuit, dar cu o condiție: să fi rezolvat, în prealabil, problemele fundamentale. Or, adevărul este că neseriosul profund, incapabil să dea vreun răspuns la întrebările esențiale ale domeniului în cauză, a inventat o formulă de existență salutară: *aflatul în treabă*. A te afla în treabă înseamnă: să nu stai nici un moment, să nu-ți îngădui, nici ție, nici altora, o clipă de răgaz, să nu-ți permiți un zîmbet — semn de frivolitate vinovată — și în tot acest timp să nu faci nimic. Fiindcă asta îl definește înainte de orice: propensiunea spre zero a activității lui îndrîjite și «devotate». Pentru că am uitat: neseriosul grav e «devotat». Neseriosul grav nu se cruță. Neseriosul grav «muncește». Neseriosul

grav e gata să se arunce și în foc, dacă e nevoie. Și, în primul rînd, ca să nu facă nimic, să nu realizeze nimic, să nu rămînă de pe urma lui decît amintirea unui vîrtej pustiitor, a unei mori care macină în gol și a unei uzine care fabrică vînt. Oricît ar părea de bizar, aflatul în treabă e o meserie. Grea și cu legi aspre. Nu oricine știe să se afle în treabă cu folos. Ca să te afli în treabă bine sau, în sfîrșit, măcar satisfăcător, trebuie să-ți convingi subalternii că pe umerii tăi stau mari și strivitoare sarcini. Că de ființa ta, benevol sacrificată, depinde bunul mers înainte al umanității. Asta în ceea ce privește subordonații ținuți din scurt. Admonestați la vreme, sancționați cu promptitudine, ca să știe că nu oricine are dreptul să se afle în treabă. În schimb, în ceea ce privește superiorii, omul neserios trebuie să aibă grijă să le demonstreze că e mereu preocupat, neconținut nemulțumit, veșnic dornic să perfecționeze aflatul în treabă. Și, în acest chip, neseriosul care se ocupă cu organizarea nimicului, al cărui singur ideal este aflatul în treabă, reușește, și aici începe paradoxul, dramatic, să treacă, și și nu o dată, drept un ins foarte important, necesar și de nădejde, model de seriozitate în muncă și în viață.

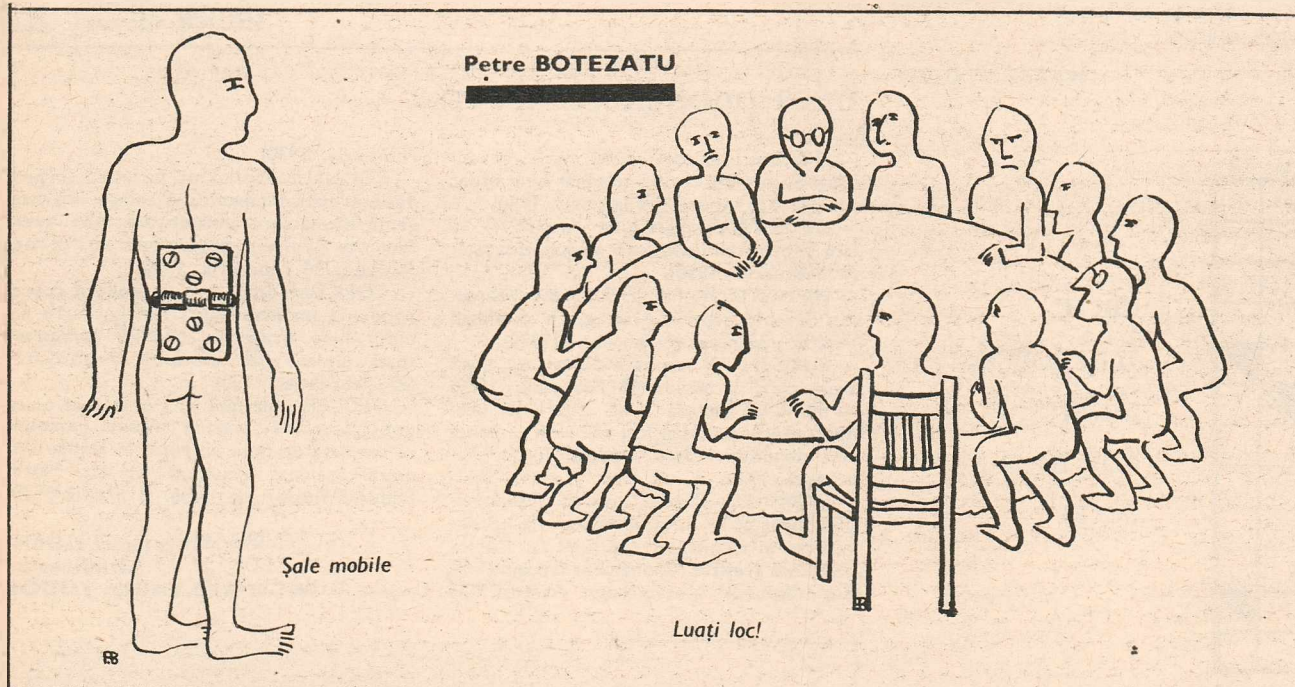
Să nu dai cu el de pămînt și să nu-i preferi «hahaleră», care o duce într-o glumă, dar care face și el ceva util pe pămînt?

Aurel BARANGA

albatrosul
își ia zborul

De pe o înălțime ce domină întinderea nesfîrșită a oceanului, un om își desface brațele și dintre ele își ia zborul, pierzîndu-se la orizont, un albatros.

Este o tradiție pe cît de stranie pe atît de frumoasă a Parcului zoologic Taronga din Sydney — Australia de a oferi o șansă albatroșilor sănătoși din dotarea parcului să-și recapete libertatea. Dintre păsările acestea, unele se întorc la cuibul lor din grădina zoologică, dar cele mai multe se înalță în imensitatea văzduhului albastru și nimeni nu mai știe nimic de soarta lor.

Petre BOTEZATU

Șale mobile

Luăți loc!

principii și năravuri

«ghetoul femeilor»?!

În ziare a apărut «îmbucurătoarea» știre: «De cîteva zile, brăilencele au și ele un cafăbar destinat în exclusivitate femeilor: ARTEMIS». Asemenea «zone» exclusiv rezervate timpului liber al femeii am mai întîlnit pe la Cluj, pe la...ideea mi se pare, categoric, *rea!* Premisa ei este total vulnerabilă. Admitem oare cu toții — fie bărbați, fie femei, *laolaltă* — că o femeie singură, sau două prietene, sau mai multe, n-ar trebui să intre într-un local din «celălalt», al... bărbaților? Fiindcă — așa deduc — vor fi astfel, în sfîrșit, la adăpost de grosolană unora, de trivialitate altora? Un fel de «ghetou» al femeilor? Continuîndu-se pe aceeași linie (subțire) de gîndire, de ce n-am face și cinematografe ale femeilor (ca să scape de insistența stupidă a vecinului de scaun), de ce nu ștranduri ale femeilor (ca să nu le mai împiedice, «galant», cite-un merit sportiv să înoate), de ce nu bulevarde anume pentru femei (unde riscul de-a fi chestionată asupra datelor biografice ar dispărea cu desăvîrșire)? Și, la urma urmei, de ce nu ateliere numai și numai feminine, în care accesul bărbaților să fie strict interzis (pentru că, în realitate, majoritatea femeilor nu-și consumă cea mai mare parte a timpului chiar

la... cafă-bar — vezi, doamne, asta-i lipsea chelului! — nici pe bulevard, nici la cinematograful sau ștrand). Dacă-i vorba să-i asigurăm, cum se cuvine, o atmosferă nepoluată de vulgaritate, de prostie, de mentalități înapoiate, atunci să ne străduim s-o realizăm *pretutîndeni și permanent*, de la pereții propriei case, trecînd prin atelier și ajungînd la momentul în care femeia urcă sau coboară din tramvai, din autobuz. Acceptînd, cu voioșie și simț «operetistic» (de la... operetă), găselnița cu cafă-barul destinat exclusiv femeilor, nu facem altceva decît să mutăm, primejdios, pe o premisă falsă, superficială, întreaga și infinit complexă «problemă». Cheia «problemei» nu stă, evident, în egalitatea dobîndită la o cafea sau la un coniac, cît în modificarea substanțială a mentalității, realizată în forul interior al fiecăruia dintre noi (bărbații). Fiindcă, de pildă, dacă ne adresăm — să zicem — cifrelor furnizate de industria ușoară națională, aflăm că peste 65 la sută din totalul salariaților sînt femei (cît de ridicol sună ancestralul reproș: «Iar îmi lipsește un nasture la cămașă», adresat soției, cînd — se demonstrează — femeile ne îmbracă pe noi, bărbații, pe copiii noștri, pe bătrîni).

Totuși, procentul copleșitor de femei din industria ușoară, din sectorul comercial sau în general din «servicii» (ce grele-s ambalajele, ce puține-s mijloacele semimecanizate de transport în interior), nu coincide — faptele sînt încăpățînate — cu o... egalitate corespunzătoare: «În funcții de conducere sînt mai mulți bărbați (afirmă, într-un recent interviu, vicepreședinta comitetului Uniunii sindicatelor din întreprinderile industriei ușoare) și, cînd s-a pus în discuție ocuparea unei asemenea funcții, nu s-a optat prea des pentru o femeie (chiar și cînd este vorba de o trimitere la specializare, femeile sînt pe planul doi)». Nu este deloc un secret faptul că formații de lucru exclusiv feminine sînt conduse de un bărbat... Se mai observă că posturile de înaltă calificare și mai bine retribuite, la unele întreprinderi, sînt ocupate cu predilecție de bărbați... Așadar, nu locurile din cafă-baruri, ocupate de bărbați, stînjenesc grav dobîndirea egalității de fond, cît «chimismul» străvechi, masculin, capabil să dea asemenea reacții atunci cînd, să presupunem, propria soție ne cere sfatul în legătură cu ocuparea unui post de răspundere (citad din același interviu):

— Ce-ți trebuie ție muncă de răspundere, *bătaie* de cap? Cînd ai să mai ai timp de casă și de copii?

Și n-avem decît să lăsăm cafă-barurile așa cum sînt. Puțînă pagubă.

În acei ani de tinerețe fierbinte și, vai!, înjustă, ai vieții universitare, nu mi-am pus niciodată întrebarea dacă Mihail Dragomirescu era un profesor bun, dintre cei mai buni, ai facultății noastre. Această se chema «de Filosofie și Litere», dar avea o cuprindere foarte vastă, înglobând pe lângă ceea ce se înțelegea din titlatura ei, și discipline ca istoria și geografia. Decanii se recrutau prin votul profesorilor facultății. Parcă-l văd pe Dimitrie Onciul, profesor de istoria românilor, schiopătând, masiv și îngândurat, privind încruntat sub ochelari, controlând, în calitate de decan, sălile și coridoarele. Era reputat prin asprimea lui. Nu se împăca cu năvala fetelor, după război, la facultatea al cărei decan era, socotindu-le, pe nedrept, bune numai de a sta la coada țigăii, unde le și trimitea pe studentele lui, care nu străluceau la examene. Ulterior am aflat de la o licențiată în limba germană, dinaintea de războiul mondial, fostă colegă cu D. Panaitescu-Perpessiciu, că și profesorul de franceză, Pompiliu Eliade, absolvent al Școlii Normale Superioare din Paris, practica același misoginism universitar, cu exact același indemn de întoarcere la uneltele gospodăriei casnice. Bietele fete înghețau în sec, temându-se să răspundă, ca nu cumva minia profesorilor, pe atunci atât de reductibilă, să le atragă neplăceri și mai mari, dacă ar fi fost «luate la ochi» ca refractare discipliniei. Cînd am intrat în universitate, în toamna anului 1920, fetele constituiau marea majoritate a Facultății de Filosofie și Litere, mai ales în limba franceză, unde covârșeau numeric pe băieți.

Să mă întorc însă la problema valorii didactice și pedagogice (brrr!) a profesorului nostru de literatură română, Mihail Dragomirescu. Cursul său nu se eșalona cronologic, pe tot întinsul celor patru sau cinci secolii de literatură națională. Cum titularul catedrei era înainte de toate un estetician, cu un sistem personal, el se străduia cu tot dinadinsul să ne introducă în labirintul cămărușelor compartimentate în multiplu de trei, lăsându-ne apoi să ne descurcăm singuri în peisajul dezolant al colii de hîrtie cu schema respectivă, ca și cum ne-ar fi încredințat și firul Ariadnei, singurul ca-

în anul universitar 1920-1921, era Vasile Pârvan, care făcea un curs despre începuturile tragediei la greci. Studenții erau handicapați de coconetul bucureștean snob, care obținea locurile din fața catedrei, pe scaune și în primele bănci, prin «arozarea» bunului moș Marin, ușierul cu favoriți și cu favorite, cum l-am numit cîndva, descriind aventura mondano-catedratică a marelui istoric și arheolog, căzută în capcana «voegei» profane. La Nicolae Iorga, profesorul de literatură universală, frecvența la curs era pur studențească. Tema pe care a tratat-o cu strălucire în acel an a fost și obiectul unei cărți apărute ulterior la editorul Pavel Suru: *Papi și împărați*. Cu toată verva și știința profesorului, ambele inegalabile, cursul său nu atrăgea atenția studenți ca în anii săi de glorie, 1906-1916, cînd cuvîntul marelui vorbitor electriza și pune în mișcare tineretul universitar, tirîndu-l pe baricade. Totuși, la sfîrșitul celui an universitar, am fost unul dintre entuziaștii care ne-am înhamat la trăsura ce l-a dus pe profesor acasă. În ziua cînd împlinea 50 de ani de viață. N-am avut curiozitatea să asist la cursurile altor profesori iluștri, ca Simion Mehedinți, titularul catedrei de geografie, sau la P.P. Neugulescu, filosoful, ambii reprezentînd ultimele licăriri ale stilului catedratic maioreșcian, caracterizat prin eleganță, logică stringentă, farmec literar și oarecare răceală. Aș mai clasifica printre postmaioreșcieni și pe profesorul de pedagogie G.G. Antonescu, un bărbat frumos, cu părul argintiu buclat, cu ținuta la catedră foarte supraviețuită, frazînd elegant și cu distincție în deșertul arid al sistemului herbartian. Pe cit îl admiram din punctul de vedere estetic, pe atît mă puneam în goană severă muză pedagogică a specialității sale, cu mai puțin ecou slujit de executorul testamentar al lui Titu Maiorescu, de Ion Rădulescu-Pogoneanu, mai tîrziu editorul celor trei volume de *Insemnări zilnice* ale olimpianului.

Cursurile lui Mihail Dragomirescu nu stîrneau nici pe departe interesul ce umplea sala XVIII-a, de la parterul facultății, la seminariile profesorului. Rețin însă, din învățătura de la catedră a esteticianului, ideea că numai prin repetata lectură a capodopere-

Atunci, de la locul meu, din banca înții, de la primul balcon, am dat, chipurile, să completez:

— Cu conducută!
— Da, cu conducută, a repetat mecanic președintele institutului.

Sala a izbucnit într-un hohot general de ris. «Conducută», în limbajul de atunci, era carnetul de identitate al prostituatelor, pentru păstrarea evidenței și controlul sanitar. În primul moment, profesorul n-a înțeles cauza acestei reacții ilare. Pe urmă, și-a dat însă seama și mi-a făcut, muștrător, semn cu degetul arătător de la mîna dreaptă.

Discuțiile ce urmau comunicărilor, prin care se recenzau cărțile literare la zi, erau dintre cele mai animate. Fiecare comunicare era citită de referent, căruia îi urma coreferentul, verbal, în completare, cu aprecierile critice de rigoare, precum și intervențiile celor ce se înscruia la cuvînt. Apărea periodic *Buletinul Institutului de Literatură*, o broșură tipărită la «Tipografiile române unite» din Strada Cîmpineanu 9, în fascicule. Am înaintea mea buletinul pe anul 1922, partea a II-a, Critica literară, Fascicula 3, buletinele 17-23, un volumaș format în-8°, de 100 de pagini (numerotate în continuare cu cele precedente, de la pagina 173 la pagina 272). Am recitit-o cu amare reflexii asupra unora din intervențiile mele, dintre care nu toate au fost înregistrate. Astfel, o foarte distinsă colegă, Magdalena Popescu, fiica lui Spiridon Popescu (autorul lui *Moș Gheorghe la Expoziție*), a susținut cu mult *brio* comunicarea în care compara între ele nuvelele *Călătorului îi șade bine cu drumul* de I.A. Brătescu-Voinești și *Înzăpeziiții* de D.D. Pătrășcanu. Lucrarea a și fost distinsă, la propunerea președintelui, cu un premiu bănesc, de 1 000 de lei.

Entuziasmul era general. Comunicarea încheia cu judecățile de valoare categorice, cum că prima nuvelă este o capodoperă, iar a doua, o operă de talent. Atunci am luat cuvîntul (nu e consemnat în buletin) și am spus că nu apreciez lucrările care aplică docil clasificările președintelui și că eu unul fac deosebirea între studenți (cei cu idei personale) și elevi (cei ce merg pe urma pașilor profesorului).

lecția profesorului mihail dragomirescu

pabil să ne ferească de a ne rătăci pînă la urmă. Studenții și studentele se cruceau întîi, în fața acelei grozăvii schematice, întîinsă de-a latul a unei coli duble, dar nu aveau încotro și recurgeau la metoda de totdeauna, a memorării mecanice, a întregului aparat cu nomenclatură rebarbativă. Sub acest raport, așadar, sistemul dragomirescian nu putea să ispitească pe nimeni dintre începători, mai ales. Studenții din toți anii (I-IV) asistau pe atunci cu toții, atît la aceleași cursuri, cît și la aceleași seminarii ale profesorului. Mihail Dragomirescu era flancat de un șef de lucrări, echivalent cu lectorul de astăzi, și de un număr de patru sau cinci asistenți. Să-i nominalizez. Șef de lucrări era doamna Constanța Marinescu, doctor în litere cu o teză despre Coșbuc sau despre postumele lui Eminescu. Asistenți: Scarlat Strușeanu, prietenul lui Perpessiciu, doctor în litere cu o teză despre comicul lui Caragiale, N.J. Rusu, Constanța Valescu, Emilian Constantinescu, autorul răsunătoarei teze despre Anarhismul poetic, Raul Theodorescu, doctor cu o lucrare de estetică aristotelică și D. Murărașu, viitorul eminescolog. Mai tîrziu, șeful catedrei a promovat pe unii din colaboratorii catedrei sale și i-a făcut conferențieri. Asistenții și șeful (șefa n-a intrat încă în vocabular!) de lucrări făceau și ei lecții, dar cum frecvența nu era obligatorie, n-am călcat la nici una din acestea. Făceam haz cu bunul meu coleg Nicolae Iordache (în literatură, de pe atunci, Vladimir Streinu), de această latitudinaritate a sistemului pedagogic universitar și ne distram cu acest dialog:

— De ce-i spune *Facultatea* de Filosofie și de Litere? (Pronunțăm cu toții filosofie, iar nu filozofie, știind că sînt două cuvinte eline care se leagă: *filo* și *sofie* — iubitor și înțelepciune).

Urma răspunsul stereotip:

— Pentru că frecvența este... facultativă. Și nu era așa?

N-am păstrat amintiri tocmai precise despre cursul lui Mihail Dragomirescu, la care frecvența nu era dintre cele mai mari. Profesorul cu cea mai largă audiență publică,

lor ne putem însuși bogata lor substanță, ba chiar că în acest fel, idealul lectorului este de a se pune în starea inițială a creatorului, cînd și-a conceput opera. M-am întregat de atunci și pînă astăzi, de atîtea ori, dacă nu cumva această coincidență între starea cititorului atent și receptiv, și aceea a creatorului, este un ideal, în fond, neaccessibil? Cine ar putea, să spunem, de pildă, a intra în pielea lui Flaubert, cînd a scris scena sinuciderii doamnei Bovary și cînd, cum mărturisea, a simțit el însuși în gură, gustul amar al arsenicului? Sînt oare aceste «experiențe» repetabile, de la creator la receptor? Din lecția lui Mihail Dragomirescu am reținut însă observația că o singură citire a unei cărți sau chiar a unei poezii numai, este insuficientă ca să putem pretinde a emite o judecată de valoare. Cînd, la mijlocul anului al III-lea, în februarie 1923, am obținut de la N.D. Cocea cronica la *Facla literară* pe care o conducea, mă supuneam disciplinei unor lecturi repetate, ca în acest fel să nu mă pripeșc primind favorabil sau respingînd categoric opera literară în chestiune.

La puțină vreme după ce intrasem în universitate, profesorul Mihail Dragomirescu a înființat *Institutul de literatură*, obținînd pentru acesta statutul personalității juridice, reținînd pentru dînsul președinția și acceptîndu-și studenții ca membri, pe baza unei modice cotații anuale. Prietenul meu, Alexandru Țuțuianu, cu doi ani înaintea mea în universitate, student ca și mine, la franceză și la română, era casierul institutului. Mi-aduc aminte de pozna ce am făcut-o președintelui la discutarea publică, în Adunare generală, a raportului anual de activitate. Sandu (așa-i spuneam lui Țuțuianu) a prezentat o cifră rotundă de membri cotațatori. Ședința, fie zis în paranteză, se ținea, ca și celelalte, în aula actualei Bibliotecii Centrale Universitare. De la pupitrul, președintele l-a întrerupt pe raportor cu bonomia sa obișnuită, întrebîndu-l:

— Mă rog, dar toți aceștia sînt înscriși membri cu, cu, cu... (și căuta cuvîntul pentru carnetul de membru).

Am umbrit, și acum regret, încununarea unei lucrări meritorii, dar pe vremea aceea eram pus pe harță și nu-mi făceam scrupule de menajamente critice.

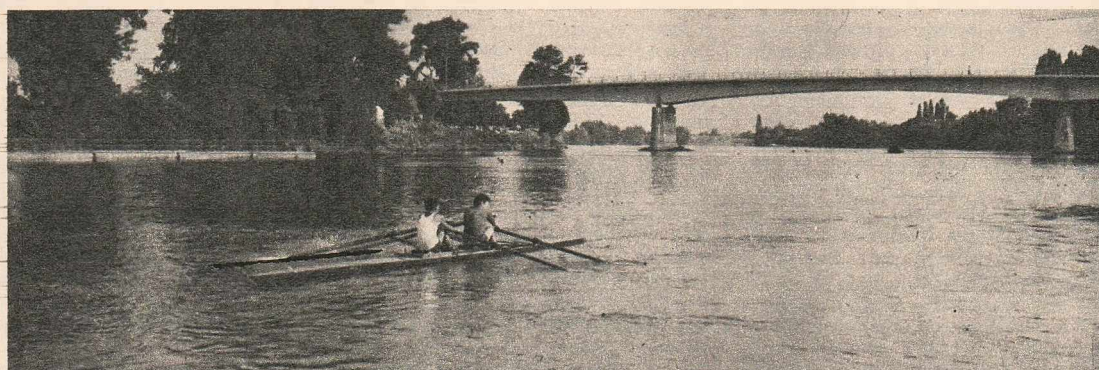
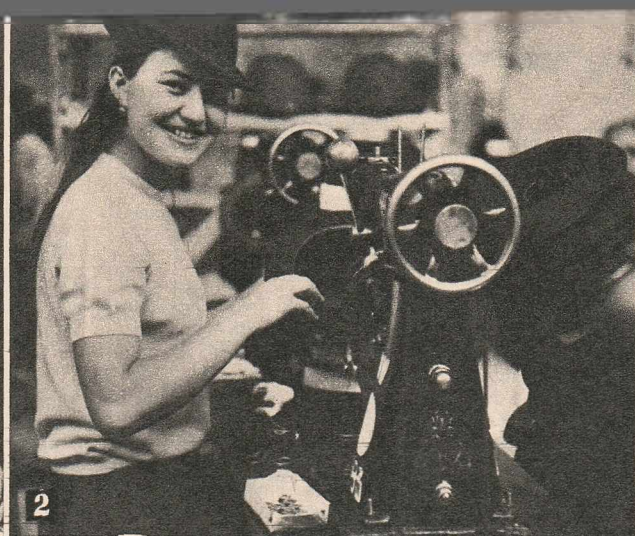
Lectura buletinului m-a întristat însă și din alt punct de vedere: mi-am dat seama de priimejdia negativismului cu orice pret, tendință de altfel comună celor marcați pretimpuriu cu pecetea spiritului polemic. Am spus pur și simplu prostii atît despre *Plumb* de G. Bacovia, la comunicarea negativistă a lui Vladimir Streinu (în buletin N. Iordache), cît și despre *Pașii Profetului* (maltratate de același). Eram de pe atunci foarte legați și «ne loveam în păreri», — ceea ce înseamnă, în limbaj popular, că eram de acord. Nu stăruim în amănunte, dar cred că mi-am făcut o «autocritică» destul de severă, calificîndu-mi pretențiile judecătorești de valoare ca «prostii». Dealtfel, însuși președintele, care nu-l prea gusta pe Lucian Blaga la acea dată (8 iunie 1922, comunicarea — 15 iunie, discuția) ne-a cam pus la punct, neadmițînd «pornirea prea tîrziească de a distruge noile forțe literare, care pot apărea ciudate, dar poate sînt valoroase». Lecția sa a continuat destul de aspră, dar perfect justificată: «Lucrarea de critică trebuie făcută cu multă circumspecție și seriozitate». Am reținut această învățătură și cred că n-am călcat-o prea adesea. Vedeți că mă pun, cu umilitate, în postură, cam tardivă, de învățat pocăit.

Și la Bacovia, președintele a ținut să pună o surdină criticii negativiste. «Bacovia», a încheiat M. Dragomirescu, «un talent literar indiscutabil». Dar a continuat bizar, în spiritul clasificărilor lui: «Nu e un poet, căci nu poate să plasticizeze cu elemente sufletești un sentiment în evoluția lui». Opreș aci concluziile sale, mai juste, orișicum, decît «sentințele» lui Vladimir Streinu (apărute ulterior, *in extenso*, în revista *Cugetul românesc*, al cărei secretar ajunseser) și ale subscrisului lui, care-și mărturisese cu francheță carenta sa de la spiritul de obiectivitate și îndatorirea de aprofundare a obiectului literar în discuție.

fîntîna lui lucaci

Constantin Lucaci sculptează într-un spațiu modern trăiri și idei contemporane. Ascensiunea omului în cosmos, proiectarea destinului și a civilizației sale pe ecranul cosmic sînt evenimente care l-au acaparat în păienjenșul lor de idei și înțelesuri. Lucaci este un artist ambiționat să descopere și să transmită puterea cosmosului prin opera de artă. Traduce un conținut modern în echivalențe formale moderne, sculptînd în oțel și nichel, materiale care pe lângă inalterare în timp au și capacitatea de a zbura în spațiul infinit cu viteze apocaliptice, asemenea sorilor și planetelor. Lucaci inventează pe loc gol, se singularizează artistic pornind de la influența mișcării și a vitezelor cosmice asupra formelor. Plăsmuirile lui par întoarse din spațiul cosmic, întoarse sau așteptînd să fie lansate într-acolo. Lucaci este mama unor forme și mama unui spațiu de o modernitate asimilată, în care se întrepătrund veacul și eternitatea.

De toate astea mi-am amintit de curînd văzînd fîntîna lui Lucaci de la Constanța, lucrare secantă la lumea operei create de sculptor în ultimii ani. Parcul din fața gării orașului e acum cerasat de o fîntînă pe care multe dintre orășele lumii ar rîvni s-o aibă. Lucaci crede în fîntîni, în aceste invenții ale apei, crede în misterul fîntînii, în permanența ei. Fîntînile lumii sînt forme care celebrează izbucnirea apei. Din frumusețea lamei urcătoare de lichid s-a născut frumusețea trupului fîntînilor. Fîntîna de la Constanța inaugurează o altă specie de fîntînă. Lucaci, artist și inginer la un loc, a creat pe o scenă lichidă șapte forme animate printr-o tehnică originală ascunsă într-o vastă uzină subterană. Patru forme de colț, un fel de amoebe uriașe, aruncă în prima parte a acestei simfonii, cu acorduri de cascadă, punți lichide pe care aleargă duhul apei spre forma centrală. După două minute podurile se surpă și atunci încep să bată spre nicăieri alte forme semănînd cu ideea de aripă. Din mișcarea lor de o melancolie temeinică se nasc tuburi lichide de orgă, un fel de harpă de apă la care cîntă lumina și vîntul. Al treilea și ultimul dintre ciclurile fîntînii lui Lucaci, primele două fiind parcă pregătitoare și vestitoare ale acestuia, este o dezlănțuire, o erupție. Acum se mișcă forma centrală, rădăcina despicată ceva mai încolo în două ramuri concave silite să execute piruete mecanice una în jurul celeilalte. Contopite într-un singur destin de rădăcina care nu le îngăduie să le despartă. Ar vrea parcă formele acestea concave să se lanseze, să prindă înălțime, să alunece pe traiectorii diferite, dar nu pot frînge tirania rădăcinii. Tensiunea din axul robust și dramatic al fîntînii se prelungește cu o coloană vulcanică de apă groasă cît brațul de bărbat. Ajunsă la 30 de metri înălțime, apa se prăbușește devenind altceva, o plasmă, o pulbere, o spumă, un extract. Forma centrală se ascunde, de fapt, în această căpîț transluucidă. Un zgomot de cascadă care nu sperie, dar izolează de lume, stăpînește și învăluie. Apoi forma centrală încremenește, ciclul renaște, dar impresia de repetare absolută nu se instalează, miracolul fîntînii în trei timpi manifestîndu-se, de fiecare dată, și prin ceva exclusiv, nereproducibil. Fîntîna lui Lucaci, sculptura în oțel și apă, reprezintă o distinsă expresie de artă modernă, datorată unui autor care nu se joacă, nu mimează și nu sfidează. Zîua și noaptea, la lumina reflectoarelor, lumea se odihnește și se cultivă privind și ascultînd trupul fîntînii și duhurile apei, cu numeroasele lor trimiteri. Constanța e mai frumoasă de cînd are fîntîna lui Lucaci, dovadă că sculpturile monumentale care să placă doar autorilor lor nu sînt o fatalitate. Ediliile marilor port și marelui centru turistic internațional au mizat excelent pe harul și seriozitatea sculptorului Constantin Lucaci.

Schif — dublu pe Mureș. Antrenament, deo-
camdată. Elevii Ioan Tomuța și Petru Ștefănică
de la «Voința» concurează, în premieră, du-
minică. (Elena Ghera)

Sînt în pom. Dar nu așa cum ar dori, poate,
unii colegi invidioși. Sînt în pom fiindcă sînt
studenți la pomicultură și fiindcă se află la
practică.

Goblenurile s-au demodat? Nu știi niciodată
cît de modern devine un lucru de pe vremea
bunicii. (Elena Ghera)

1 Tudor Gheorghe: miinile adevăratului mestrel
se fac una cu chitara lui. (Radu Constantinescu;
efecte speciale — idem).

2 Pălăria este un lucru serios. Chiar dacă probezi
rizînd. E un drept legitim pentru producătorii
pălăriilor de lux de la fabrica din Periam.
(Elena Ghera)

3 Bazin olimpic, în satul Lovrin. Fără nici o
glumă! (Elena Ghera)

4 Toma Caragiu, Angela Iurcenco și fotbalistul
Alexandru Băc, de data aceasta în chip de
actor în filmul lui Iulian Miha «Castele pe
nisip».

5 Colecția pe 1974 este pregătită: 247 desene
noi în 1 600 poziții coloristice. Creatorii de la
U.T.A. inventează, în aceste zile, culori pentru
1975. (Elena Ghera)

6 Despre ce vorbesc uneori miinile? Despre tot
și, mai ales, despre trudă. (Radu Constanti-
nescu)

1 Stadionul Giulești — tribuna, ca de obicei,
clocotește de pasiune (E. Tinjală)

2 Răducanu zis «Rică», zis «libero»... (E. Tinjală)

3 Demn de reținut: în piața «Vasile Roaită» din
Timișoara funcționează o librărie unică în
țară. Se vind acolo, în exclusivitate, cărți din
toate domeniile, care se află în curs de epuizare.
(Elena Ghera)

4 N-ai ce-i face: a venit și timpul recoltatului de
tutun. Se-nșiră pe ată, nu mărgăritare, ci
otravă. Să ne lăsăm de fumat, dar să recu-
noaștem că pînă-i încă verde, acest «dușman»
are poezia lui. (Elena Ghera)

5 Dincoace de grilaj, Facultatea de medicină.
Dincolo de grilaj, părinți pe gînduri: l-o lua
nu l-o lua, ptiu, Doamna ferește! (Radu Con-
stantinescu)

6 Nu mai parlamentez. Vin din DIONISIE LUPU.
Ce mă opriți din drum? Dacă faceți bășcălie
de mine vă dau cu «Zărneștiul» în cap. ILIE
DOBIAS din Cimitirului 13, cartierul Militari,
unde este deranjat de fotoreporter. (V. Ivan)

7 «Sediul» C.A.P. din comuna Poșești Slobozia,
județul Argeș. O clădire istorică, demnă de
cu totul alt tratament. (Vasile Moldovan)

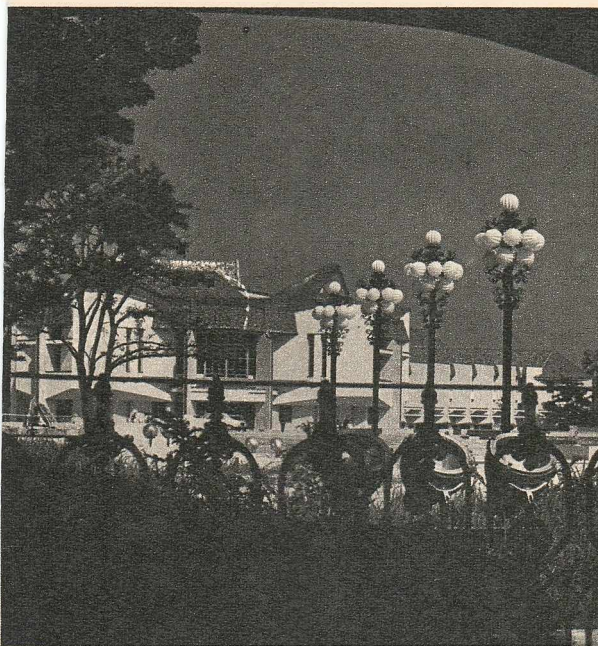
4

5

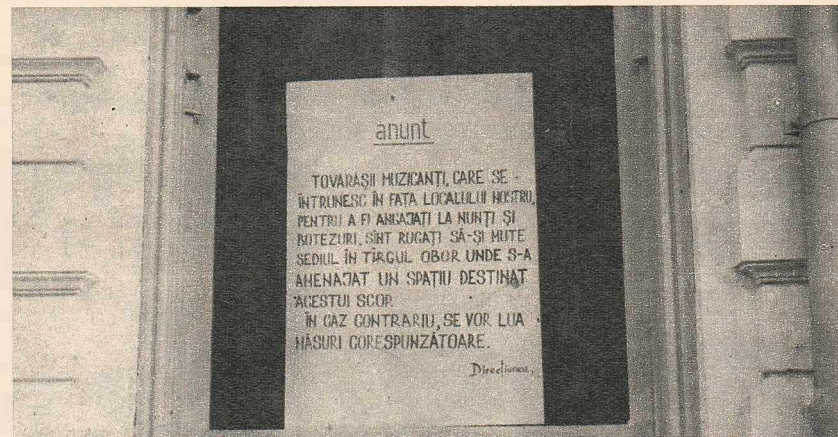

6

◀ Cind și-au construit noul lor teatru, cei din Tirgu Mureș n-au confundat orașul lor cu Balta Albă și nici n-au uitat de stilul propriu frumoasei urbe de pe Mureș.

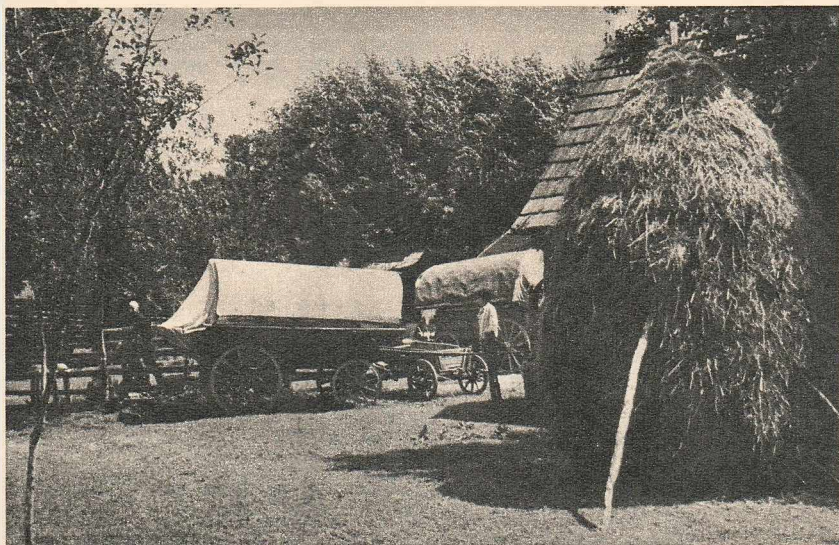
«A plecat moțul prin țară! Cu doniți și cu ciubară...» — un refren vechi, dispărut, dar nu cu totul. În unele ogrăzi ale moților din Vidra se mai văd care cu coviltir, venite de la drum sau gata de drum. (Ion Predoșanu)

▲ Măsura doi a patra, șase a opta, după ureche?... (Radu Constantinescu)

◀ Dida Drăgan: celebritatea e celebritate și șalduț meunier e șalduț meunier. (Radu Constantinescu)

► Între Lună și Venus: traiectoria-corso a cosmonauților-pietoni din Oradea. Firește, Luna (din turnul bisericii), e de catifea, iar Venus — casă de modă! (Iosif Cohn)

4

5

6

7

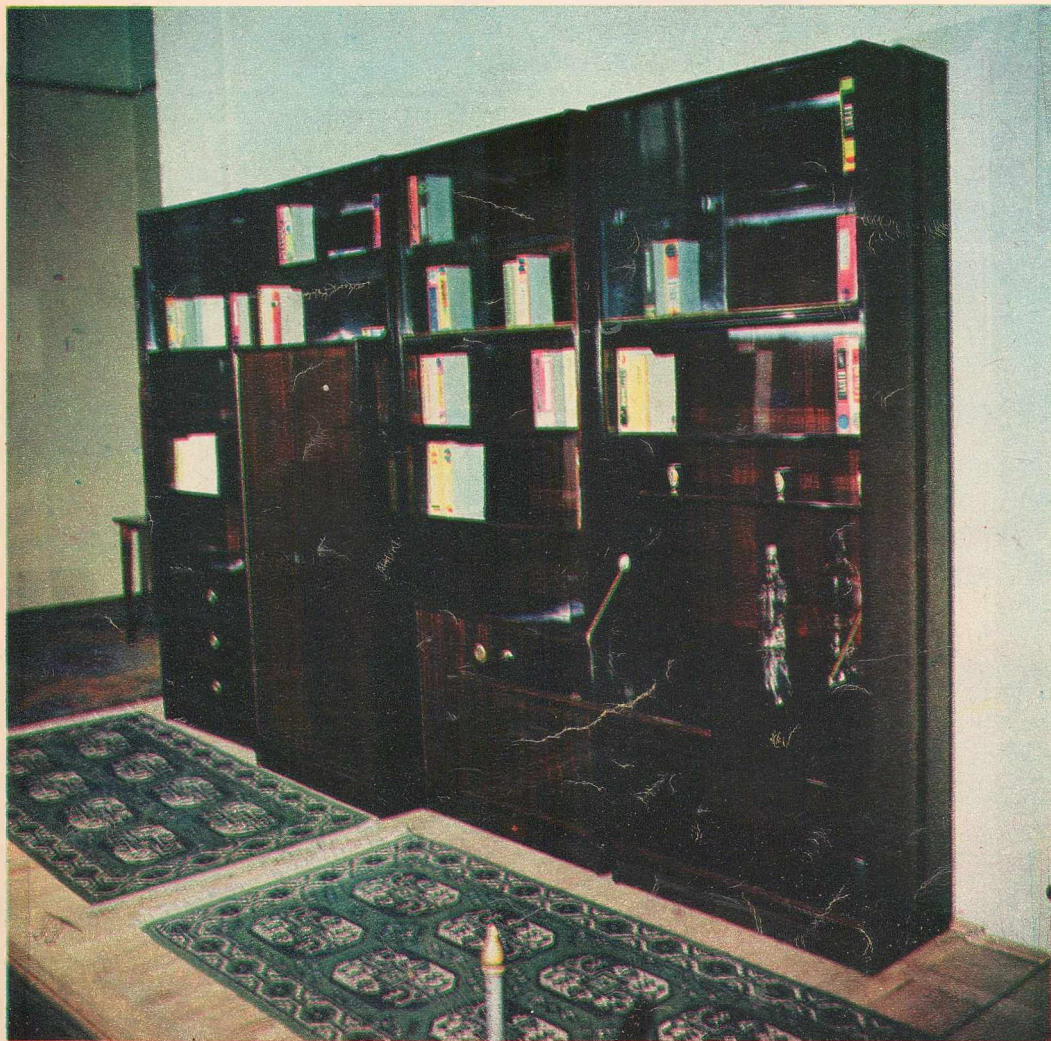
O MOBILĂ MODERNĂ PENTRU UN APARTAMENT MODERN

Camera de dormit **ARMONIA**, formată din divan de colț (sau pat), dulap (în două variante), masă extensibilă, noptieră, toaletă, taburet.

- divanul = 2330 × 1330 × 705 mm
- patul = 2330 × 1330 × 705 mm
- dulapul (cu două uși) = 992 × 550 × 1750 mm
- dulapul (cu trei uși) = 1492 × 550 × 1750 mm
- masa = 1 000 (extinsă = 1 800 mm) × 750 × 760 mm
- noptiera = 415 × 346 × 618 mm
- toaleta = 758 × 346 × 681 mm (oglindea = 710 × 500 mm)
- taburetul = 420 × 320 × 380 mm

Prețul: între 5 300 și 6 479 lei (în funcție de calitatea stofei și de piesele componente). Se poate cumpăra și cu plata în 18 rate lunare, cu un avans minim de 20% din valoare.

Biblioteca **DACIA II**, compusă din patru corpuri distincte ce se pot combina în funcție de necesitățile de utilizare.

Dimensiunea totală = 3 200 × 2 039 × 450 mm
Prețul total: 6 533 lei. Se poate cumpăra și cu plata în 18 rate lunare, cu un avans minim de 20% din valoare.

La prețuri avantajoase, magazinele de mobilă asigură cumpărătorilor atât transportul la domiciliu cât și montarea mobilei.

Moldova sub Petru Rareș... Timp de un secol, în cursul primei domnii (1527-1538) a acestui fiu nelegitim al lui Ștefan cel Mare, ea se impune din nou ca unul din actorii însemnați în politica internațională. Aceasta este dominantă a energicului domnitor, care este apărărea independenței Țării Moldovei în inițierea și dezvoltarea acțiunilor înreptate spre acest scop el s-a folosit, ca și strămoșul său predecesor, de ajutorul pe care îl putea da «frontul din umbră» în lupta împotriva unui dușman net superior din punct de vedere militar.

Dacă în primii ani ai domniei Petru Rareș, în motive de prudență, și-a îndeplinit cu orectitudine angajamentele de ordin material asumate față de Poarta otomană, nu același lucru se poate spune și despre obligațiile de a culege informații din țările vecine și de a le transmite «înaltului prag al ericirii». De ce? Originea îndeplinirii necorespunzătoare a acestor obligații trebuie căutată în năzuința legitimă de a redobândi independența Moldovei, unită cu speranța formării unei coaliții antiotomane, în care ar fi urmat să intre — în afara Țărilor Române — Polonia, Ungaria și Austria, adică tocmai acele state în care Petru Rareș, prin oamenii săi, trebuia să desfășoare o intensă activitate de spionaj în favoarea turcilor! Or, Petru se gîdea să obțină ajutor de la aceste state...

MESSER ALVISIO GRITTI ÎNTREPRINDE O «CĂLĂTORIE DIPLOMATICĂ»

Deși era animat de dorința fierbinte a redobîndirii independenței Moldovei, Petru Rareș nu îndrăznea să întreprindă vreo acțiune concretă în acest scop, socotind că nu dispunea de forțe suficiente. Informațiile pe care le deținea cu privire la potențialul de luptă al Imperiului otoman nu-i permiteau să se hazardeze... Mai mult, agenții la Istanbul ai regelui Sigismund I al Poloniei începuseră de pe atunci țesătura fină a intrigilor care aveau drept scop înlăturarea sa de la domnia Moldovei. Tocmai în acest scop, solul polon Kratkowski, castelan de Brețc, primise misiunea să comunice sultanului Soliman Magnificul că «de nu-l va ridica nici din țară și nici din domnie, îl vor scoate ei cu oaste, că nu mai pot suferi răotățile ce s-au iscat între dinșii».

Vizirul Ibrahim, sesizînd în aceste cuvinte intenția lui Sigismund I de a ocupa Moldova, a trimis pe favoritul său Aloisio Gritti — un aventurier venețian care era în legătură și cu polonii — pentru a se informa asupra situației și a lua măsuri de «restabilire a ordinii» la hotarul dintre Polonia și Moldova.

În acest timp, Petru Rareș aflase prin agenții săi secreți de la Istanbul că Gritti plănuia să obțină de la sultan, cu ajutorul acelui vizir Ibrahim, numirea sa ca principe al Transilvaniei, iar a celor doi fii ai săi ca domni în Țara Românească și Moldova!

În drum spre Suceava, Aloisio Gritti a poposit la Tîrgoviște. De aci a trimis la Cracovia pe pașa de Silistra ca să ceară lui Sigismund I să-și trimită reprezentanți, sub cuvînt că vrea să pună capăt tulburărilor de la granița Poloniei cu Moldova.

Continuîndu-și călătoria spre Suceava, după ce a pătruns pe teritoriul Moldovei, Gritti a fost însă informat că Petru Rareș se pregătea să-l prindă și să-lucidă. Sursa fiind demnă de încredere, aventurierul cuprins de spaimă a renunțat la continuarea misiunii și a făcut cale întoarsă, ilustrînd proverbul: «fuga-i rușinoasă, dar e sănătoasă».

FRANCESCO DELLA VALLE POVEȘTEȘTE...

Iată acest episod savuros, pe care-l redăm în versiunea lui Francesco della Valle, unul dintre slujbașii lui Aloisio Gritti:

«Stăpînul meu s-a oprit aici (la Tîrgoviște) cîteva zile, apoi s-a hotărît să treacă în țara voievodului Petru, domnul Moldovei sau al Valahiei de Sus, după cum vrem să-i spunem. Această țară este vecină cu tătarii, cu polonii și cu Țara Românească, pomenită mai sus. El făcea acest drum pentru a trata cu acest voievod Petru. După ce a mers două zile a fost înștiințat de garda sa, care călătorea totdeauna înainte pentru a asigura drumul, să nu treacă mai departe, pentru că acel Petru i-a pregătit o cursă (pîndindu-l) cu

15 000 călăreți, cu gîndul să ne taie pe toți în bucăți. Aflînd acest lucru stăpînul meu, și incredîndu-se că știrea este adevărată, a hotărît să se întoarcă, din care cauză am călătorit toată noaptea aceea cît și ziua următoare, întorcîndu-ne la Tîrgoviște... Deci neizbutind Petru voievodul Moldovei să-și ducă la îndeplinire gîndul, după pofta

consecință a trădării vreunuia dintre dregătorii săi.

Iscoadele credincioase de la Istanbul ale domnului Moldovei, făcîndu-și conștiințos datoria, i-au comunicat în continuare toate uneltirile lui Gritti. Și iată că la 1 iunie 1534, aventurierul a pornit din nou spre Dunăre, afirmînd că este trimis de pașah ca să

frontul din umbră

activitățile informative și contrainformative în apărarea independenței țărilor române

un aventurier în moldova lui petru rareș

inimii sale cele rele, s-a prefăcut mirat că stăpînul meu s-a întors înapoi cu atîta grabă și și-a trimis solii săi după el pînă la Tîrgoviște cu multe daruri, spre a-i cîștiga bunăvoința, arătîndu-se gata să-i stea în ajutor el însuși cu toate forțele sale armate. Stăpînul meu, tot atît de priceput pe cît era de chibzuit, a făcut o bună primire solilor și a primit bucuros darurile, arătîndu-se foarte vesel și dînd la rîndul său patru cai turcești deosebit de frumoși și multe lumînări de ceară albă, dulciuri alese și multe veșminte frumoase din aur și mătase, cîntînd îndeosebi cu daruri foarte frumoase și pe soli, pe care i-a trimis apoi de la el cu cele mai îndatoritoare cuvinte».

Adevăratul sens al «cuvintelor îndatoritoare» a ieșit la iveală după înapoierea lui Gritti la Istanbul: favoritul lui Ibrahim a contribuit substanțial la amplificarea intrigilor contra lui Petru Rareș, care dealfel privea scăparea aventurierului doar ca o

«rînduiască o pricină de graniță cu Ferdinand de Habsburg».

SFÎRȘITUL LUI GRITTI

Fiind informat că Aloisio era însoțit de 3 000 ieniceri — ceea ce părea cam mult pentru o «misiune pacificatoare» — Petru Rareș a trimis soli care, împreună cu dregătorii lui Vlad Vintilă, domnul Țării Românești, au întâmpinat pe trimisul pașahului lîngă Tîrgoviște, cu multe și scumpe daruri.

În același timp, solii tainice au pornit din Suceava spre Ferdinand de Habsburg, cu misiunea de a se informa dacă apusenii intenționau să pornească război contra turcilor, și spre Moscova, pentru a determina pe Ivan al IV-lea cel Groaznic să intervină pe lîngă regele Sigismund I al Poloniei în vederea zădărnirii scopului urmărit de Gritti.

De la Tîrgoviște aventurierul italian a trecut în Transilvania pe la Bran. În apropiere de Brașov el a fost întâmpinat de logofătul Toader Bubuiog, care i s-a alăturat cu un corp de oaste moldovenească. Prefăcîndu-se fidel trimisului pașahului, logofătul lui Petru Rareș a pătruns în tabăra «reprezentantului sultanului pentru Ungaria», care între timp intrase în Brașov.

Pentru a-și impune autoritatea asupra întregii țări și folosind pretextul că Emeric Czibák, episcopul de Oradea și vicevoievodul Transilvaniei, urmărește să răscolească poporul împotriva sa, crutul și înfumatul aventurier a organizat asasinarea prezumtivului instigator. Contrar așteptărilor, nelegiuirea n-a fost de natură să intimideze, ci să răscolească pe sașii, secuii și românii din Transilvania. În scurt timp, Ștefan Mailat, care asistase la scena prezentării capului lui Emeric Czibák și care fugise noaptea împreună cu alții din tabăra lui Gritti, a reușit să strîngă o oaste de peste 40 000 călăreți și pedestri.

Aflînd despre aceasta de la spionii săi și intuind primejdia, Aloisio a trimis oameni la beiful Nicopolului spre a-i cere oaste în ajutor, iar la 21 iulie 1534 a părăsit Brașovul, îndreptîndu-se în grabă mare spre Mediaș, unde a ajuns la 27 iulie. Din nefericire pentru el, beiful de Nicopol n-a putut să-i vină în ajutor deoarece prima măsură luată de Ștefan Mailat a fost aceea de a închide trecătorile spre Țara Românească.

Aprעיînd că în cîmp deschis nu putea opune rezistență forțelor care se apropiau, la 14 august Gritti s-a închis în cetate cu cei trei mii de ieniceri, sperînd să fie sprijinit și de locuitorii Mediașului pînă la sosirea beifului. În această situație încordată, Toader Bubuiog cu oștenii lui au ocupat poziții de luptă în afara zidurilor cetății pentru ca să poată întreține legături secrete cu armata lui Ștefan Mailat.

Fiind informat zilnic cu privire la desfășurarea evenimentelor din Transilvania, Petru Rareș a trimis la Mediaș pe vornicul Huru cu încă 12 000 călăreți, care s-au alăturat corpului de oaste al lui Toader Bubuiog.

Gritti s-a bucurat cînd a văzut cum îi sporeau forțele, dar puțin mai tîrziu bucuria s-a schimbat în deznădejde, fiindcă la sosirea oștilor lui Ștefan Mailat, moldovenii s-au alăturat acestora, asediînd împreună cetatea.

După cîteva zile de asediu, locuitorii Mediașului, pentru a evita distrugerea orașului, au ridicat steaguri albe deasupra zidurilor și au deschis porțile cetății.

Dîndu-și seama că nu poate face față situației, Gritti s-a predat, împreună cu cei doi fii ai săi, vornicului Huru și logofătului Toader Bubuiog, cărora le-a promis 100 000 galbeni dacă le vor cruța viața. Comandanții oștilor moldovenești nu s-au lăsat mituiți, ci l-au predat lui Ștefan Mailat, care a ordonat ca omul turcilor să fie decapitat.

«...ȘI AU ÎNCEPUT SĂ PRINDĂ SEMINȚELE NECREDINȚEI»

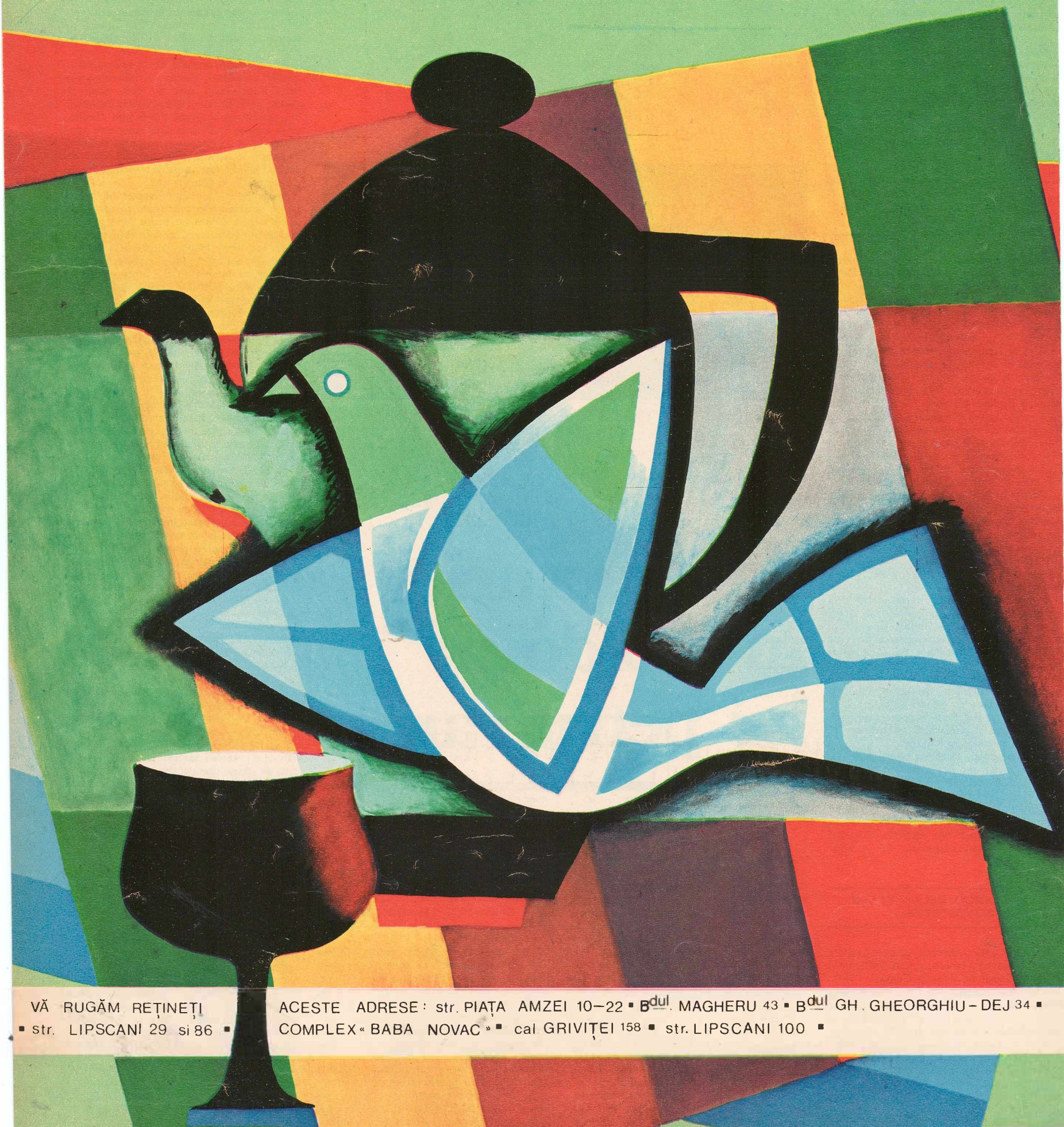
Greutățile care ulterior s-au dovedit de neînvins în acțiunea lui Petru Rareș de a organiza un front unit împotriva turcilor în Moldova — evidențînd caracterul iluzoriu al formării unei «alianțe creștine» capabile să rezolve sarcina istorică preconizată de către domnul Moldovei — erau și mai mult agravate de faptul că o parte dintre marii dregători ai lui Petru, în frunte cu Mihu hatmanul, erau trădători. Referitor la relațiile secrete pe care șeful armatei moldovene le întreținea în acea perioadă cu turcii, cronicarul Macarie scrie:

«Deci în acest an un oarecare Mihul, în dregătorie înaltă, om înșelător care, cum se spune, îndemna și răzvrătea pe toți arătînd că păstrează către domn dragoste din inimă, în taină însă pregătea trădare și țesea sfaturi pline de clevetiri. Și s-a întovărășit cu cei care voiau să-și însușească averi ale altora și ale lor să le înmulțească cu mijloace nedrepte. Și au început să prindă semințele necredinței și a trimis în taină o scrisoare către marele împărat al turcilor pentru răsturnarea domnului. Acesta neîntîrziînd întru nimic, ci îndată suflînd ca vîntul fioros de la apus și ca furtuna care vijîie din greu, s-a sculat urlînd cumplit ca leul aducînd cu sine mulțime de fiare»...

**C. NEAGU
D. MARINESCU
R. GEORGESCU**

(Va urma)

«I.C.L. TEHNOMETAL» București
pune la dispoziția cumpărătorilor
prin magazinele cu autoservire
un bogat sortiment de articole din
PORȚELAN, CRISTAL, FAIANȚĂ,
STICLĂRIE, VASE EMAILATE,
TACÎMURI etc...

VĂ RUGĂM REȚINEȚI
▪ str. LIPSCANI 29 și 86 ▪

ACESTE ADRESE : str. PIAȚA AMZEI 10-22 ▪ B^{dul} MAGHERU 43 ▪ B^{dul} GH. GHEORGHIU - DEJ 34 ▪
COMPLEX « BABA NOVAC » ▪ cal GRIVIȚEI 158 ▪ str. LIPSCANI 100 ▪

«Cât de distrat este distratul?»

Cine se duce la «Distratul» în speranța să vadă una dintre acele comedii care ne-au obișnuit Louis de Funès, Bourvil sau Alberto Sordi va fi dezamăgit. În locul unei intrigii complicate, cu multe întâmplări originale și personaje episodice, spectacolul va urmări o acțiune simplă, aproape neagră, care poate fi rezumată în câteva cuvinte. Un tânăr înalt, blond și distrat, este angajat la o agenție de publicitate pe care o conduce în pragul falimentului datorită invențiilor sale, de un umor negru mergând până la macabru. Dar dincolo de această tramea deosebit de simplă, — agrementată ce este de fapt cu câteva fete frumoase dar cam serede, îmbrăcate după moda maxi a anului 1971, cu un Bernard Blier excelent în cămeșorul de noapte lung și alb (tip Koprof) și care nu poate rezista farmecelor unei urite strungăreață —, dincolo de toate acestea, filmul este recitalul actorului-regizor Pierre Richard, un fel de *one man show* care ne-au obișnuit vedetele muzicii ușoare.

Cu părul frizat, ca Harpo Marx; cu trupul și o suptele de balerin, din familia celei care ne-a deprins Chaplin; cu capul înșori, ca Tati-Hulot, blondul cel înalt ne vedește că a învățat foarte bine și lecția tor mari comici ai ecranului, de la Max Linder și Harold Lloyd până la Norman Wisdom și Pierre Etaix. Din acest punct de vedere, «Distratul» este o adevărată ontologie de gaguri și situații preluate din comedia americană dar prelucrate în stil personal (bătăia colectivă, în care șișca și înlocuită cu ouă, imensul panou, care nu mai face ravagii printre cei din jur, îl dezorientează pe spectator, săgeata indicatoare, care provoacă cucuie), fie de la Charlie Chaplin (dearticularea limbajului), fie de la Jerry Lewis (întregul film poate fi considerat o nouă transpunere în cheie omică a poveștii cu Dr. Jekyll și Mr. Hyde, ustul pentru violență demonstrând existența unui alter ego refulat al acestui serafic înar cu ochi albaștri).

Dar mai presus de orice, «Distratul» este ctul de naștere al unui nou personaj comic line conturat, care în următorul său film, hiar dacă va fi violonist și va purta un panof negru și altul galben, va rămâne același păpuc «cu mintea alături de cap», care — orba lui La Bruyere — «când spune da, seamănă sigur nu», un veșnic adolescent în parență atât de maleabil, dar în fapt atât de greu de stăpinit, un tip la care nu știi niciodată unde se sfârșite inconștiența și nde începe lupta conștientă pentru păstrarea purității și candorii.

Cristina CORCIOVESCU

pe ecrane

falsă poveste de dragoste: «autostop»

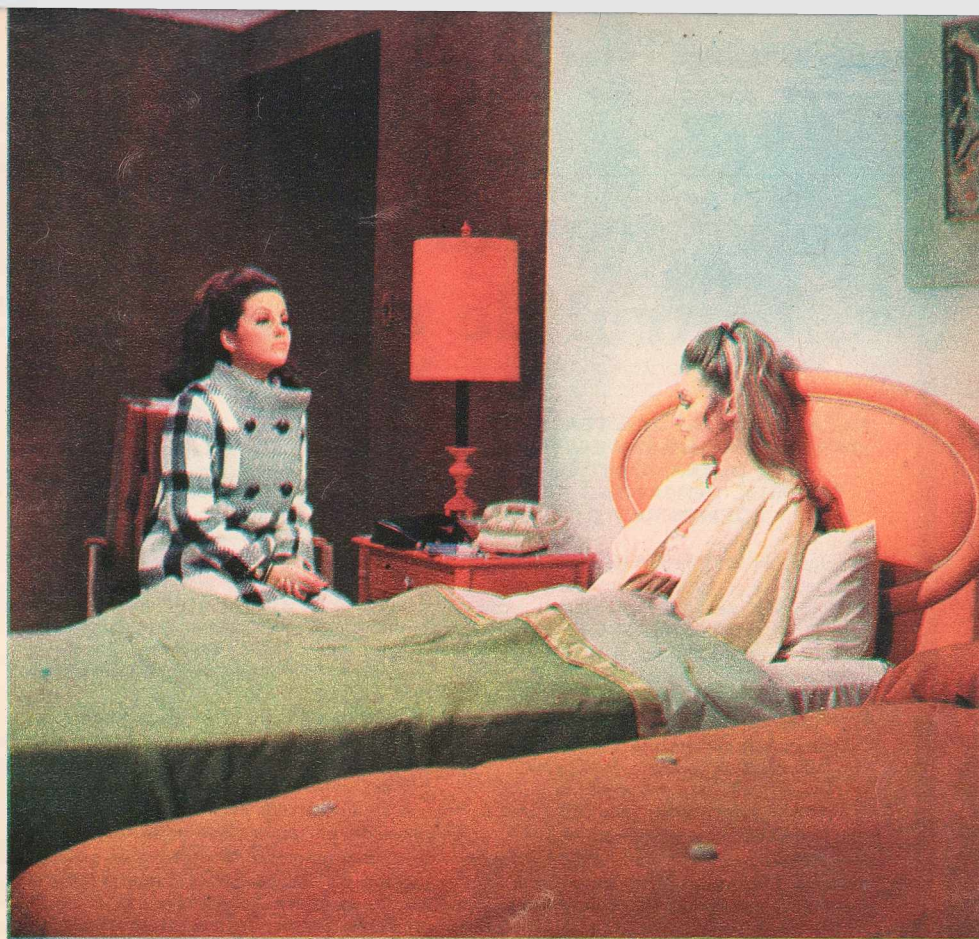
De data aceasta, băiatului îi plac Shakespeare și Mozart, iar fata umblă cu autostopul în căutarea propriei personalități. Și dacă filmul vrea să ne convingă că «fiecare mamă are o Julietă», noi putem să-i continuăm raționamentul și, potrivit poveștii istorisite, să constatăm că și fiecare Julietă are, sau vrea să aibă, un Romeo. Iar când Romeo este ocupat, Julieta trebuie să-și ia ariciul primit în dar și să plece mai departe, la mare, într-un camion plin cu femei bătrâne, care din milă pentru fusta ei prea scurtă îi oferă o pară.

Dar dincolo de tonul ironic și de visările de tandră și rafinată operetă — din păcate nu prea organic integrate în restul materialului filmic — în acest film al studiourilor bulgare (regia, Nikola Petkov) putem foarte bine găsi o gândire obiectivă, surprinzând tristețea momentului în care tânărul este obligat să facă primul pas spre maturitate. Dincolo de joacă, dincolo de vis, de egoisme și capricii feminine,

Tinerii protagoniști — frumoasa și inteligenta Tsvetana Maneva și un furios tandră, Nikolai Uzunov — aduc fiecare firescul unui joc modern.

Dacă lăsăm la o parte neglijența în stăpânirea celor două planuri, — real și de vis —, nici prea coerent și nici prea original interferate, aducându-ne aminte când de *Umbrelele din Cherbourg*, când de *Billy Minicinosul*, putem considera totuși acest film o reușită a studiourilor bulgare. Pentru că rareori un film despre tineri a surprins cu atita adevăr jocul întâmplător al dragostei și al reticenței sau mica mare dramă a derutei drumului visat. Iertându-i dar prețiozitățile stilistice, am dori ca *Autostopul* să aibă din punct de vedere publicitar o soartă mai bună decât a altor filme contemporane, vorbind cu tandrețe și înțelegere despre oameni (*Servus, Vera!*, *Inceputul, Ocolul, Iubire s.a.*). Deși pentru început era flancat de *Urmărire la Amsterdam* și de *Aventura lui Poseidon*...

Rodica POP

actori și roluri

Am făcut cunoștință cu Barbara Parkins în Valea păpușilor (în fotografie, alături de regretata Sharon Tate). O reîntlnim acum în Urmărire la Amsterdam, film de aventuri realizat de Geoffrey Reeve.

cine, ce, unde, când?

● O distribuție prestigioasă figurează pe genericul noului film semnat de Serge Korber, «Ucenicia orașului». Este vorba despre Alain Cuny, Danielle Darrieux, Annie Girardot, Jacques Perrin, Marcel Dalio, Laurent Terzieff, interpreții unei ample cronici a Parisului amenințat de război.

● Tom O'Horgan și Julien Barry transpun pe ecran piesa lui Ionesco «Rinocerii». Interpreți — Zero Mostel, Gene Wilder, Karen Black, Robert Weil.

● Actrița poloneză Lucyna Winnicka («Maica Ioana a îngerilor») a fost solicitată de regizorul maghiar Istvan Szabo să interpreteze rolul principal în filmul său «Strada Tüzoltta 25».

● Bekim Fehmiu («Am întâlnit țigani fericiți») și Claudia Cardinale sînt parteneri în filmul lui Mauro Bolognini «Libera, dragostea mea».

aventura lui Poseidon

La un întâi ianuarie, așa scrie pe generic, o navă a fost lovită de un val uriaș și scufundată. Filmul este povestea celor cîțiva supraviețuitori, implicați într-o situație de excepție.

Demarînd bine, *Aventura lui Poseidon* se poticnește de-a lungul desfășurării sale de prea dese momente lirice, insistent melodramatic, supralicitînd exagerat, și deci neconvîngător, participarea spectatorului.

Partea de rezistență a filmului, maratonul celor cîțiva oameni în căutarea salvării prin labirintul imprevizibil al vasului scufundat, ni-l readuce în atenție pe Gene Hackman, polițistul din *Filiera*, încăpătînatul care pierde dar nu cedează niciodată. Aici, mobilizator de suflute, de profesie preot, în dispută perpetuă cu Dumnezeu, înzestrat cu o energie inepuizabilă, cheltuită în slujba unui singur scop, — izbînda neîndoieinică a omului —, acest Prometeu dezlîntuit cucerește fără a fi frumos, convinge fără a insista.

Plasat în categoria filmelor bine făcute, *Aventura lui Poseidon* se susține ca un punct de real interes și dincolo de știința suspense-ului, atât de familiară producțiilor americane, se susține, spun, prin încărcătura omenească a situațiilor prezentate, chiar dacă acestea nu au o semnificație artistică majoră.

Rada PREJBEANU

despre două filme polițiste*

Al treilea «Melville» venit pe piața noastră este mai slab decît precedentele. Se poate vorbi de fapt despre un descreșcendă valoric: *Denuțătorul, Samuraiul, Polițistul*. Tot ceea ce a făcut dintr-un autor de filme polițiste un cineast aparte se prezintă în *Polițistul* într-o copie degradată. Acest film dă impresia unui Melville obosit, epuizat, în criză. Dar faptul cel mai rău pare a fi că Melville nu vrea să accepte ideea unui posibil impas de creație care-l poate pîndi pe orice artist și se încăpătînează să-și demonstreze infailibilitatea rețetei. Rezultatul este destul de nefericit nu pentru că acest film este mediocru, ci pentru că el aruncă o lumină nefavorabilă asupra

«calităților» care făcuseră din Melville un cineast de excepție, punîndu-i acum substanța operei sub semnul îndoielii.

Amestecul fin de artizan desăvîrșit și moralist discret parea să facă din filmele lui mai mult decît niște polițiste bine făcute. Iată însă că acum acea ambiguitate a relațiilor dintre oamenii ordinii și cei din afara ei, care dădea impresia de slăbiciune a naturii umane chiar și acolo unde ea părea exclusă, precum și austeritatea aproape terifiantă impusă de o existență care se desfășura într-o stare de mare tensiune și permanență prudență par a fi de fapt pretenții neacoperite de substanță. *Polițistul* trădează mecanismele acestei falsi-

ficării: totul pare a fi o abilă cochetărie din care nu mai rămîn decît prețiozitatea și morga. Ambiguitatea pe care vrea s-o însinueze Melville în relațiile polițistului Coleman (Alain Delon) cu gangsterul Simons, motivată de slăbiciunea lui Coleman pentru concubina lui Simons (Catherine Deneuve), precum și incertitudinea pe care vrea s-o facă să planeze asupra sfîrșitului lui Simons, trădat poate de concubina lui de convență cu Coleman, nu au subtilitatea motivației. Filmul nu ne convinge că există o astfel de ambiguitate a relațiilor și nici actorii nu par să fie destul de convinși de complexitatea personajelor, jucînd blazat: Catherine Deneuve, cu ri-

giditate și lipsă de nuanță ca o debutantă, iar Alain Delon nu se străduiește nici el prea mult, mizînd totul pe fascinația chipului său. Judecat ca un polițist, acest al treilea «Melville» are calitate indiscutabile, pentru că regizorul a fost de fapt un excelent autor de filme polițiste, dar nu mai mult...

Urmărire la Amsterdam este o copie a filmului *Filiera*, aparținînd regizorului William Friedkin, și de aici pînă la pastîșă nu e departe. Iar eventuala apropiere îl dezavantajează cu atât mai mult. Dincolo de faptul că descoperă frumusețea și misterul unui oraș cum este Amsterdamul, filmul acesta nu este decît o vană ambiție de a concura un film care

și-a depășit cu mult genul, devenind o mare operă cinematografică. Nici măcar urmărirea cu șalupele nu convinge că regizorul este un artist, pentru că nu are măsură. Nu știe unde să taie. Mai mult supără însă lipsa de gust și sărăcia inspirației. Un film ostentativ și de o dureroasă lipsă de originalitate.

Stere GULEA

*) Polițistul, producție franceză. Regia: Jean-Pierre Melville, cu Alain Delon și Catherine Deneuve.

Urmărire la Amsterdam, producție americană. Regia: Geoffrey Reeve, cu Sven Bertil Taube și Barbara Parkins.

publicul între teatrul de o zi și teatrul de un veac

**NU NUMAI NATURA TEATRULUI
DAR ȘI ÎMPREJURĂRILE ISTORICE
AU DETERMINAT CA
TEATRUL ROMÂNESC SĂ FIE
DEMOCRATIC**

— Încă de la începuturile sale, teatrul românesc nu a putut exista decât pentru publicul larg, ne spune cunoscutul istoric și publicist, **IOAN MASSOF**. Faptul că edificiul Teatrului Național din București, început în 1846 și conceput ca sediu, mai ales, al reprezentațiilor de operă a trebuit, după 1848, să fie transformat într-unul mai încăpător prin adăugarea celebrei galerii, e un argument cât se poate de concret.

— *Din acțiunile întreprinse pentru primirea și uneori pentru menținerea publicului, pe care le considerați mai importante?*

— Acestea au fost de-a lungul istoriei multe și toate și-au avut importanța lor. Voi aminti numai câteva: matineele clasice pentru elevi, legarea școlii de teatru, prin convocarea profesorilor de limbă și literatură română la conferințe și repetiții generale, acordarea билетelor pentru premianți, măsuri luate de Al. Davila și Pompiliu Eliade, prin care au atras tineretul la teatru, asigurând publicul de a doua zi.

Dealtfel, mai toate personalitățile marcante ale culturii noastre — Liviu Rebreanu, Victor Eftimiu, I. Marin Sadoveanu, Emil Gârleanu — au întreprins câte ceva pentru atragerea publicului spre teatru, de îndată ce au avut această posibilitate. Dar acestea sînt în general lucruri știute. Important mi se pare de reținut că teatrul și relația public-scenă a preocupat dintotdeauna oamenii noștri de cultură.

— *Deschiderea spre public a teatrului nostru contemporan continuă formele deja încercate, ori a găsit noi modalități de comunicare?*

— Trăim altă epocă, cu o intensă viață artistică. Există mai multe teatre, se joacă mai mult. Dar teatrul înseamnă și relația cu publicul. Și aici aș observa că slujitorii scenei au lăsat cam la voia întâmplării problema educației publicului. Teatrul nostru nu mai desfășoară o activitate culturală de atragere a publicului, nu mai e preocupat să creeze iubitori ai săi. Tineretul e mai atras de muzica ușoară și de spectacolul sportiv, tocmai pentru că oamenii de teatru

nu-l cultivă, așa cum la vremea lor au făcut Victor Ion Popa, G.M. Zamfirescu, de pildă. Să încercăm, totuși să facem mai mult pentru public.

MĂ GÎNDESC LA TINERII ACTORI ȘI REGIZORI

— *Ați fost, SANDU ELIAD, martorul și uneori autorul sau coautorul unor încercări de atragere a unui public cât mai larg spre teatru. Pe care le considerați cele mai eficiente în acest sens?*

— Aș aminti festivalurile susținute, în general, de studenții școlilor de artă, adresate unui public muncitoresc. La aceste festivaluri, organizate la clubul Partidului Social Democrat din strada Sfîntul Ionică, în serile de sîmbătă și de duminică, două-trei sute de muncitori se înghesuiau pe lângă estrada cit un cearșaf, să asculte poezie, muzică, scenete, monoloage. În afară de muzică și poezie, se mai prezenta aici un repertoriu teatral, variind între *Greva fierarilor* de François Coppée, *Comuna* să trăiască, în traducerea lui Barbu Lăzăreanu, fragmente din *Mama* de Gorki, schițe de Caragiale. Nu se puteau prezenta piese întregi din cauza condițiilor materiale precare.

— *Totuși în această direcție, acțiuni de durată nu au avut loc?*

— Nicolae Iorga a avut inițiativa deschiderii accesului unor părți mai largi spre spectacolul de artă și a încercat aceasta într-un teatru denumit ca atare *Teatrul Poporului*. Inaugurat în 1921, *Teatrul Poporului* și-a desfășurat activitatea pe o perioadă de peste un deceniu. Sediul teatrului se afla la etajul unei clădiri de pe actualul bulevard Gheorghiu-Dej, colț cu strada Saligny. La parter funcționa un varieteu, iar la etaj, Victor Ion Popa, regizor grafician și scriitor de prestigiu, cu o mină de actori se lupta să dea viață unui repertoriu bazat în special pe texte din Molière, Caragiale, Alexandri. I-am urmat ca regizor și m-am străduit să păstrez caracterul popular al repertoriului. Totodată, am căutat să activez secția de teatru pentru copii, înființată tot de înaintașul meu. Era primul teatru pentru copii la noi.

— *Au mai existat și spectacole date de gruparea «Insula» sau cele desfășurate în sala*

De-a lungul timpului, oamenii noștri de teatru au tins ca spectacolul, artă a celor mulți, să ființeze pentru cât mai mulți. Lungile turnee, biletele cu preț redus, matineele pentru elevi și pentru muncitori, conferințele pe teme de istorie ori de estetică teatrală — iată câteva din formele prin care teatrul și-a făcut treptat și continuu drum prin straturile de spectatori. Dar pentru că astăzi mișcarea noastră teatrală pare a-și aminti de importanța unei vii legături cu publicul, i-am invitat pe istoricul Ioan Massof, regizorul Sandu Eliad, cercetătoarea la Institutul de Istorie a Artei Margareta Andreescu și pe directorul de teatru Mircea Petre Suciul la o discuție privind soarta de ieri și de azi a spectatorului.

sindicatului ziaristilor. Cui se adresa?

— Erau spectacole susținute de teatre efemere, teatre de o stagionă, sau de o seară, spectacole care adunau în sală tineret, studenți, intelectuali, funcționari, muncitori. Aceștia veneau atrași de repertoriu și de interpretare, căci, de cele mai multe ori, aceste grupări apăreau tocmai cu scopul practicării unor formule noi de spectacol.

— *După opinia dumneavoastră, care ar fi caracteristicile momentului teatral actual?*

— Azi există, desigur, posibilități mult mai mari decât cele din trecut. Mi se pare însă că aceste posibilități nu sînt folosite din plin. S-a încercat pătrunderea teatrului în uzine, în fabrici. Brigăzile de amatori sînt un lucru foarte bun și reușesc momente interesante. Cred că ele ar trebui ajutate mai mult de către profesioniști: regizori, actori, scenografi, chiar și studenți. Nucleele există, dar ele ar trebui conduse cu mai mult suflet și cu mai multă pricepere din partea creatorilor profesioniști.

În cartierul Balta Albă există un foarte frumos parc urcînd în trepte dinspre lac. Ce teatru de vară s-ar putea face acolo! Cine să-l inițieze? Mă gîndesc la tinerii actori și regizori, care dacă s-ar aduna într-o trupă încă din anul trei de studii, ar putea să lucreze cu locatarii din cartier și s-ar constitui un nucleu, care cu timpul ar putea ajunge centrul teatral Balta Albă. Treptat ideea ar prinde și am ajunge, poate, să mai avem un teatru în București.

Totuși, teatre sînt destule și destule inițiative care ar merita să fie cunoscute, nu să moară într-un cerc restrîns, de relativii specialiști. Ce pretenții putem ridica în a cunoaște spectacolele din provincie, unde se întîmplă adesea adevărate evenimente teatrale, dacă în București o manifestare ca *Luna Comediei*, de pildă, a trecut aproape neobservată? Ne lipsește publicația de specialitate. Revista *Teatrul* cu articolele ei docte nu satisface nevoia de informație a cititorului și spectatorului mediu. În plus, apariția ei lunară o face inoperantă.

**Claudia DIMIU
Rodica POP**

(Continuare în numărul viitor)

cu și fără cortină

● Anul acesta, în luna august, s-au împlinit 100 de ani de la nașterea Luciei Sturdza Bulandra și, totodată, 75 de la debutul ei pe scena Naționalului din Capitală. O dată amintită, deocamdată, doar de câteva publicații din Capitală. De *comemorare* nu poate fi, propriu-zis, vorba. În fotografie, L.S. Bulandra în «Vassa Jeleznova», 1953, la Teatrul Municipal.

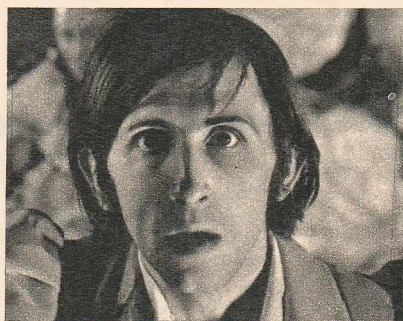
● Un excelent articol din *Scînteia tineretului*, (16 VIII 1973), intitulat *Satul pe care ni-l propune «teatrul scurt»*, autor C. Stănescu, repune în discuție problema atît de dramatică a teatrului scris pentru amatori. Oare cei în drept, de la Casa centrală a creației populare, nu s-au gîndit niciodată că și acești amatori — care cel puțin cunosc realitatea așa cum este — pot scrie ei înșiși teatru? Ce au întreprins în acest sens?

R.P.

o întrebare pentru: virgil ogășanu

Virgil Ogășanu, dumneavoastră aduceți pe scenă un comic aparte, obținut cu o impresionantă economie de mijloace. Este acesta un proces conștient sau unul spontan?

— Nu-mi place comicul buf. Nu-l iubesc pe Charlot pentru că îi cunosc întotdeauna finalul. Știu cînd atacă partitura, știu cînd se va dezlănțui, cum se va termina, că va pleca întotdeauna trist și învins. O excepție mi se pare «Dictatorul», unde Charlot s-a depășit pe sine. Pe cînd la Stan Laurel ești surprins de reacțiile neașteptate la fiecare secundă, de disponibilitatea și maleabilitatea gestului care te domină. Poate este lucrat, dar nu se simte. Stan obține momente extraordinare, literă de lege, alfabet pentru oricare actor. Ca să obții efecte comice cred că trebuie să faci cât mai puțin, în schimb și se cere o mare dăruire. Totul să vină din tine. Am avut o experiență în acest sens. În anul IV am jucat în institut pe Polonius și a fost cea mai mare cădere a mea. Atunci n-am reușit să aflu de ce. Dealtfel, nici nu mi s-au dat lămuriri. Era un Polonius cu barbă, cu burtă, sfătos. De atîta machiaj nu mi se vedeau nici ochii. În actul trei trebuia să-i anunț reginei venirea lui Hamlet și cum nu reușeam, Ion Cojar m-a pus să avertic câteva etaje, după care să vin să dau replica. După maraton n-am reușit să scot nici un cuvînt, și asta nu pentru că am alergat, ci pur și simplu pentru că eram o butaforie. Am învățat între timp că actorul trebuie să fie el însuși în personaj. Compo-

ziția nu vine din costum sau din machiaj, ci trebuie să fie una interioară. A simți personajul, asta e compoziția. Iar dincolo de tehnică, atunci cînd abordezi comedia, contează ceea ce vrei să spui. Nu comedii cu orice preț, texte sărăcăcioase, pentru care trebuie să-ți dai sufletul ca să scoți un efect, ca așa-zisele momente de divertisment de la televizor, care vor cu orice chip să descrețească frunțile telespectatorilor, dar care nu reușesc. Un spectacol, chiar de comedie, fără probleme, nu-și demonstrează valabilitatea. De exemplu, spectacolul «Trei frați gemeni venetieni» este o creație laudabilă, dar formală, căci ea ține exclusiv de tehnica actoricească. Ca atare, se uită. Și nu ai voie să uiți un spectacol cu o distribuție de primă mină a Naționalului, cu o regie semnată de David Esrig.

Ludmila PAȚLANJOGLU

autori, piese și spectacole de n. carandino

N. Carandino este, prin excelență, polemist. Gazetarul cu vervă drăcească atent la informația incendiară, ambițion să-și inventeze un preopinent atunci cînd nu-l are la dispoziție, sufocat de patid dar cîntînd să convingă că niciodată n-a fost mai calm și mai obiectiv decît atunci cînd a respins cu vehemență sau a declarat cîntînit genialitatea acolo unde alții detaseră debilitatea progresivă, gazetarul cîntînu se sfiește să-și bruscheze chiar cititorii avertizîndu-l că dacă este amator de jucării conformiste să nu-și piardă timpul citindu-l, gazetarul, zic, gazetarul de excepție, prevalează criticul în înțelesul pe care îl dau noțiunii manuale școlare. Astînd lucrurile, am să recunosc în aceste rânduri că, deși nu o dată, cum se va vedea în continuare, n-am fost de acord cu zicem «obiectivitatea conservatoare» a decăților de valoare emise de Carandino. I-am preferat acelor cronicari care își rasoară cu centimetrul și chiar cu milimetrul aprecierile, în numele unui echilibru farmacist de provincie care nici nu vrea însăntătoasă bolnavul, nici să-l lase moară, pentru a avea mereu, și cu orice ocazie, clienți.

Dintre toți cei care scriu astăzi critici N. Carandino a văzut cele mai multe spectacole, începînd din epoca în care mai jucam Nottara, Iancu Petrescu, Aristide Denitriad. Dealtfel, acestei «vechimi» în meserie i se datorește și clasicismul unora din jucăriile cu care Carandino s-a impus în opinii publice, atrăgînd atenția, cu bucreditate, asupra faptului că «*Teatrul este meserie grea și nu doar o simplă vocație*». «Noi — zice Carandino — am apucat viațurile în care un spectacol la Teatrul Național avea sensul unei ofițerii. Liceieni sau studenți mergeam să ascultăm și să vedem spectacole așa cum credințioșii se duceau la liturghie. De aici, din această dată vrei educație teatrală nobilă, rigoarea și austeritatea privicronicarului N. Carandino, severitatea jurițiară cu care el amendează lipsa de respect pentru public a unor oameni de teatru tineri sau mai bătrîni care, în numele experimentelor de tot felul, pun în mișcare juvenilitatea irresponsabilă, semănînd confuz și eroarea. Iată spiritul — cu care și eu m confund — în care au fost analizate de Carandino atîtea experiențe salutare de muncă salvate de aplauze și rămase apoi momente ridicole ale cîtei stagiuni sau ale cîtei unei scene. Iată și spiritul în care N. Carandino a înțeles să sprijine dramaturgia originală, deși aici cronicarul ni s-a părut — în volumul actual ne confirmă — un sentiment, îmbrățișîndu-l pe Ionel Hristea și nerceptîndu-l pe Baranga. Asemenea deconectante «contradicții interioare» vor putea înțîlnite destule în această carte pasionantă care încă de la apariție s-a transformat într-o pagină de istorie, scrisă de un pătimaș.

Carandino respinge, de pildă, cu o marpoftă polemică *Noaptea furtunoasă* în regia lui Rafael, dar surprinzător o pune în aceeași oală cu marele spectacol — validat și de public și de timp — cu *D'ale carnavalului* în regia lui Pintilie!!! Tot el semnează pasionantă și pătimaș-susținătoare cronică la *lavină* de Marin Sorescu, admițînd valoare ei de literatură aparținînd categoriei absurdului și declarînd-o o capodoperă, dar respinge violent încercarea lui Peniculescu de citi alt fel *Regele Lear* sau extraordinar spectacol al lui Esrig cu *Nepotul lui Rameau*. Într-un foarte bun articol despre «*Cronica lui misiunea lui*», articol ilustrînd rigurile pe care Carandino nu ostenește, p bună dreptate, să le reclame pentru meserie atît de responsabilă în fața opiniei publice, autorul scrie cu dreptate: «*Atitudinea este calea pe care cronicarul poate ajunge la semnătură*». Și în final: «*Cineva care scrie este cineva care — intențional măcar — spun adevărul. Și în al doilea rînd — laudă sau condamnă*».

Dinu SĂRARU

Un vechi castru roman de pe teritoriul Ungariei, lângă Dunáújváros, se oferă contemporanilor cu bogăția lui de urme: ziduri de case, de depozite și magazine, cuptoare pentru ars sticla, un cimitir, lucrări de artă, ca acest basorelieu.

de la lume adunate

LA CARACAS. Sub auspiciile Institutului național de cultură și arte frumoase din Venezuela și ale ambasadei Republicii Socialiste România în această țară, la Muzeul de științe naturale din Caracas a fost deschisă o expoziție de gravură românească contemporană.

COMPUTERIZARE. 30 milioane de tone de mărfuri vor putea fi transportate mai operativ și mai eficient prin Moscova cu ajutorul Centrului de calcul al administrației principale de transporturi auto din capitala sovietică. Mașina electronică de calcul «Ural-14» menține legătura cu bazele auto din Moscova, recepționează comenzi pentru ziua următoare, stabilește cite automobile sînt necesare etc. În numai doi ani de activitate, computerul a adus economii de 16 milioane kilometri curse.

EPAVĂ ÎN STARE BUNĂ. Epava unei galere romane datînd din secolul X înaintea erei noastre a fost descoperită în apropierea țărmului Insulei Kres din Marea Adriatică, informează agenția Taniug. Descoperirea este cu atît mai interesantă, cu cît starea epavei este deosebit de bună.

A UITAT. Mae West, apreciată drept cel mai durabil simbol al Hollywoodului, a declarat că a uitat să-și sărbătorească a 81-a aniversare a zilei de naștere la 17 august, dar că își va repara omisiunea la 90 de ani.

CIND E PE VERDE, TREC... Egon, un tânăr cavalier, în vîrstă de trei ani, locuind în Koenigsbrunn (R.F.G.), a dorit să-și vadă bunica, a cărei locuință se afla la circa 20 de kilometri de casa părinților lui. Pentru aceasta, s-a urcat la volanul vehiculului său cu pedale și a pornit pe șosea. Alertată, poliția l-a găsit după ce micuțul parcursese 16 kilometri în 7 ore și trecuse prin 20 de intersecții dirijate, cu respect deplin pentru legile circulației.

ATENȚIE, FUMĂTORI! Medicii japonezi sînt preocupați de creșterea alarmantă a cazurilor de cancer pulmonar în rîndul populației nipone. În timp ce în 1947 în Japonia au murit 768 de persoane de cancer pulmonar, numărul victimelor acestei ne-cruțătoare maladii a fost în 1972 de 12 287. S-a stabilit că există o strînsă corelație statistică între creșterea numărului de fumători și sporirea numărului morților de cancer.

DALI, AUGUSTUS ȘI ELEFANȚII. Original ca întotdeauna, pictorul Salvador Dali a hotărît să-și facă o intrare cu totul ieșită din comun în localitatea spaniolă Tarragona, situată la circa 100 de kilometri de Barcelona. El va fi însoțit de o turmă de elefanți, special închiriați în acest scop. Acest adevărat spectacol va fi prilejuit de celebrarea, în localitatea amintită, a 2 000 de ani de cînd la Tarragona a locuit împăratul roman Augustus.

oameni despre care se vorbește

HENRY KISSINGER (născut în anul 1923, de origine germană, s-a stabilit în S.U.A. în anul 1938; studii superioare la Universitatea Harvard; a ocupat funcții importante în învățămînt, cercetare științifică și în politică, autorul mai multor cărți politice; ultima funcție — consilier al președintelui Nixon) a fost promovat în prima dregătorie a diplomației Statelor Unite — șeful Departamentului de Stat (Ministerul de Externe).

ISABEL MARTINEZ PERON (născută în anul 1931, candidată la înalta funcție de vicepreședinte al Argentinei pe lista pe care soțul ei, Juan Domingo Peron, candidează la funcția supremă de președinte al republicii) a declarat recent reprezentanților presei că — după a sa părere — principala ei calitate este aceea de a fi o foarte silitoare elevă a lui Juan Peron.

ARISTIDES PEREIRA (născut în anul 1924, unul din fondatorii PAIGC — Partidul african al independenței Guineei-Bissau și insulelor Capului Verde; a fost cel mai apropiat colaborator al lui Amilcar Cabral, fondatorul partidului, secretar-adjunct din 1963, ales secretar general după asasinarea în ianuarie 1973 a lui Cabral). Primul act politic după alegerea sa: proteste vehemente pe lângă Secretariatul General al O.N.U. și președintele Organizației Unității Africane împotriva intensificării bombardamentelor portugheze asupra regiunilor eliberate ale Guineei-Bissau.

VITTORIO DE SICA, proeminentă figură a cinematografiei italiene ante și postbelice (născut în anul 1901, debutează ca actor de revistă, dar de foarte tînr își începe cariera în cinematografie — actor, regizor, producător; în 1933 este deja coproprietar, alături de Bissone și Tofano, al unei case de filme; exponent de seamă al curentului neorealism italian, și-a legat numele de o bogată filmografie din care cităm: «Hoții de biciclete», «Anna de Boleyn», «Ciocciara», «Boccaccio», «Căsătorie în stil italian», «Grădinile Finzi-Contini» etc.), a ieșit de curînd dintr-o clinică din Geneva unde a fost suferind și și-a reînceput activitatea de regizor, lucrînd la un film cu Sophia Loren și Richard Burton.

mapamond '73

Găurită ca un șvaiter, pentru crearea a zeci de mii de cisterne necesare strîngerii apei de ploaie, insula Capri ar prezenta, în ipostaza părăsirii ei de către oameni, o adevărată curiozitate geologică. Ploaia și lipsa izvoarelor au prefigurat și stilul ei arhitectural. Casele au acoperișurile bombate, ca niște pîntece albe, cu streșinile ridicare pe verticală, pentru ca nici o picătură de apă să nu se piardă. Nu știu ce transformări va suferi stilul local după ce, în sfîrșit, se va rezolva criza de apă dulce a insulei, atunci cînd va fi pusă în funcțiune prima stație de desalinizare a apei de mare și cînd fiecare «caprez» va putea să bea cît îi este setea. Deocamdată, lângă uzina electrică a insulei se lucrează de zor la implantarea complicatelor instalații menite să smulgă Mediteranei un izvor de apă dulce. Lucrarea, hotărîtă în 1972, va fi isprăvită în 1976-77, și va asigura insulei între 70 000 și 210 000 tone de apă dulce pe lună. Nu este prea mult, dar va dispărea coșmarul setei în plin sezon turistic, mîncarea nu va mai avea gustul sălcii al ploii cînd navele-cisternă ale marinei militare sînt imobilizate de furtuni la coasta napolitană, și nici Ischia, și nici Sorrento nu vor mai trebui să-și împartă cu Capri înghițitura de apă cînd criza «potabilei» se anunță tot mai acută. Procedul folosit pentru desalinizarea apei marine va fi cel al distilării prin vaporizare rapidă. Adică, accelerarea pro-

cesului prin care natura ne potolește setea: apa mărilor și a oceanelor se evaporă, ploile și zăpada le împrăștie pe pămînt și tot ceea ce curge la suprafață și se folosește de către om este restituit mărilor și oceanelor.

Nu mă gîndesc la turiștii cu stare care locuiesc în cele 80 de hoteluri ale insulei, nici la milionarii care și-au construit vile simandicoase, ci la cei zece mii de locuitori permanenți ai Capriului, cei care trudesc pentru buna plăcere a vilegiaturiştilor, lucrătorii din port, hamalii piramidelor de valize, bătrînii și copiii care au trăit și au crescut adăpîndu-se cu apă de ploaie.

Capri este o bijuterie a naturii, șlefuită de-a lungul a milioane de ani, locuită din preistorie. Frumusețea i-a contrabalansat sărăcia, așa cum vița-de-vie, agățîndu-și vrejii de razele soarelui a distilat întotdeauna aici lumina și căldura, înlocuindu-le oamenilor nefericirea de a nu putea descoperi nicăieri susurul vreunui izvor. Meterezele de calcar se înalță ca niște bastioane ale unei maiestruoase cetăți în ruină, iar insula pare din depărtare epava unei gigantice corăbii cu prova către răsărit, cu pupa către apus, tîrînd după ea în oceanul istoriei stîncile albe ale Faraglioniilor, ca niște vele pietrificate în calea tuturor vînturilor. Grota de Azur de sub Damecuta este un adevărat miracol geologic, perpetuu spectacol de sunet și lumină pus în scenă de neîntrecutul regizor care este natura. Fără ea, probabil

cronica de trei secunde

revista presei

Două zile consecutiv, la 8 și 9 august 1973, timp în care ziarul «Vremea Nigerului» a publicat cele mai diverse știri privind viața țării,

— de la ședința Consiliului de Miniștri care a examinat situația ploilor pe ansamblul teritoriului constatînd, dealtfel, cu satisfacție regularitatea lor, dar deplîngînd totuși insuficiența apelor în regiunile Madaua și Matamei,

la reclama firmei Niger Frig:

NIGER-FRIG
PRIMA FIRMĂ NIGERIANĂ A FRIGULUI
BUBAKAR BAGURME
INSTALAȚII-ÎNȚEȚINERE
CLIMATIZARE CENTRALĂ
SPECIALITATE: CLIMATIZARE AUTO
DEPANĂRI LA ORICE ORĂ. tel. 25-36.

de la buletinul meteorologic, cu temperaturile minime și maxime, cum ar fi acelea măsurate la Bilma, variînd între 26 și 40 de grade, sau la Agadez, între 25 și 37 de grade etc., etc.

la orarul farmaciilor de gardă în luna august,

de la anunțul căsătoriei lui Ari Ibrahim, student veterinar, cu domnișoara Digé Mamadou, studentă în arhivistică, ceremonia urmînd să aibă loc la domiciliul părinților fetei, dl. Mamadou Kollo Traoré, zis și Tiemogo,

la anunțarea premierei «marelui film de acțiune: FANTABULUS — un complex electronic plasat la baza craniului unui om pentru a face din el un supraom, încoronîndu-se astfel cercetările întreprinse de-a lungul atîtor ani»,

ei bine, timp de două zile consecutiv, printre toate aceste știri cu totul și cu totul normale, a apărut — încadrat în chenar, ca să sară bine în ochi — un anunț mai normal decît tot ce-am citit cu ochii mei în ultimii 20 de ani, un anunț care m-a transportat în alt cosmos, exact ca o poveste minunată, duioasă, stranie și necesară din «O mie și una de nopți» rescrisă de Faulkner, cel cu vîca din Yocknanapwha:

PIERDUT

o căprioară, talie mijlocie
Cine o găsește, tel. 27-80
la dl. Niandou.

Radu COSAȘU

«luna caprese»

că veniturile din turism ale insulei ar scădea la jumătate. O scară săpată în stîncă pînă deasupra clocotului mării, un gîtlej de piatră înghițind ritmic spuma valurilor, un lanț de fier întins pe sub borta atît de scundă încît vizitatorii nu pot pătrunde înăuntru decît culcați pe fundul bărcilor și... 500 de lire intrarea pentru cinci minute în pîntecele balenei de azur. Lumina vine din apă, marea e străvezie ca sticla lichidă, gîtlejul de piatră înghite val după val și barcagii așteaptă în șir clipa cînd, după știința lor transmisă din tată în fiu, noul va fi mai scurt decît celelalte și se va putea trece. Atîta a fost cel mai scump, dar cel mai căutat spectacol al insulei. În rest, tristețea pentru neputința rămîinerii acolo după pofta inimii, căci între toate imaginile basmelor aceasta pare a fi plămîuirea cea mai măiastră... Dar alți turiști așteaptă la «coadă», și banda rulantă pe crestele sălta-rețe ale valurilor, nu se poate opri.

Dar mai e și luna la Capri, «luna Caprese», și spectacolul ei e neasemuit. Aceeași lună de pretutindeni pentru toți pămîntenii, dar ca s-o vezi de-aici te cam costă. Aceeași lună spre care se tot duc cosmonauții în minunatele lor mașini zburătoare pentru ca, la Capri, copiii să bea apă de ploaie. Ce performanțe uluitoare a reușit omul epocii noastre și cît de greu îi este să facă pe pămînt viața, viață...

Ioan GRIGORESCU

Am omagiat în paginile acestei reviste munca aspră, munca dură, munca însoțită cu necesitate de eroism. Nu ocolim nici un fel de muncă însă și nici nu ne poate rămâne indiferentă optica din care este privită. Există moduri de a munci - infinit mai ușor decât ceea ce înseamnă miner, de pildă, și spre pildă, dar de aici nu rezultă că micile meserii nu-și au lumea lor și sufletul lor.

Ne apropiem de lumea mai mare sau mai mică a unei categorii speciale de muncitoare, femeile de serviciu, știut fiind că astăzi ele sînt necesare și sînt altceva decît ceea ce au fost. Există totuși posibilitatea ca femeile de serviciu sau personalul casnic, cum li se mai spune, să trăiască mai puțin bine pentru că factorii responsabili nu le organizează viața conform normelor eticii și echității

socialiste, după cum există posibilitatea ca ele însele și-o poată aranja mai bine decît le dă voie munca lor reală. Condițiile fericirii noastre viitoare și generale se reflectă și în cifre. Numărul de salariați trebuie să crească și să crește din moment ce-au hotărît-o salariații înșiși. Soția la serviciu, soția la serviciu — iată o situație reală fără nimic dramatic în ea. Ba dimpotrivă. După cum ne aduceam aminte, muncim pentru copiii noștri care se nasc conform altei condiții a fericirii noastre viitoare și generale. Cine îi îngrijește și îi educă în lipsa noastră este o problemă dacă ne gîndim că și în prezența noastră copiii nu ne servesc uneori. Nu ne este indiferent nici cine ne face curățenie în dulap și nici cine răspunde la telefon cînd sîntem plecați la frizer. După cum trebuie să ne gîndim că avem datoria morală să trecem dincolo de datele unui buletin de identitate. Să vedem viața. Viața aceluia pe care îl numim într-un fel sau altul, le angajăm într-un fel sau altul, le concediem într-un fel sau altul, dar care în existența noastră lasă totuși o urmă, devenindu-i de fapt un membru chiar dacă sau tocmai pentru că e plătit.

Eugen SECELEANI

O urmă în existența noastră: femeia de serviciu

să economisim curajul personal și pentru alte treburi

Serviciul de evidență și stabilire a drepturilor personalului casnic și asociațiilor de locatari, subordonat atît Ministerului Muncii, cît și Consiliului popular al municipiului București, are următoarea adresă: strada Al. Donici nr. 40, troleibuzul 90 pînă la stația cu același nume. În jurul Grădinii Icoanei, la un colț de stradă, într-o casă veche, frumoasă, încrustată cu plăci de ceramică, ce a aparținut cîndva celui care a canalizat orașul, inginerul Elie Radu. Luni, marți, joi și vineri sînt zilele de lucru cu publicul, zile în care mica grădiniță din fața intrării este locul în care își schimbă impresiile despre vreme și despre copii angajatorii cu angajații, asta bineînțeles înainte de a semna un contract care cuprinde printre altele:

1. Cerere din partea angajatorului din care să rezulte: domiciliul, locul de muncă al său și al soției (soțului), motivul angajării, dacă au copii și vîrstele acestora, persoane în vîrstă etc. — numele angajatei, de unde provine, vîrsta, dacă părțile contractante sînt rude și ce fel de rude anume;
2. Buletinele de identitate ale: angajatei și ale soților care angajează;
3. Analizele medicale conform fișei ce ați primit (privește pe angajată);
4. Angajatele cu domiciliul stabil în mediul rural vor prezenta adeverință de la C.A.P. din comuna de domiciliu din care să rezulte că sînt sau nu membre C.A.P., că C.A.P. se dispensează de forța

- ei de muncă;
 5. Angajatele cu domiciliul stabil în provincie se pot angaja (pot fi angajate) numai la familii cu copii minori;
 6. Una fotografie a angajatei (3/4);
 7. Cele trei formulare de contract, completate, semnate de ambele părți contractante (se eliberează contra cost, 1,50 lei setul de trei exemplare) etc.
- Am notat detaliat toate acestea, tovarășe Munteanu Mitică (șeful serviciului), pentru că nu se prea știu. Serviciul dumneavoastră este puțin cunoscut în țară.
- Adevărat, totuși...
- Cîte solicitări ați avut joi, 16 august, tovarășe Munteanu?
- Șapte. Dintre care trei au fost pensionare fără dreptul de a se angaja, o externă și trei repartizate, deși una din ele nu lucrează sîmbăta.
- La anunțul dat de mine, mă credeți, nu mă credeți, am avut peste 60 de solicitări. Mie mi se pare că serviciul este nu numai puțin știut, dar mai e și evitat, atît de către solicitante, cît și de angajatori.
- A, nu, noi avem aproape 2 000 de angajate în evidența noastră.
- Asta înseamnă 2 000 de familii, ori în București sînt ceva mai multe...
- Mult mai multe, dar vedeți, una că nu se prea știu de noi, alta că oamenii consideră că e mai convenabil să angajeze fără să plătească CAS-ul care e 7% din salariul minim de 1 000 de lei. Și așa angajatele s-au împușinat, iar cele care au rămas sînt

foarte pretențioase, cer 600-700 lei plus casa, mîncarea, lumina, întreținerea...

— Mie mi s-a spus că unele se angajează cu contract doar ca să pună mina pe banii preavizului de două săptămîni.

— Da, cînd angajatorul desface unilateral contractul trebuie să plătească pe două săptămîni înainte. Cazuri sînt însă puține. Cum vă spuneam însă sînt din ce în ce mai puține fete care să vrea să se angajeze la familii. Multe sînt cuprinse în întreprinderile noi...

— Posibil, dacă ne gîndim la cele 7 solicitări. Ce facem însă cu cele peste 60 ale mele?

Tovarășul Munteanu zîmbește neîncrezător.

Vorbim apoi despre reclamații, care sînt și nu puține. Angajatorul nu primește nici o garanție de la angajată, mai mult decît cum o cheamă și cîți ani are (scrie în buletin) nu știe. Pentru el femeia căruia îi dă în grijă copiii și casa este necunoscută și misterioasă, oricînd poate avea surprize de felul celeia cu butelia de aragaz. În privința asta cel care angajează personal casnic se aseamănă unui cascadeur care înfruntă cu mult curaj neprevăzutul. Mă gîndesc însă că am mai putea economisi cîte ceva din curajul nostru personal și pentru alte treburi. În privința asta, serviciul condus de tovarășul Munteanu ne-ar putea ajuta mai mult dacă odată cu contractul ar prezenta angajatorului și cîteva date personale ale angajatei. O fișă de cadre dintre cele mai obișnuite ar spulbera teama zilnică a multor familii în care soțul și soția muncesc tot timpul cu gîndul la ce se poate întîmpla acasă.

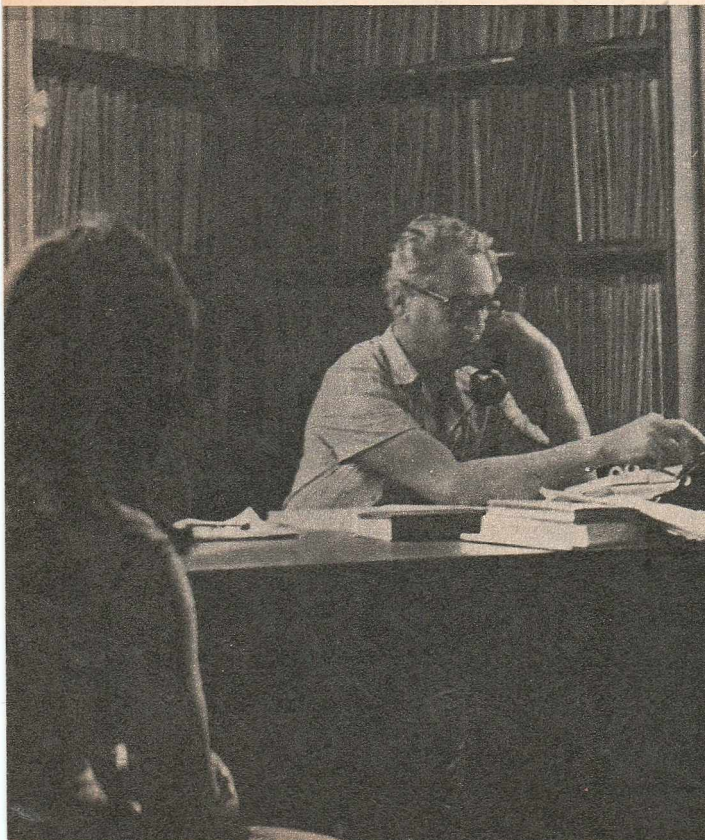
— Cu numai trei salariați nu se pot face investigații ca la orice întreprindere. Se mai iau referințe de la familiile unde au mai lucrat, dar mulți nu spun adevărul și spun: «Las-o dom'le să se ducă, numai să

scap de ea». Așa că nici noi nu știm pe cine recomandăm la angajare.

— Mi se pare că atare nu este recunoscută și atunci și aici, ca și pri-anunțuri, totul se stabilește la mica înțelegere. Ele nu au nici drepturi și nici obligații.

— Nuuu, mă contrazice tovarășul Ceacu Gh., președinte al sindicatului Asociațiilor locatarilor și personalului casnic. Personalul casnic se bucură de toate drepturile de care se bucură toți ceilalți salariați, excluzînd alocația și acordarea de obiecte în rate. În rest, absolut la fel, pînă la biletele de odihnă și tratament.

În general, femeile care vor să se angajeze ca personal casnic sînt femei în vîrstă sau fete foarte tinere, acestea din urmă din ce în ce mai puține. De venit vin de peste tot și din foarte multe motive. Dar iată cîteva cifre: la începutul anului 1972 numărul persoanelor angajate în serviciul casnic în București era de 1 983. Pînă la 31 decembrie 1972 s-au desfășurat 181 de contracte de muncă și s-au încheiat alte 167, astfel că în primul trimestru al anului 1973 existau 1 968 de angajate și 1 (un) angajat în serviciul casnic. Dintre aceștia 684 (un bărbat și 683 de femei) proveneau din mediul urban. 1 285 de femei erau venite cu adeverințe date de C.A.P.-uri, cum că nu a fi nevoie de ele în agricultură (!!). Ceea ce fie spus, mă miră foarte și mă face să mă întreb dacă printre C.A.P.-urile acestea dar nice cu brațele lor de muncă nu sînt și din acelea care cer ajutor la culesul porumbului, toamna. Dar să vedem cum arată astfel de adeverință: «Se adeverește prezenta că tovarășa Vășui I. Marioara este membră cooperatoare a unității noastre din anul 1951. Pentru care am eliberat prezenta a-i servi la noul loc de muncă unde lucrează. Președinte C.A.P. Băduleasa, com. Putineiu, județul Teleorman... Contabil șef.

Domnii dinainte au dus copilul la un munte. ▲

◀ Alo, avem pentru dumneavoastră o tovarășă (încă o situație rezolvată de tovarășul Munteanu Mitică).

▶ Să nu mai știe bărbatu-meu de mine...

▶ Sînt blondă, într-o rochiță roz și cu sandale albe, și nu știu dacă vine doamna...

Fotografii de Ion PREDOȘANU și Toma MICHINICI

regula de trei simplă

454, din 8 iunie 1973». Este clar că verința nu exprimă indicația nr. 4, ci o lește. Alți președinți sînt categorici. Ei dispensează de brațele lor de muncă și pic de durere, specificînd că «eliberăm rezerva spre a-i servi la încadrarea în postul muncii». Că a fi membru C.A.P. nu eamă că ești și în Cîmpul muncii nu mai auzit. Și aici este însă evidentă aceeași superficialitate în apreciere, mai s că, bănuind că este o rușine angajarea serviciului casnic, solicitantele nu-i spun șefului C.A.P. în ce loc din Cîmpul muncii vor să meargă. Ca să nu mai vorbim de cele care se angajează prin anunțuri și e dispar pur și simplu din C.A.P.-uri. Să revenim însă în lumea cifrelor. În trimestrul II al anului numărul angajatei a continuat să scadă: de la 1 952 a ajuns la 1 14. De ce? Tovarășul inspector Ionescu crede că tinerele nu prea mai vin, pentru că se angajează în sectorul socialist, întreprinderi mai ales. E adevărat, dar în ceea ce privește tinerele venite din provincie. Pe ele nu le angajează nici o întreprindere pentru că nu au buletin de creștîni. Poate nu mai vin. Rezultatul anunțului dat în «România liberă» arată că cu totul altceva. De venit vin, dar nu numărul 40 de pe strada Al. Donici, pentru că nici nu știu de el. Iau în gară urul și sună. Se angajează o lună, două, viza de flotantă pe un an de zile și pleacă, străzile, cunosc orașul, se mai angajează un timp, în luna mai multe pleacă munte, la cabane sau pe litoral, debarasare, în octombrie se întorc și se adăpostesc pentru iarnă. Altfel decît păsările migratoare. Pleacă primăvara și se întorc la iarna târziu.

Această viață la voia întâmplării este plină de surprize atît pentru familiile care le angajează, cît și pentru angajatele însele. Situația de cadre a personalului casnic se angajează și un fals dezechilibru între cerere și ofertă, pîrînd a fi opera unui geniu mistificator al bursei. Nu sînt solicitante? Sînt multe. Fetele acestea nu au nici o perspectivă? Au în primul rînd drepturile oricărui cetățean și în plus au posibilitatea de a urma paralele diferite școli, cursuri de calificare, de croitorie etc. Atunci? Cred că problema constă în lipsa de dimensiune a Serviciului casnic, evidentă și stabilirea de drepturi personale casnic, care prin activitatea sa aproape anonimă nu poate acoperi decît o mică parte din solicitări, fiind ignorat sau colit de marea majoritate a celor interesați. În primii numai 7 solicitări de angajare la serviciu într-o zi (dintre care, repet, trei erau inutile) în timp ce la un singur anunț se primesc în medie 30, este mai mult decît semnificativ și impune propuneri serioase și îmbunătățire. Nu de altceva, dar pînă la urmă s-ar putea, exagerînd, să credem că în timp ce numărul angajatei cu contract scade pînă la zero, numărul anunțurilor particulare va ajunge să ceară editarea zilnică a unei cărți de sute de pagini.

Iulian NEACȘU

Femeia de serviciu? Un subiect demn de un serial inepuizabil și pasionant pentru toată lumea. La noi se discută mult despre femeia de serviciu, care de cele mai multe ori este femeie la copil. Așteptăm cu nerăbdare să ajungem la birou să vedem ce-au mai făcut femeile în brațele disperării pe pîrînții care n-au cu cine să lase copilul și nici nu pot să plece. Ah, ce simplu ar fi! Urmează concedii fără plată, medicale. Între timp telefoane, incursiuni la piața Sf. Gheorghe, în Cișmigiu, anunțuri în «România liberă».

Într-o asemenea situație, arhitectul Drăgulescu I. a dat un anunț la ziar. O tînră robustă, roșie în obraz, cu un pronunțat accent bănățean, i-a sunat la ușă, i-a strecurat speranța în suflet și l-a făcut să vadă viața altfel. Asta pînă a doua zi dimineața cînd a fost anunțat de către fată că s-a răzgîndit și pleacă chiar în zorii aceleiași zile. «Fetițo, s-a încrunțat colegul meu, îți bați joc de noi?» În cele din urmă fata i-a mărturisit cu candoare că nu avusese unde să doarmă peste noapte și îi venise această idee.

Inginerul Platon I. n-a dat anunț la ziar. În schimb s-a dus în piața Sf. Gheorghe și învingîndu-și timiditatea a intrat în vorbă cu un grup de patru fete. Le alesese cu grijă ca să nu fie, Doamne ferește, bănuite de cine știe ce. Le-a expus în cuvinte bine alese situația; dorea pe cineva care să aibă grijă de fetița: o ființă încîntătoare, care începuse să se îmbrace singură înainte de termenul prevăzut în toate tratatele de

psihologie infantilă. «Aveți recomandare?», l-au întrebat fetele. «Sînt om serios, foarte bine văzut la birou». «A, nu», au făcut ele. Inginerul Tomescu Gh. a avut mai mult noroc. În urma unui anunț banal, fără epitet, fără personaje bine conturate, a angajat o femeie în vîrstă, dar în putere, care-l împrumuta cu bani, iar cu o zi-două înainte de leafă aducea de acasă sandvișuri pentru birou pentru el și pentru nevastă-sa.

Și acum despre mine: tatăl unei fete de 2 ani și zece luni. La început a fost madam Diaconescu: 72 de ani, venită din provincie pentru stagiunea de iarnă a Operei. Îmi spunea: «Cînd eram tînră stăteam într-o cabrioletă cu soțul meu Jean și vorbeam despre fericirea oamenilor și despre dragoste». A plecat în primăvară cînd vremea s-a încălzit. Apoi a fost madam Marie, 70 de ani, sentimentală, singură. N-am înțeles cu ce se încălzea: cu gaz sau cu gaz metan? Avea într-o curticiță două găini care-i erau prietene și care ouau. Aceste ouă le aducea fetei. Ne-a spus odată: «Pe vremea mea filmele erau mute, dar foarte morale».

În sfîrșit, soacră-mea a ieșit la pensie după 37 de ani de profesorat. Se simțea stingheră și inactivă. Se pare că fetița compensează din toate punctele de vedere cei vreo două sute de elevi care răcneau doar în recreații.

Femei de serviciu? Noțiunea trebuie extinsă. În parcul din fața Gării de Est un bătrîn distins, autoritar și cu aplicațiune, plimbă un băiețel. Cînd acesta stă liniștit în leagăn bătrînul citește: De Gaulle — Memorii.

Femei de serviciu sînt mamele și soțiile noastre. Cînd madam Marie se întorcea cu fetița de la plimbare găsea întotdeauna un bilețel de la nevastă-mea: Pe aragaz

supă. În frigider mîncare de gutui (sau fasole). Sînt după cumpărături».

Femei de serviciu sîntem și noi, tații. E greu. Altfel nici n-ar fi frumos. Inginerul Platon I. îmi spunea: «Pînă cînd un copil nu se îmbracă singur, e greu».

«Ce e de făcut?» Veșnica întrebare. Pentru cîți copii mici sînt și vor fi e greu să găsești femei sau bătrîni. Tinerele fete vor cărți de muncă, meserie, concediu la băi prin sindicat. Ele vor sta o noapte, o lună, două, trei. Din această ocupație ocazională trebuie să se facă o meserie oficială, stimată. O meserie în adevăratul înțeles al cuvîntului, cu frunțași în producție. «Tînră x a reușit să aibă grijă (fără defectiuni tehnice) de 20 (douăzeci) de copii dintre care 12 au devenit ingineri. Urmați-i exemplul!»

Să facem creșe și grădinițe în fiecare cartier. Așa cum sublinia Hotărîrea Plenarei C.C. al P.C.R. din 18-19 iunie 1973, cu privire la creșterea rolului femeii în viața economică, politică și socială a țării. «Conducerile unităților economice, organizațiile de partid și sindicatele vor trebui să se preocupe mai insistent de dezvoltarea rețelei de creșe și grădinițe cu cîmin prin folosirea de soluții constructive simple și ieftine».

La aceste creșe și grădinițe vor lucra viitoare educatoare, care prin munca lor vor fi stimat și iubite.

La cursurile pe care le vor face, profesorii lor, mamele emerite, doctorii pediatri, le vor învăța că oamenii în cabriolete, în mașini, în avioane discută despre fericire și, mai mult decît orice, despre fericirea copiilor.

Oprea GEORGESCU

«alo, ați dat un anunț»

asupra mea, nu mai pot suporta atîta mojiție și vreau să plec de acasă.

8.30: — Am 55 de ani și sînt din Bacău, fata mea e aici studentă și vreau să fiu mai aproape de fetiță.

— Ați mai fost?

— Sînt văduvă, cinci ani am fost casieră la o farmacie.

— Alo, dar ați mai îngrijit?

— Pe fetița mea cine a crescut-o, domnule?

9.28: — Vreți să veniți lîngă «Victoria»? — Mîine, la 11.

— Mîine? Ce să fac pînă mîine? Unde să stau? Azi dimineață am venit de la Cîmpulung Moldovenesc.

— Bine, Laurenția, atunci azi. Cum arăți? — Am 18 ani. Sînt în fulgarin alb, pantalonii verzi. Cu o prietenă care are tot pantalonii verzi...

10.15: — Aurica, 33 de ani, din Iași, actualmente sînt la o familie, dar i-am anunțat să-și ia ieie alta, are obiceiul doamna de jignește și apoi toată treaba o fac manual. N-are mașină de spălat, n-are nîci aspirator. Și doamna își descarcă nervii... I-am spus: cu asta basta!

11.00: — Viorica, 19 ani, din Ploiești. Sînt o fată mărunțică...

11.20: — Intelectuală, casă frumoasă, soțul decedat, aduceți copilul luni și-l luați simbătă. Îi voi da o educație aleasă, să fiți sigur, vorba franțuzului...

11.44: — Ați anunțat cu cameră separată, nu?

— Da.

— Știți, eu am 50 de ani, soțul 59, pensionat de boală, o nevroză mai ușoară, a fost merceolog, făcea naveta la Cîmpina, el face aprovizionarea, e descurcăț, eu nu mă duc niciodată la piață.

— Dar...

— Sîntem oameni liniștiți, de spălat nu ne angajăm, de 30 de ani sîntem căsătoriți, n-am avut copii, am avut alte necazuri. Neînțelegeri cu pîrînții, de-aia vrem să plecăm din Ploiești, dacă intrăm la dumneavoastră o să vă povestim totul.

11.50: — Alo, ați dat un anunț — taci Cristina — alo, ați... — Cristi, vino aici, alo, Cristi...

12.25: — De unde sînteți de loc?

— Tocmai de la Complexul de la capătul tramvaiului 30.

— Daaa? Și cîți ani aveți?

— 41 de ani. Mamă de trei copii. Alo, eu de la Stat vreau să plec. De la I.T.B.

— Și ce leafă aveți?

— 1 100, dar vreau să plec de la soț, m-am hotărît complet să mă despart de el. Să nu mă mai găsească un an.

14.00: — La ce oră plecați?

— La 7.

— Prea de dimineață.

14.18: — Eu am lucrat chiar și la restaurant.

— Ce făceați acolo?

— Curat.

17.45: — Sînt o doamnă foarte cumsecade și vreau internă.

18.15: — Nu pentru mine, pentru soacră mea de la Buzău.

— Cîți ani are soacră?

— 46, dar n-arată.

— Și unde e acum?

— E plecată să cumpere «Informația».

18.30: — Uitați despre ce este vorba. Eu sînt soțul ei. Am serviciul aici, dar în ce privește locuința e mai greu.

— Păi nu m-am gîndit la o pereche.

— Ce v-ar deranja?

19.05: — Fetița, cu mine eventual, ar putea să facă și franceza.

— Daaa?

— Eu sînt o intelectuală, nu sînt o femeie de serviciu. Vedeți, dacă pîrînții nu stau acasă, nu-i așa, eu fac educația copiilor. Cei 7 ani de acasă contează. La ce etaj locuiți?

— La 2.

— Cam sus...

20.35: — Dom'le, are 26 de ani, are doi copii lăsați la un bărbat cu care a trăit pe lîngă Bacău.

— Cum o cheamă?

— (Cum te cheamă? se aude în receptor întrebarea).

— Dumneavoastră ce-i sînteți, frate, unchi?

— Eu sînt un cunoscut de-al ei.

Iată numai cîteva exemple de cunoaștere a celei căreia vrei să-i încredințezi copiii și casa. Trebuie să te gîndești bine, dar de multe ori nu ai nimic altceva de făcut decît să crezi în noroc. Și în intuiție. Putem fi însă toți niște intuitivi?

Iulian NEACȘU

CASA ARCAȘULUI

Deschis recent într-un splendid cadru natural,
în imediata apropiere a Cetății Neamțului,
hanul «CASA ARCAȘULUI»-Tg. Neamț
vă așteaptă în orice perioadă a anului.

- Camere confortabile ● Restaurant ● Bar
- Terasă ● Cofetărie ● Sală de jocuri
- Excursii la mănăstirile din împrejurimi.

